

MỐI QUAN HỆ HÔN NHÂN VÀ GIA ĐÌNH

SÁCH HƯỚNG DẪN HỌC TẬP DÀNH CHO THAM DỰ VIÊN

MỐI QUAN HỆ HÔN NHÂN VÀ GIA ĐÌNH

SÁCH HƯỚNG DẪN HỌC TẬP DÀNH CHO THAM DỰ VIÊN

Do Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Ky Tô

Xuất Bản
Salt Lake City, Utah

Góp Ý và Đề Nghị

Chúng tôi cảm ơn những góp ý và đề nghị của các anh chị em về sách hướng dẫn học tập này. Xin gửi những góp ý và đề nghị này đến:

Curriculum Planning
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3200
USA

E-mail (Điện tử thư): cur-development@ldschurch.org

Xin cho biết tên, địa chỉ, tiểu giáo khu, và giáo khu. Đừng quên kèm theo tựa của sách hướng dẫn học tập này. Rồi đưa ra những góp ý và đề nghị về những ưu điểm và những lãnh vực cần phải được cải tiến trong tương lai của sách hướng dẫn học tập này.

© 2006 do Intellectual Reserve, Inc.

Giữ mọi bản quyền

In tại Hoa Kỳ

Bản Anh ngữ chuẩn nhận: 8/97

Bản dịch chuẩn nhận: 08/97

Bản dịch *Marriage and Family Relations: Participant's Study Guide*

Vietnamese

MỤC LỤC

“Gia Đình: Bản Tuyên Ngôn cùng Thế Giới”	iv
Phần Giới Thiệu	v
Khái Quát về Khóa Học Mỗi Quan Hệ Hôn Nhân và Gia Đình	vii

PHẦN A: CÙNG CỐ HÔN NHÂN

1. “Gia Đình Là Trọng Tâm Kế Hoạch của Đấng Sáng Tạo”	3
2. Phát Triển Tình Đoàn Kết trong Hôn Nhân	8
3. Nuôi Dưỡng Tình Yêu và Tình Bạn trong Hôn Nhân	13
4. Đối Phó với Các Thử Thách trong Hôn Nhân	17
5. Đối Phó với Các Thử Thách qua Sự Truyền Đạt Rõ Ràng	20
6. Cùng Cố Hôn Nhân qua Đức Tin và Sự Cầu Nguyện	24
7. Quyền Năng Chữa Lành của Sự Tha Thứ	29
8. Quản Lý Tài Chính của Gia Đình	32

PHẦN B: CÁC TRÁCH NHIỆM CỦA CHA MẸ ĐỂ CÙNG CỐ GIA ĐÌNH

9. “Con Cái Là Cơ Nghiệp bởi Đức Giê Hô Va Mà Ra”	41
10. Các Vai Trò Thiên Liêng của Cha Mẹ (Phần 1: Các Vai Trò của Người Cha)	46
11. Các Vai Trò Thiên Liêng của Cha Mẹ (Phần 2: Các Vai Trò của Người Mẹ)	51
12. Dạy Dỗ Con Cái qua Tấm Gương và Lời Chỉ Dẫn	57
13. Giảng Dạy Các Nguyên Tắc Phúc Âm cho Con Cái (Phần 1)	64
14. Giảng Dạy Các Nguyên Tắc Phúc Âm cho Con Cái (Phần 2)	69
15. Hướng Dẫn Con Cái khi Chúng Lựa Chọn Các Quyết Định	76
16. Cầu Nguyện Chung Gia Đình, Học Thánh Thư Chung Gia Đình, và Buổi Họp Tối Gia Đình	80

TUYÊN NGÔN CÙNG THẾ GIỚI

ĐỆ NHẤT CHỦ TỊCH ĐOÀN VÀ HỘI ĐỒNG MƯỜI HAI VỊ SỨ ĐỒ CỦA GIÁO HỘI CÁC THÁNH HỮU NGÀY SAU CỦA CHÚA GIÊ SU KỶ TÔ

CHÚNG TÔI, ĐỆ NHẤT CHỦ TỊCH ĐOÀN và Hội Đồng Mười Hai Vị Sứ Đồ của Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Kỵ Tô, long trọng tuyên bố rằng hôn nhân giữa một người nam và một người nữ đã được Thượng Đế định sẵn và gia đình là trung tâm của kế hoạch của Đấng Sáng Tạo dành cho số mệnh vĩnh cửu của các con cái của Ngài.

TẤT CẢ NHÂN LOẠI—nam và nữ—được sáng tạo theo hình ảnh của Thượng Đế. Mỗi người là một con trai hay con gái linh hồn yêu dấu của cha mẹ thiên thượng, và, vì lẽ đó, mỗi người có một bản tánh giống như Thượng Đế và một số mệnh thiêng liêng. Phái tính của con người là một đặc điểm cơ bản của sự nhận biết mục đích về trạng thái tiền dương thế, hữu diệt và vĩnh cửu của mỗi cá nhân.

TRONG TIỀN DƯƠNG THẾ, những người con trai và con gái linh hồn biết và thờ phượng Thượng Đế là Cha Vĩnh Cửu của họ và chấp nhận kế hoạch của Ngài mà qua đó con cái của Ngài có thể nhận được một thể xác và thu đạt được kinh nghiệm trần thế để tiến triển đến chỗ hoàn hảo và cuối cùng đạt được số mệnh thiêng liêng của mình với tư cách là một người thừa hưởng cuộc sống vĩnh cửu. Kế hoạch hạnh phúc thiêng liêng giúp mỗi liên hệ gia đình có thể được tồn tại mãi mãi bên kia mộ phần. Các giáo lễ và các giao ước thiêng liêng có sẵn trong các đền thờ thánh giúp cho các cá nhân có thể trở về chốn hiện diện của Thượng Đế và cho gia đình được kết hợp vĩnh cửu.

LỊNH TRUYỀN ĐÀU TIÊN mà Thượng Đế ban cho A Đam và Ê Va là về khả năng của họ trở thành cha mẹ với tư cách là vợ chồng. Chúng tôi tuyên bố rằng lệnh truyền của Thượng Đế cho các con cái của Ngài là phải sinh sản thêm nhiều và làm cho đầy đầy đất, thì vẫn còn hiệu lực. Chúng tôi tuyên bố thêm rằng Thượng Đế đã truyền lệnh là các khả năng thiêng liêng về sự sinh sản chỉ có thể được xử dụng giữa người nam và người nữ được cưới hỏi hợp pháp với tư cách là vợ chồng mà thôi.

CHÚNG TÔI TUYÊN BỐ rằng những phương cách mà qua đó cuộc sống hữu diệt được tạo ra là do Thượng Đế ấn định. Chúng tôi xác nhận tính chất thiêng liêng của cuộc sống và tầm quan trọng của cuộc sống trong kế hoạch vĩnh cửu của Thượng Đế.

VỢ CHỒNG có một trách nhiệm trọng đại là phải yêu thương và chăm sóc cho nhau và con cái của mình. ‘Con cái là cơ nghiệp bởi Đức Giê Hô Va mà ra’ (Thi Thiên 127:3). Cha mẹ có bổn

phận thiêng liêng là nuôi nấng con cái mình trong tình thương yêu và sự ngay chính, cung cấp những nhu cầu vật chất và thuộc linh cho chúng, dạy dỗ chúng biết yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau, tuân giữ các giáo lệnh của Thượng Đế và làm những công dân biết tuân theo các luật pháp ở bất cứ nơi nào chúng sinh sống. Những người chồng và những người vợ—những người mẹ và những người cha—sẽ chịu trách nhiệm trước mặt Thượng Đế về việc thực hiện các bổn phận này.

GIA ĐÌNH được Thượng Đế định sẵn. Hôn nhân giữa người nam và người nữ là một phần cơ bản của kế hoạch vĩnh cửu của Ngài. Con cái có quyền được sinh ra trong vòng mối ràng buộc hôn nhân và được nuôi nấng bởi một người cha và một người mẹ biết tôn trọng những lời thề ước hôn nhân một cách hoàn toàn chung thủy. Hạnh phúc trong cuộc sống gia đình hầu như có thể đạt được khi được căn cứ vào những lời giảng dạy của Chúa Giê Su Kỵ Tô. Những cuộc hôn nhân và những gia đình thành công được thiết lập và duy trì trên các nguyên tắc đức tin, cầu nguyện, hối cải, tha thứ, kính trọng, yêu thương, thương xót, làm việc và các sinh hoạt giải trí lành mạnh. Theo kế hoạch thiêng liêng, những người cha phải chủ tọa gia đình mình trong tình thương yêu và sự ngay chính và có trách nhiệm cung ứng những nhu cầu cần thiết của cuộc sống và sự bảo vệ cho gia đình mình. Trách nhiệm chính yếu của người mẹ là chăm sóc con cái mình. Trong những trách nhiệm thiêng liêng này, những người cha và những người mẹ có bổn phận giúp đỡ lẫn nhau với tư cách là những người bạn đời bình đẳng. Bệnh tật, chết chóc hay các hoàn cảnh khác có thể cần thiết phải thay đổi các vai trò này để thích ứng hoàn cảnh cá nhân. Những người thân thuộc khác nên giúp đỡ khi cần thiết.

CHÚNG TÔI KHUYẾN CÁO rằng những cá nhân mà vi phạm các giao ước về sự trinh khiết, ngược đãi người hôn phối hay con cái của mình hoặc không làm tròn các trách nhiệm gia đình, một ngày kia sẽ đứng chịu trách nhiệm trước mặt Thượng Đế. Hôn nữa, chúng tôi cũng xin khuyến cáo rằng sự tan rã gia đình sẽ mang lại cho cá nhân, cộng đồng và quốc gia những tai họa mà đã được các tiên tri thời xưa và hiện đại tiên đoán.

CHÚNG TÔI KÊU GỌI các công dân và các viên chức có trách nhiệm của chính phủ ở khắp mọi nơi đẩy mạnh các biện pháp nhằm duy trì và củng cố gia đình như là một thành phần cần bản của xã hội.

Tuyên ngôn này đã được Chủ Tịch Gordon B. Hinckley đọc với tinh cách là một phần trong sứ điệp của ông ở Buổi Họp của Hội Phụ Nữ Trung Ương được tổ chức ngày 23 tháng Chín năm 1995, tại Thành Phố Salt Lake, Utah.

PHẦN GIỚI THIỆU

Mục Đích của Khóa Học này

Khóa học Mỗi Quan Hệ Hôn Nhân và Gia Đình nhằm mục đích giúp các tín hữu của Giáo Hội củng cố hôn nhân và gia đình và tìm được niềm vui trong mối quan hệ gia đình. Khóa học này được chia ra làm hai phần. Phần A, “Củng Cố Hôn Nhân,” đặc biệt giúp ích cho các cặp vợ chồng và cho các tín hữu mà đang chuẩn bị kết hôn. Phần B, “Các Trách Nhiệm của Cha Mẹ để Củng Cố Gia Đình,” giúp các bậc cha mẹ và ông bà trong các nỗ lực của họ để “dùng sự sửa phạt khuyên bảo của Chúa mà nuôi nấng [con cái]” (Ê Phê Sô 6:4).

Khóa học này được dựa trên các giáo lý và nguyên tắc giảng dạy trong thánh thư và bởi các vị tiên tri và sứ đồ ngày sau. Khóa học này đặc biệt nhấn mạnh đến “Gia Đình: Bản Tuyên Ngôn cùng Thế Giới,” mà được gồm vào ở trang iv của sách hướng dẫn học tập này.

Để có được phần khái quát của khóa học này, xin xem các trang vii–viii. Hãy tham khảo phần khái quát này thường xuyên để xem lại các giáo lý và nguyên tắc mà các anh chị em đã học và để tự chuẩn bị cho các bài học kế tiếp.

Tham Dự Khóa Học Theo Các Nhu Cầu của Các Anh Chị Em

Các anh chị em có thể chọn tham dự khóa học theo các nhu cầu riêng của mình. Ví dụ, nếu các anh chị em kết hôn nhưng không có con cái, các anh chị em có thể chọn tham dự tám bài học đầu tiên chứ không phải tám bài học cuối cùng. Nếu là cha hay mẹ độc thân, các anh chị em có thể quyết định chỉ tham dự các bài học ở phần B.

Tham Dự Khóa Học

Bằng cách chọn tham dự khóa học, các anh chị em đã cho thấy ước muốn củng cố gia đình của mình. Để nhận được sự lợi ích trọn vẹn của khóa học, các anh chị em cần phải đóng góp vào các cuộc thảo luận trong lớp, và cố gắng áp dụng các giáo lý và nguyên tắc mà các anh chị em học.

Đóng Góp vào Các Cuộc Thảo Luận trong Lớp

Khi các anh chị em và các tham dự viên khác đóng góp vào các cuộc thảo luận trong lớp, các anh chị em sẽ có thể mời gọi ảnh hưởng của Đức Thánh Linh và giảng dạy cùng gây dựng lẫn nhau. Chúa phán: “Hãy chỉ định một thầy giảng trong số các người, và tất cả mọi người không được phát ngôn cùng một lúc; nhưng mỗi lần chỉ một người được nói, và tất cả mọi người phải lắng nghe người đó nói, để khi tất cả đều đã nói thì nhờ mọi người mà tất cả có thể được gây dựng, và để mọi người đều có thể có được đặc ân ngang nhau” (GLGU 88:122).

Tất cả mọi người tham dự khóa học đều có thể học hỏi lẫn nhau, bất luận kinh nghiệm của họ về hôn nhân hoặc nuôi nấng con cái như thế nào. Kinh nghiệm của các anh chị em trong lớp học sẽ được bổ ích nhất khi các anh chị em chia sẻ những kinh nghiệm liên quan đến các bài học và lắng nghe một cách nghiêm túc khi những người khác làm như vậy. Khi làm chứng về các lẽ thật mà đã được thảo luận, các anh chị em có thể củng cố chứng ngôn của mình và chứng ngôn của những người khác. Tuy nhiên, các anh chị em nên cẩn thận chớ thảo luận những kinh nghiệm riêng tư hoặc thiêng liêng mà không thích hợp với cuộc thảo luận trong lớp. Các anh chị em nên ý thức về thời giờ giới hạn trong lớp học và hãy lịch sự đối với giảng viên và các học viên khác.

Sử Dụng Quyền Sách Hướng Dẫn Đây

Trong tuần lễ sau mỗi bài học, hãy sử dụng sách hướng dẫn học tập này để ôn lại điều mà các anh chị em đã học được. Quyền sách hướng dẫn học tập này có phần “Góp Ý cho Sự Áp Dụng,” là những đề nghị để giúp các anh chị em sống theo các giáo lý và nguyên tắc mà các anh chị em đã học trong mỗi bài học. Ngoài ra, còn có một hoặc hai bài nói chuyện của Các Vị Thẩm Quyền Trung Ương của Giáo Hội được kèm theo mỗi bài học. Nếu đã kết hôn, các anh chị em có thể nhận được những lợi ích lớn lao từ việc đọc và thảo luận các bài nói chuyện với người phối ngẫu của mình.

Một số bài thoát đầu là các bài nói chuyện trong đại hội trung ương và các bối cảnh khác, và các bài khác được viết cho các tạp chí Giáo Hội. Vì các bài này được lấy ra từ một số sách báo khác nhau nên cần có những sửa đổi nhỏ để làm cho khổ của sách hướng dẫn này được nhất quán. Ví dụ, một số lời nhận xét trong phần giới thiệu đã được lấy ra từ những bài nói chuyện tại đại hội trung ương, và một số tiêu đề và trích dẫn đã được thay đổi. Những lời giảng dạy thì vẫn được giữ nguyên.

Áp Dụng Các Giáo Lý và Nguyên Tắc mà Các Anh Chị Em Học

Việc chỉ học phúc âm không thôi thì chưa đủ. Để phúc âm được hữu hiệu trong cuộc sống của mình, các anh chị em phải sống theo những gì các anh chị em học được. Chủ Tịch Harold B. Lee, Vị Chủ Tịch thứ 11 của Giáo Hội, đã khuyến bảo:

“Tất cả các nguyên tắc và giáo lễ của phúc âm là những sự mời gọi để học hỏi phúc âm bằng cách thực hành những điều giảng dạy của phúc âm. Không một người nào biết về nguyên tắc của việc đóng tiền thập phân cho đến khi người ấy đóng tiền thập phân. Không một người nào biết về nguyên tắc của Lời Thông Sáng cho đến khi người ấy tuân giữ Lời Thông Sáng. Về vấn đề đó, trẻ em hoặc người lớn không phải được cải hóa theo luật thập phân, Lời Thông Sáng, giữ ngày Sa Bát được thánh, hay cầu nguyện bằng cách nghe một người nào đó nói về các nguyên tắc này. Chúng ta học phúc âm bằng cách sống theo phúc âm.

“... Chúng ta không bao giờ thật sự biết bất cứ điều gì về những sự giảng dạy của phúc âm cho đến khi chúng ta nhận biết các phước lành đến từ việc sống theo mỗi nguyên tắc” (*Stand Ye in Holy Places* [1974], 215).

Các Tài Liệu Bổ Túc

Các tài liệu do Giáo Hội sản xuất sau đây cung ứng các thông tin bổ túc về các đề tài được thảo luận trong khóa học này. Các tài liệu này có sẵn qua các trung tâm phân phối của Giáo Hội. Các anh chị em nên có và sử dụng các ấn phẩm này tại nhà.

- *Sách Hướng Dẫn Gia Đình* (31180). Sách hướng dẫn này mô tả tổ chức của gia đình, cung ứng thông tin về việc giảng dạy phúc âm trong nhà, và phác thảo những thủ tục cho các giáo lễ và các phước lành của chức tư tế.
- Các bài báo về hôn nhân và gia đình trong các tạp chí Giáo Hội.
- *Sách Hướng Dẫn Giảng Dạy* (34595). Sách hướng dẫn này cung ứng những đề nghị để cải tiến việc giảng dạy và học hỏi phúc âm.
- *Cho Sức Mạnh của Giới Trẻ* (34285). Quyển sách nhỏ này phác thảo các tiêu chuẩn của Giáo Hội về việc hẹn hò đi chơi, ăn mặc và diện mạo, kết bạn, thành thật lương thiện, lời lẽ, phương tiện truyền thông, sức khỏe tinh thần và thể xác, âm nhạc và khiêu vũ, sự trinh khiết về tình dục, hành vi trong ngày Sa Bát, sự hối cải, xứng đáng, và phục vụ.

KHÁI QUÁT VỀ KHÓA HỌC MỐI QUAN HỆ HÔN NHÂN VÀ GIA ĐÌNH

PHẦN A: CÙNG CỐ HÔN NHÂN

BÀI HỌC 1: “GIA ĐÌNH LÀ TRỌNG TÂM KẾ HOẠCH CỦA ĐÁNG SÁNG TẠO”

Các vị tiên tri ngày sau tuyên bố về tầm quan trọng vĩnh cửu của hôn nhân và gia đình.

Hôn nhân vĩnh cửu có thể mang niềm vui và các phước lành lớn lao trong cuộc sống này và trong suốt thời vĩnh cửu.

Khóa học Mối Quan Hệ Hôn Nhân và Gia Đình này nhằm giúp chúng ta tìm ra niềm vui trong mối quan hệ gia đình của chúng ta.

Nhà của chúng ta có thể là “một thiên thượng nhỏ” khi chúng ta xây dựng “trên đá của Đấng Cứu Chuộc.”

BÀI HỌC 2: PHÁT TRIỂN TÌNH ĐOÀN KẾT TRONG HÔN NHÂN

Chúa truyền lệnh rằng vợ chồng phải là một.

Vợ chồng phải quý trọng nhau với tư cách là hai người phối ngẫu bình đẳng.

Vợ chồng phải để cho những đặc tính và khả năng của cá nhân bổ túc cho nhau.

Vợ chồng phải chung thủy với nhau.

BÀI HỌC 3: NUÔI DƯỠNG TÌNH YÊU VÀ TÌNH BẠN TRONG HÔN NHÂN

Vợ chồng cần phải nuôi dưỡng tình yêu của nhau.

Những cách biểu lộ tình cảm và sự ân cần giữ cho tình yêu và tình bạn tồn tại trong hôn nhân.

Sự âu yếm thích đáng trong hôn nhân là cách biểu lộ tình yêu.

Các cặp vợ chồng phải cố gắng có lòng bác ái, tình yêu thương thanh khiết của Đấng Ky Tô.

BÀI HỌC 4: ĐỐI PHÓ VỚI CÁC THỬ THÁCH TRONG HÔN NHÂN

Tất cả các cặp vợ chồng sẽ trải qua những thử thách.

Vợ chồng có thể giải quyết được bất cứ thử thách nào nếu họ xem hôn nhân là một mối quan hệ trong giao ước.

Khi gặp thử thách, chúng ta có thể chọn đối phó với lòng kiên nhẫn và tình yêu thương thay vì sự bực mình hay tức giận.

BÀI HỌC 5: ĐỐI PHÓ VỚI CÁC THỬ THÁCH QUA VIỆC TRUYỀN ĐẠT RÕ RÀNG

Mỗi cặp vợ chồng đều sẽ có một số ý kiến khác biệt.

Vợ chồng phải tìm kiếm những đức tính tuyệt vời nơi nhau.

Việc truyền đạt rõ ràng giúp ngăn ngừa và giải quyết những khó khăn.

BÀI HỌC 6: CÙNG CỐ HÔN NHÂN QUA ĐỨC TIN VÀ SỰ CẦU NGUYỆN

Vợ chồng phải cùng cố gắng gia tăng đức tin của mình nơi Chúa Giê Su Ky Tô.

Vợ chồng có được phước lành khi họ cùng cầu nguyện chung.

BÀI HỌC 7: QUYỀN NĂNG CHỮA LÀNH CỦA SỰ THA THỨ

Tinh thần tha thứ giữa vợ chồng giúp mang sự bình an và một cảm nghĩ tin cậy và an toàn.

Vợ chồng phải tìm cách tha thứ cho nhau những khuyết điểm và chân thành cố gắng để cải tiến.

Vợ chồng phải tìm cách tha thứ cho nhau.

BÀI HỌC 8: QUẢN LÝ TÀI CHÍNH CỦA GIA ĐÌNH

Việc quản lý tài chính một cách thích đáng là thiết yếu cho một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Vợ chồng phải cùng nhau cố gắng tuân theo các nguyên tắc cơ bản của việc quản lý tiền bạc.

BÀI HỌC 9: “CON CÁI LÀ CƠ NGHIỆP BỞI ĐỨC GIÊ HÔ VA MÀ RA”

Cha Thiên Thượng giao phó các con cái linh hồn của Ngài cho các cha mẹ trần thế.

Cha mẹ phải tìm cách đáp ứng các nhu cầu riêng của mỗi đứa con.

Con cái được quyền có một mối quan hệ yêu thương với cha mẹ.

Hành hạ con cái là xúc phạm đến Thượng Đế.

Con cái mang niềm vui lớn lao vào cuộc sống của cha mẹ.

BÀI HỌC 10: CÁC VAI TRÒ THIÊN LIÊNG CỦA CHA MẸ (PHẦN 1: CÁC VAI TRÒ CỦA NGƯỜI CHA)

Cha mẹ phải cùng nhau cố gắng cung ứng cho mỗi đứa con của mình với tấm mộc đức tin.

Người cha phải chủ tọa trong tình yêu thương và sự ngay chính.

Người cha phải cung ứng cho gia đình mình những thứ cần thiết của cuộc sống và sự che chở.

BÀI HỌC 11: CÁC VAI TRÒ THIÊN LIÊNG CỦA CHA MẸ (PHẦN 2: CÁC VAI TRÒ CỦA NGƯỜI MẸ)

Người mẹ tham dự vào công việc của Thượng Đế.

Người mẹ có trách nhiệm chính yếu để nuôi dưỡng con cái của mình.

Người cha và người mẹ phải giúp đỡ nhau với tư cách là hai người phối ngẫu bình đẳng.

BÀI HỌC 12: DẠY DỠ CON CÁI QUA TẤM GƯƠNG VÀ LỜI CHỈ DẪN

Cha mẹ có trách nhiệm dạy dỗ con cái của mình.

Cha mẹ có thể nhận được sự soi dẫn trong việc dạy dỗ con cái của mình.

Cha mẹ dạy dỗ qua tấm gương và lời chỉ dẫn.

BÀI HỌC 13: GIẢNG DẠY CÁC NGUYÊN TẮC PHÚC ÂM CHO CON CÁI (PHẦN 1)

Những lời giảng dạy của cha mẹ có thể giúp con cái luôn được vững mạnh trong đức tin.

Cha mẹ phải giảng dạy con cái của mình các nguyên tắc và giáo lý đầu tiên của phúc âm.

Cha mẹ phải “dạy con cái mình biết cầu nguyện và bước đi ngay thẳng trước mặt Chúa.”

BÀI HỌC 14: GIẢNG DẠY CÁC NGUYÊN TẮC PHÚC ÂM CHO CON CÁI (PHẦN 2)

Cha mẹ cho thấy tình yêu thương đối với con cái của mình khi họ dạy dỗ chúng.

Cha mẹ phải dạy dỗ con cái về lòng trắc ẩn và sự phục vụ.

Cha mẹ phải dạy dỗ con cái về sự lương thiện và tôn trọng tài sản của người khác.

Cha mẹ phải dạy dỗ con cái về phần thưởng của sự làm việc lương thiện.

Cha mẹ phải dạy dỗ con cái về sự trong sạch về mặt đạo đức.

BÀI HỌC 15: HƯỚNG DẪN CON CÁI KHI CHÚNG CHỌN CÁC QUYẾT ĐỊNH

Con cái cần sự hướng dẫn khi chúng chọn các quyết định.

Cha mẹ có thể giúp con cái sử dụng quyền tự quyết của chúng một cách ngay chính.

Cha mẹ phải để cho con cái học từ các hậu quả của các quyết định không khôn ngoan.

Cha mẹ phải cho thấy tình yêu thương bền bỉ đối với con cái đi sai đường.

BÀI HỌC 16: CẦU NGUYỆN CHUNG GIA ĐÌNH, HỌC THÁNH THƯ CHUNG GIA ĐÌNH, VÀ BUỔI HỌP TỐI GIA ĐÌNH

Cầu nguyện chung gia đình, học thánh thư chung gia đình, và buổi họp tối gia đình phải là những điều ưu tiên hàng đầu cho mỗi gia đình Thánh Hữu Ngày Sau.

Gia đình nhận được các phước lành lớn lao khi họ cùng cầu nguyện chung.

Việc gia đình học thánh thư chung giúp gia đình đến gần với Thượng Đế hơn.

Buổi họp tối gia đình giúp gia đình tự củng cố để chống lại những ảnh hưởng của thế gian.

PHẦN A

CÙNG CỐ HÔN NHÂN

“GIA ĐÌNH LÀ TRỌNG TÂM KẾ HOẠCH CỦA ĐẢNG SÁNG TẠO”

1

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy tuân theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Xem lại “Gia Đình: Bản Tuyên Ngôn cùng Thế Giới” (trang iv). Quyết định những cách thức mà các anh chị em sẽ tuân theo lời khuyên bảo này của các vị tiên tri một cách nghiêm túc hơn.
- Tìm mua một tấm áp phích “Gia Đình: Bản Tuyên Ngôn cùng Thế Giới” (35602 hay 35538) từ một trung tâm phân phối của Giáo Hội. Trưng bày nó ở chỗ dễ thấy trong nhà của mình.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài nói chuyện sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

CHO THỜI TẠI THẾ VÀ SUỐT THỜI VĨNH CỬU

Anh Cả Boyd K. Packer

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Kế Hoạch Hạnh Phúc Vĩ Đại

Các anh chị em thân mến, thánh thư và những lời giảng dạy của các sứ đồ và các vị tiên tri nói về chúng ta trong cuộc sống tiền dương thế là các con trai và con gái, con cái linh hồn của Thượng Đế.¹ Phái tính đã có từ trước chứ không bắt đầu vào lúc sinh ra trên thế gian.²

Trong đại hội đồng ở thiên thượng,³ kế hoạch của Thượng Đế đã được trình bày:⁴ kế hoạch cứu rỗi,⁵ kế hoạch cứu chuộc,⁶ kế hoạch hạnh phúc.⁷ Kế hoạch này cung ứng một sự thử thách, tất cả phải chọn giữa điều tốt với điều xấu.⁸ Kế hoạch của Ngài là cung ứng một Đấng Cứu Chuộc, một sự chuộc tội, Sự Phục Sinh, và nếu chúng ta tuân theo, thì là sự trở về nơi hiện diện của Thượng Đế.

Kẻ nghịch thù nổi loạn và thực hiện một kế hoạch riêng của nó.⁹ Những người theo nó bị khước từ quyền có được thể xác hữu diệt.¹⁰ Sự hiện diện của chúng ta nơi đây xác nhận rằng chúng ta đã chấp nhận kế hoạch của Đức Chúa Cha.¹¹

Mục đích duy nhất của Lu Xi Phe là chống lại kế hoạch hạnh phúc vĩ đại, để phá hoại những kinh nghiệm trong sạch, tuyệt vời và hấp dẫn nhất của cuộc sống: tình cảm lãng mạn, tình yêu, hôn nhân và vai trò

làm cha mẹ.¹² Sự ám ảnh của nỗi đau buồn và tội lỗi¹³ luôn đi theo nó. Chỉ có sự hối cải mới có thể chữa lành điều mà nó làm hại.

Kế Hoạch của Thượng Đế Đòi Hỏi Phải Có Hôn Nhân và Gia Đình

Kế hoạch hạnh phúc đòi hỏi sự kết hợp ngay chính của người nam với người nữ, người đàn ông với người đàn bà, chồng và vợ.¹⁴ Các giáo lý dạy chúng ta cách thức đối phó với những thôi thúc tự nhiên mãnh liệt mà thường chi phối cách xử sự của chúng ta.

Một thể xác rập theo hình ảnh của Thượng Đế đã được sáng tạo ra cho A Đam,¹⁵ và ông đã được giới thiệu vào Khu Vườn.¹⁶ Thoạt đầu, chỉ có một mình A Đam. Ông nắm giữ chức tư tế,¹⁷ nhưng chỉ một thân một mình, ông không thể làm tròn các mục đích của sự sáng tạo ra ông.¹⁸

Không một người đàn ông nào khác có thể giúp A Đam làm tròn các mục đích của sự sáng tạo ra ông. A Đam không thể tiến triển nếu có một mình ông hoặc với những người đàn ông khác. Ê Va cũng không thể tiến triển với một người đàn bà khác. Thời xưa là như vậy. Và ngày nay cũng như vậy.

Ê Va, một người giúp đỡ, được sáng tạo ra. Hôn nhân đã được quy định,¹⁹ vì A Đam được truyền lệnh phải dính dứ với vợ (chứ không phải chỉ với một người đàn bà) và “không một người nào khác.”²⁰

Ê Va đã bắt buộc phải chấp nhận một sự chọn lựa, nếu có thể nói như thế.²¹ Bà nên được ngợi khen vì quyết định của bà. Rồi “A Đam sa ngã để loài người sinh tồn.”²²

Anh Cả Orson F. Whitney mô tả Sự Sa Ngã là có “một hướng đi hai cách—đi xuống, nhưng tiến lên. Nó mang con người vào thế gian và đặt con người lên trên con đường tiến triển.”²³

Thượng Đế ban phước cho A Đam và Ê Va “và phán bảo họ rằng: Hãy sinh sản, thêm nhiều.”²⁴ Và như thế gia đình đã được thiết lập.

Thượng Đế Quý Trọng Người Nam và Người Nữ Bằng Nhau

Không có điều gì trong những điều mặc khải mà nói rằng người đàn ông được ưu đãi dưới mắt Thượng Đế hơn người đàn bà, hoặc Ngài đặt một giá trị cao trên các con trai của Ngài hơn các con gái của Ngài.

Tất cả các đức hạnh được liệt kê trong thánh thư—tình yêu thương, niềm vui, sự bình an, đức tin, sự tin kính, lòng bác ái—được người nam lẫn người nữ chia sẻ đồng đều,²⁵ và giáo lễ chức tư tế cao nhất trên trần thế chỉ được ban cho người đàn ông và người đàn bà chung với nhau.²⁶

Sau Sự Sa Ngã, luật thiên nhiên đã có ảnh hưởng sâu rộng đối với sự sinh ra đời. Đó là điều mà Chủ Tịch J. Reuben Clark Jr. gọi là “trò chơi khăm” của thiên nhiên,²⁷ mà gây ra đủ loại dị dạng, khuyết tật, và dị hình. Dù những điều đó dường như không công bằng theo như lập luận của con người, nhưng vì một lý do nào đó, chúng lại thích hợp với các mục đích của Chúa trong việc thử thách loài người.

Những điều sau đây về mọi bản năng xứng đáng, sự đáp ứng đối với mọi sự thôi thúc ngay chính, sự hoàn thành của mọi quan hệ tôn cao của con người được cung ứng và chấp nhận trong các giáo lý phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô và được bảo vệ bởi những lệnh truyền đã được mặc khải trong Giáo Hội của Ngài.

Các Vai Trò của Người Nam và Người Nữ

Trừ phi A Đam và Ê Va theo bản chất phải khác nhau, thì họ không thể sinh sôi nảy nở và làm đầy đầy mặt đất.²⁸ Những sự khác biệt bổ sung là bí quyết chính yếu của kế hoạch hạnh phúc.

Một số vai trò thì thích hợp nhất với bản tính của phái nam và những vai trò khác thì thích hợp với bản tính của phái nữ. Thánh thư lẫn các mẫu hình thiên

nhiên đặt người nam làm người che chở, người cấp dưỡng.²⁹

Các trách nhiệm của chức tư tế mà có liên quan đến sự điều hành các nhu cầu của Giáo Hội thì cần được thực hiện bên ngoài gia đình. Theo lệnh truyền của Chúa, các trách nhiệm đó đã được giao phó cho những người nam. Cách thức đó là như vậy kể từ lúc ban đầu, vì Chúa đã mặc khải rằng “chức phẩm tư tế này đã được xác nhận để được cha truyền con nối. . . . Chức phẩm này được ban hành ra từ đời A Đam.”³⁰

Một người nam mà nắm giữ chức tư tế thì không có một lợi thế nào hơn một người nữ trong việc hội đủ điều kiện cho sự tôn cao. Người nữ, bởi bản chất thật sự của mình, cũng là người đồng sáng tạo với Thượng Đế và là người nuôi dưỡng chính yếu của con cái. Các đức tính và thuộc tính mà sự toàn hảo và sự tôn cao tùy thuộc vào thì đến với người nữ một cách tự nhiên và được trở nên trọn vẹn hơn qua hôn nhân và vai trò làm mẹ.

Chức tư tế chỉ được ban cho những người nam xứng đáng để theo đúng kế hoạch hạnh phúc của Đức Chúa Cha. Với luật thiên nhiên hòa hợp cùng lời mặc khải của Thượng Đế, chức tư tế ấy hữu hiệu nhất trong cách thức đó.

Chức tư tế mang theo mình một trách nhiệm trọng đại. “Không có uy quyền hay ảnh hưởng nào có thể hoặc nên được duy trì vì nhờ chức tư tế, mà chỉ có được nhờ sự thuyết phục, nhờ sự nhịn nhục, nhờ sự hiền dịu và nhu mì, và nhờ tình thương yêu chân thật.”³¹

Nếu một người “kiểm soát hay thống trị, hoặc xúi giục . . . với bất cứ mức độ bất chính nào,”³² thì người đó vi phạm “lời thề và giao ước thuộc về chức tư tế này.”³³ Rồi thì “thiên thượng sẽ tự rút lui; Thánh Linh của Chúa sẽ buồn phiền.”³⁴ Trừ phi người ấy hối cải, còn không thì người ấy sẽ mất các phước lành của mình.

Mặc dù các vai trò khác biệt của người nam và người nữ đã được đề ra trong những lời phán truyền nơi chốn tôn cao của thiên thượng, nhưng các vai trò đó đã được cho thấy tốt nhất trong những kinh nghiệm thực tiễn, bình thường, thực tế nhất của cuộc sống gia đình.

Mới đây tôi có nghe một người nói chuyện trong buổi lễ Tiệc Thánh than phiền rằng người ấy không thể hiểu lý do tại sao các đứa cháu nội của người ấy luôn luôn nói là đi đến nhà của Bà Nội, chứ không bao giờ nói đi đến nhà của Ông Nội. Tôi đã tìm ra lời giải đáp

của điều bí ẩn lớn đó cho người ấy: Ông nội không bao giờ làm bánh nướng!

Luật Thiên Nhiên và Thuộc Linh Là Vĩnh Cửu

Luật thiên nhiên và thuộc linh mà chi phối đời sống thì đã được quy định từ trước lúc sáng thế.³⁵ Các luật này vĩnh cửu, là kết quả của việc tuân theo hoặc không tuân theo các luật này, không dựa vào những suy xét xã hội hay chính trị, không thể thay đổi. Không có một áp lực, chống đối, pháp chế nào có thể sửa đổi các luật này.

Cách đây nhiều năm, tôi đã trông coi các lớp giáo lý của dân Da Đỏ. Khi tôi đi thăm một ngôi trường ở Albuquerque, vị hiệu trưởng nói cho tôi biết về một sự việc đã xảy ra trong lớp một.

Trong lúc bài học đang được dạy, một con mèo con đi lạc vào phòng và làm xao lãng những đứa trẻ. Con mèo được mang ra trước phòng để mọi người đều có thể thấy nó.

Một đứa trẻ hỏi: “Con mèo con này là mèo đực hay mèo cái vậy?”

Người giáo viên, không chuẩn bị trước cho cuộc thảo luận đó, nói: “Điều đó không quan trọng; nó chỉ là con mèo con.”

Nhưng các đứa trẻ vẫn khăng khăng hỏi, và một đứa bé trai nói: “Tôi biết cách thức chúng ta có thể biết được nó là con mèo đực hay mèo cái.”

Người giáo viên, bị dồn vào thế bí, nói: “Thôi được, em nói cho chúng tôi biết cách thức chúng ta có thể biết đó là con mèo đực hay mèo cái.”

Đứa bé đáp: “Chúng ta có thể bỏ phiếu biểu quyết!”

Có một số điều không thể thay đổi được. Giáo lý không thể thay đổi được.

Chủ Tịch Wilford Woodruff nói: “Các nguyên tắc mà đã được mặc khải cho sự cứu rỗi và sự tôn cao của con cái loài người . . . là các nguyên tắc mà ta không thể hủy bỏ. Đó là các nguyên tắc mà không một sự phối hợp nào của người nam [hay người nữ] có thể hủy diệt được. Đó là các nguyên tắc mà không bao giờ có thể chết được. . . . Các nguyên tắc đó vượt qua tầm tay của con người để sử dụng hay hủy diệt. . . . Toàn thế giới họp lại cũng không có khả năng hủy diệt các nguyên tắc đó. . . . Không một chi tiết nhỏ nào của các nguyên tắc này sẽ bị hủy diệt.”³⁶

Trong Đệ Nhị Thế Chiến, những người nam được gọi đi đánh trận. Trong tình trạng khẩn cấp, những

người vợ và người mẹ trên khắp thế giới đã bị lôi kéo vào lực lượng lao động chưa từng thấy trước kia. Hậu quả tàn khốc nhất của chiến tranh đè nặng lên gia đình. Nó kéo dài cho đến thế hệ này.

Hãy Sinh Sản, Thêm Nhiều, Làm Cho Đầy Dẫy Mặt Đất

Vào đại hội tháng Mười năm 1942, Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn đã đưa ra một sứ điệp cho “Các Thánh Hữu trong mọi vùng đất và xứ sở,” mà trong đó họ nói: “Bởi thẩm quyền được ban cho chúng tôi với tư cách là Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn của Giáo Hội, chúng tôi cảnh cáo các tín hữu của mình.”

Và họ nói: “Trong số các lệnh truyền đầu tiên của Ngài cho A Đam và Ê Va, Chúa đã phán: ‘Hãy sinh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy đất.’ Ngài đã lặp lại lệnh truyền đó trong thời kỳ của chúng ta. Ngài đã mặc khải một lần nữa trong gian kỳ sau cùng này nguyên tắc vĩnh cửu của giao ước hôn nhân. . . .

“Chúa đã phán bảo chúng ta rằng bốn phận của mỗi người chồng và người vợ là phải tuân theo lệnh truyền đã được ban cho A Đam phải sinh sản, thêm nhiều, làm cho đầy dẫy mặt đất để vô số linh hồn chọn lọc mà đang chờ nhận đền tạm bằng thể xác của họ có thể đến nơi đây và tiến triển theo kế hoạch vĩ đại của Thượng Đế để trở thành các linh hồn toàn hảo, mà nếu không có những đền tạm bằng thể xác này thì họ không thể tiến triển đến số mệnh mà Thượng Đế đã hoạch định cho họ. Do đó, mỗi người chồng và người vợ phải trở thành người cha và người mẹ trong Y Sơ Ra Ên của con cái được sinh trong giao ước thiêng liêng, vĩnh cửu.

“Bằng cách mang các linh hồn chọn lọc này đến thế gian, mỗi người cha và người mẹ lãnh nhận trách nhiệm đối với linh hồn ngụ trong đền tạm đó và đối với chính Chúa bằng cách tận dụng cơ hội mà Ngài ban cho, một bốn phận thiêng liêng nhất, vì số mệnh của linh hồn đó trong thời vĩnh cửu mai sau, các phước lành hoặc các hình phạt mà sẽ chờ đợi linh hồn đó trong tương lai, phần lớn tùy thuộc vào sự chăm sóc, những lời giảng dạy, sự huấn luyện mà cha mẹ sẽ cung ứng cho linh hồn đó.

“Không một người cha, mẹ nào có thể thoát khỏi bốn phận và trách nhiệm đó, và để đáp ứng được điều này một cách thích đáng, Chúa sẽ bắt chúng ta chịu hoàn toàn trách nhiệm. Không một bốn phận nào cao quý hơn bốn phận này mà người trần thế có thể lãnh nhận.”

Vai Trò Làm Mẹ Là một Sự Kêu Gọi Thiêng Liêng

Khi đề cập đến những người mẹ, Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn đã nói: “Vai trò làm mẹ trở thành một sự kêu gọi thiêng liêng, một sự cung hiến thánh thiện để thực hiện các kế hoạch của Chúa, một sự hết lòng hiến dâng để nuôi nấng, nuôi dưỡng thể xác, tâm trí và tinh thần của những người đã giữ trạng thái thứ nhất của mình và đã đến thế gian này để trải qua trạng thái thứ nhì của mình ‘để xem họ sẽ làm theo tất cả những gì Chúa, Thượng Đế của họ, sẽ truyền lệnh cho họ chẳng.’ (Áp Ra Ham 3:25) Việc hướng dẫn họ để tuân giữ trạng thái thứ nhì của mình là công việc của người mẹ, và ‘những ai biết giữ trạng thái thứ nhì của mình thì sẽ được nhận thêm nhiều vinh quang lên đầu họ mãi mãi và đời đời.’ (trong tác phẩm đã dẫn) [Áp Ra Ham 3:26]

“Sự phục vụ thiêng liêng này của vai trò làm mẹ chỉ có thể được thực hiện bởi những người mẹ. Nó không thể chuyển giao cho những người khác. Các y tá không thể làm việc đó; những nhà trẻ công cộng không thể làm việc đó; người được thuê để giúp việc không thể làm việc đó—chỉ có người mẹ, được giúp đỡ tới mức có thể được bởi những bàn tay yêu thương của người cha, anh, chị em, mới có thể cung ứng mức độ trọn vẹn cần thiết của sự chăm sóc kỹ lưỡng.”

Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn khuyên bảo rằng “người mẹ mà giao phó con mình cho những người khác chăm sóc, bất luận vì vàng bạc, vì danh tiếng, hoặc vì sự phục vụ công chúng, nên nhớ rằng ‘con trẻ phóng túng làm mắc cỡ cho mẹ mình.’ (Châm Ngôn 29:15) Trong thời chúng ta, Chúa đã phán rằng trừ phi cha mẹ dạy con cái mình các giáo lý của Giáo Hội, còn không thì ‘tội lỗi sẽ trút lên đầu những bậc cha mẹ ấy.’ (GLGU 68:25)

“Vai trò làm mẹ gắn với thiên tính. Đó là sự phục vụ cao quý, thiêng liêng nhất mà loài người có được. Vai trò đó đặt người mẹ là người tôn trọng sự kêu gọi và sự phục vụ thiêng liêng của vai trò đó cạnh bên các thiên sứ.”³⁷

Sứ điệp và lời cảnh cáo đó từ Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn được cần nhiều, chứ không phải ít hơn, ngày nay hơn là lúc nó được đưa ra. Và không có một tiếng nói nào từ bất cứ tổ chức nào của Giáo Hội ở bất cứ mức độ hành chính nào sánh bằng với tiếng nói đó của Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn.³⁸

Bất cứ người nào mà bản chất hoặc hoàn cảnh không cho phép nhận phước lành hôn nhân và vai trò làm cha mẹ, hoặc phải tự mình nuôi nấng con cái và làm việc để cấp dưỡng chúng, thì sẽ không bị từ chối

trong thời vĩnh cửu bất cứ phước lành nào—miễn là họ tuân giữ các giáo lệnh.³⁹ Như Chủ Tịch Lorenzo Snow đã hứa: “Lời hứa đó chắc chắn và tuyệt đối.”⁴⁰

Chuyện Ngụ Ngôn về Kho Báu và Các Chìa Khóa

Tôi xin kết thúc với câu chuyện ngụ ngôn.

Một lần có một người nợ nhận được gia tài là hai cái chìa khóa. Người ấy được cho biết là cái chìa khóa đầu tiên sẽ mở một cái hầm mà người ấy phải bảo vệ bằng bất cứ giá nào. Cái chìa khóa thứ nhì là để mở một cái tủ sắt bên trong cái hầm mà chứa một kho báu vô giá. Người ấy phải mở cái tủ sắt này và tự do sử dụng những vật quý báu được chứa bên trong đó. Người ấy được cảnh cáo là có nhiều người sẽ tìm cách cướp đoạt gia tài của người ấy. Người ấy được hứa rằng nếu người ấy sử dụng của báu một cách xứng đáng, thì nó sẽ được làm đầy lại và sẽ không bao giờ hao hụt trong suốt thời vĩnh cửu. Người ấy sẽ được thử thách. Nếu người ấy sử dụng nó để làm lợi cho những người khác, thì các phước lành và niềm vui của người ấy sẽ gia tăng.

Người ấy một mình đi vào cái hầm. Cái chìa khóa thứ nhất của người ấy mở cánh cửa. Người ấy cố gắng mở khóa kho tàng với cái chìa khóa kia, nhưng người ấy không thể làm được, vì có hai ổ khóa nơi tủ sắt. Chỉ một mình cái chìa khóa của người ấy thì không thể mở nó được. Dù cố gắng cách mấy, người ấy cũng không thể mở nó được. Người ấy lấy làm bối rối. Người ấy được cho hai chìa khóa. Người ấy biết gia tài là thuộc về mình một cách hợp pháp. Người ấy đã tuân theo những chỉ dẫn, vậy mà người ấy đã không thể mở cái tủ sắt được.

Đúng lúc đó có một người phụ nữ đi vào hầm. Người phụ nữ ấy cũng cầm một cái chìa khóa. Nó khác hẳn với cái chìa khóa mà người đàn ông đang cầm. Cái chìa khóa của người phụ nữ ấy ăn khớp với cái ổ khóa kia. Người đàn ông nợ đã khiêm tốn để biết rằng người ấy không thể nhận được quyền thừa hưởng hợp pháp nếu không có người phụ nữ.

Họ lập một giao ước rằng họ sẽ cùng mở gia tài và, như được chỉ dẫn, người đàn ông sẽ trông coi cái hầm và bảo vệ nó; người phụ nữ sẽ trông coi gia tài. Người phụ nữ không lo rằng, với tư cách là người bảo vệ cái hầm, người đàn ông giữ hai cái chìa khóa, vì mục đích trọn vẹn của người ấy là bảo đảm rằng người phụ nữ được an toàn khi trông coi của quý báu nhất đối với cả hai người. Họ cùng mở cái tủ sắt và nhận hưởng gia tài. Họ vui mừng vì, như đã được hứa, gia tài tự làm đầy lại.

Với niềm vui lớn lao họ đã nhận thấy rằng họ có thể chuyển giao gia tài cho con cái họ; mỗi người có thể nhận được một mức độ trọn vẹn, không hao hụt cho đến thế hệ cuối cùng.

Có lẽ một số ít con cháu của họ sẽ không tìm ra một người bạn đời có được cái chìa khóa bổ sung, hoặc một người xứng đáng và sẵn lòng tuân giữ các giao ước liên quan đến gia tài. Tuy nhiên, nếu họ tuân giữ các giáo lệnh, họ sẽ không bị từ khước ngay cả phước lành nhỏ nhất.

Vì một số người đã cảm dỗ họ dùng sai gia tài của họ, nên họ cần thận dạy dỗ con cái họ về những cái chìa khóa và các giao ước.

Vào đúng kỳ định, trong số con cháu họ, có một ít người bị lừa gạt, ganh tỵ hoặc ích kỷ vì một người được cho hai chìa khóa và một người khác chỉ được một chìa khóa. Những người ích kỷ lý luận: “Tại sao gia tài không thể là của một mình tôi để tôi sử dụng nó theo như ý muốn?”

Một số người đã cố gắng mài dũa lại cái chìa khóa mà họ đã nhận được để cho giống với chìa khóa kia. Họ nghĩ rằng có lẽ nó sẽ ăn khớp với cả hai ổ khóa. Và chuyện rằng họ không mở được cái tủ sắt. Các chìa khóa được mài dũa lại thì trở thành vô dụng, và gia tài của họ bị mất.

Những người mà đã nhận được gia tài với lòng biết ơn và tuân theo các luật pháp liên quan đến gia tài thì biết được niềm vui vô hạn trong thời tại thế và suốt thời vĩnh cửu.

Tôi làm chứng về kế hoạch hạnh phúc của Cha Thiên Thượng chúng ta và làm chứng trong tôn danh của Ngài là Đấng đã thực hiện Sự Chuộc Tội để cho kế hoạch đó được thành tựu.

Từ bài nói chuyện của Anh C. Packer trong đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Mười năm 1993 (xin xem Conference Report, tháng Mười năm 1993, 2731; hoặc *Ensign*, tháng Mười Một năm 1993, 21–24).

GHI CHÚ

1. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 76:24; xin xem thêm Dân Số Ký 16:22; Hê Bơ Rô 12:9.
2. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 132:63; Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn, “The Origin of Man” (tháng Mười Một năm 1909), trong James R. Clark, biên soạn, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 tập (19–5675), 4:203; xin xem thêm Spencer W. Kimball, “The Blessings and Responsibilities of Womanhood,” *Ensign*, tháng Ba năm 1976, 71; Gordon B. Hinckley, trong Conference Report, tháng Mười năm 1983, 115; hay *Ensign*, tháng Mười Một năm 1983, 83.
3. Xin xem Teachings of the Prophet Joseph Smith, do Joseph Fielding Smith (1976) tuyển chọn, 348–49, 357, 365.
4. Xin xem Áp Ra Ham 3:24–27.
5. Xin xem Gia Rôm 1:2; An Ma 24:14; 42:5; Môi Se 6:62.
6. Xin xem Gia Cốp 6:8; An Ma 12:25–36; 17:16; 18:39; 22:13–14; 39:18; 42:11, 13.
7. An Ma 42:8.
8. Xin xem An Ma 42:2–5.
9. Xin xem 2 Nê Phi 9:28; An Ma 12:4–5; Hê La Man 2:8; 3 Nê Phi 1:16; Giáo Lý và Giao Ước 10:12, 23; Môi Se 4:3.
10. Xin xem *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 181, 297.
11. Xin xem *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 181.
12. Xin xem 2 Nê Phi 2:18; 28:20.
13. Xin xem An Ma 39:5; Mô Rô Ni 9:9.
14. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 130:2; 131:2; 1 Cô Rinh Tô 11:11; Ê Phê Sô 5:31.
15. Xin xem Môi Se 6:8–9.
16. Xin xem Môi Se 3:8.
17. Xin xem Môi Se 6:67.
18. Xin xem Môi Se 3:18.
19. Xin xem Môi Se 3:23–24.
20. Giáo Lý và Giao Ước 42:22.
21. Xin xem Môi Se 4:7–12.
22. 2 Nê Phi 2:25.
23. *Cowley and Whitney on Doctrine*, do Forace Green (1963) biên soạn, 287.
24. Môi Se 2:28; xin xem thêm Sáng Thế Ký 1:28; 9:1.
25. Xin xem Ga La Ti 5:22–23; Giáo Lý và Giao Ước 4:5–6; An Ma 7:23–24.
26. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 131:2.
27. Xin xem “Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan” (bài giảng đưa ra tại đại hội Hội Phụ Nữ trung ương, ngày 3 tháng Mười năm 1946), trong *J. Reuben Clark: Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, do David H. Yarn Jr. (1984) xuất bản, 62.
28. Xin xem Sáng Thế Ký 1:28, ghi chú 28c.
29. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 75:28; 1 Ti Mô Thê 5:8.
30. Giáo Lý và Giao Ước 107:40–41; xin xem thêm Giáo Lý và Giao Ước 84:14–16.
31. Giáo Lý và Giao Ước 121:41–42; chữ nghiêng được thêm vào.
32. Giáo Lý và Giao Ước 121:37.
33. Giáo Lý và Giao Ước 84:39.
34. Giáo Lý và Giao Ước 121:37.
35. Xin xem *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 308, 367.
36. *The Discourses of Wilford Woodruff*, do G. Homer Durham (1946) tuyển chọn, 25–26; chữ nghiêng được thêm vào.
37. Trong Conference Report, tháng Mười năm 1942, 7, 11–12.
38. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 107:8–9, 22, 91.
39. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 137:7–9.
40. “Discourse by President Lorenzo Snow,” *Millennial Star*, ngày 31 tháng Tám năm 1899, 547.

PHÁT TRIỂN TÌNH ĐOÀN KẾT TRONG HÔN NHÂN

2

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy làm theo một hay cả hai lời đề nghị này:

- Đọc các đoạn thánh thư sau đây về tình đoàn kết: 1 Cô Rinh Tô 1:9–10; Phi Líp 1:27; Mô Si A 18:21; Giáo Lý và Giao Ước 38:27. Suy ngẫm cách thức mà các đoạn thánh thư này có thể áp dụng cho mối quan hệ giữa chồng và vợ.
- Thảo luận với người phối ngẫu của mình về những đòi hỏi mà cả hai anh chị có về thời giờ của mình,

kể cả những cam kết về giao tế, nghề nghiệp, cộng đồng và Giáo Hội. Hãy dành thời giờ ra để hiểu những nhu cầu của nhau, và chắc chắn rằng những cam kết khác của mình không gây trở ngại cho lòng trung thành của nhau.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

ĐỀ CHÚNG TA CÓ THỂ HIỆP MỘT

Anh Cả Henry B. Eyring

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

“Nếu Các Người Không Hiệp Làm Một thì Các Người Không Phải Là Của Ta”

Đấng Cứu Thế, Chúa Giê Su Kỵ Tô, đã nói về những người thuộc vào Giáo Hội của Ngài: “Hãy hiệp làm một; và nếu các người không hiệp làm một thì các người không phải là của ta” (GLGU 38:27). Và vào lúc sáng tạo người nam và người nữ, sự đoàn kết ban cho họ trong hôn nhân không phải là hy vọng mà là một lệnh truyền! “Bởi vậy cho nên người nam sẽ lìa cha mẹ mà dính dít cùng vợ mình, và cả hai sẽ nên một thịt” (Sáng Thế Ký 2:24). Cha Thiên Thượng của chúng ta muốn chúng ta phải đồng tâm đoàn kết. Sự kết hợp đó trong tình yêu không phải chỉ là một lý tưởng mà là một điều tất yếu.

Sự đòi hỏi chúng ta phải hiệp một không phải chỉ cho cuộc sống này mà thôi, mà còn tồn tại vô tận. Cuộc hôn nhân đầu tiên được Thượng Đế thực hiện trong khu vườn khi A Đam và Ê Va là người bất tử. Từ lúc đầu Ngài đã đặt nơi người nam và người nữ một ước muốn để cùng nhau hiệp thành chồng vợ mãi mãi để sống trong gia đình trong một sự kết hợp trọn vẹn,

ngay chính. Ngài đặt nơi con cái của Ngài một ước muốn để sống hòa bình với tất cả mọi người chung quanh họ.

Nhưng với Sự Sa Ngã thì đã rõ ràng rằng việc sống đoàn kết sẽ không dễ dàng. Thảm cảnh giáng xuống rất sớm. Ca In giết chết em trai của mình, A Bê. Con cái của A Đam và Ê Va đã trở nên lệ thuộc vào sự căm dỗ của Sa Tan. Với kỹ xảo, lòng căm thù, và sự gian xảo, Sa Tan theo đuổi mục tiêu của mình. Đó là sự đối nghịch với mục đích của Cha Thiên Thượng và Đấng Cứu Rỗi. Các Ngài sẽ ban cho chúng ta sự kết hợp trọn vẹn và hạnh phúc vĩnh cửu. Sa Tan, kẻ thù của Các Ngài và của chúng ta, đã biết được kế hoạch cứu rỗi từ lúc trước Sáng Thế. Nó biết rằng chỉ trong cuộc sống vĩnh cửu những mối quan hệ thiêng liêng, hạnh phúc đó của gia đình mới có thể tồn tại được. Sa Tan muốn phân ly chúng ta khỏi những người thân và làm cho chúng ta khổ sở. Và chính nó gieo những hạt giống bất hòa vào lòng nhân loại với hy vọng rằng chúng ta có thể bị chia rẽ và phân ly.

Tất cả chúng ta đều đã cảm thấy một điều gì đó về sự kết hợp lẫn sự phân ly. Đôi khi trong gia đình và có lẽ trong những bối cảnh khác, chúng ta có thoáng thấy những tấm gương sống của một người đặt sở thích của người khác lên trên sở thích của mình, trong tình yêu

và với sự hy sinh. Và tất cả chúng ta đều biết một điều gì đó về nỗi buồn phiền và cô đơn của việc bị phân ly và cô độc. Chúng ta không cần phải được bảo cho biết chúng ta phải chọn điều gì. Chúng ta biết. Nhưng chúng ta cần hy vọng để chúng ta có thể có được kinh nghiệm về tình đoàn kết trong cuộc sống này và hội đủ điều kiện để có được tình đoàn kết đó mãi mãi trong thế giới mai sau. Và chúng ta cần biết cách thức mà phước lành lớn lao đó sẽ đến để chúng ta có thể biết được điều gì chúng ta phải làm.

Đấng Cứu Rỗi Làm Cho Tình Đoàn Kết Có Thể Thực Hiện Được

Đấng Cứu Thế đã nói về tình đoàn kết đó và cách thức mà chúng ta sẽ thay đổi bản tính của mình để làm cho tình đoàn kết đó có thể có được. Ngài đã dạy điều đó một cách rõ ràng trong lời cầu nguyện mà Ngài dâng lên trong buổi họp cuối cùng với Các Vị Sứ Đồ của Ngài trước khi Ngài chết. Lời cầu nguyện thiêng liêng tuyệt vời đó đã được chép trong sách Giảng. Ngài sắp phải đương đầu với sự hy sinh khủng khiếp cho tất cả chúng ta để chúng ta có thể có được cuộc sống vĩnh cửu. Ngài sắp rời Các Vị Sứ Đồ là những người mà Ngài sắc phong, những người mà Ngài thương yêu, và là những người mà Ngài sẽ để lại cho các chìa khóa để lãnh đạo Giáo Hội của Ngài. Và Ngài đã cầu nguyện như thế với Cha của ngài, Vị Nam Tử toàn hảo với Người Cha toàn hảo. Chúng ta thấy trong những lời của Ngài cách thức mà gia đình sẽ được hiệp làm một, cũng như tất cả con cái của Cha Thiên Thượng, là những người đi theo Đấng Cứu Rỗi và các tông đồ của Ngài sẽ hiệp làm một.

“Như Cha đã sai con trong thế gian, thì Con cũng sai họ trong thế gian.

“Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lẽ thật mà được nên thánh vậy.

“Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa,

“Để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặt thế gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến” (Giăng 17:18–21).

Trong một vài lời đó, Ngài đã giải thích rõ ràng cách thức mà phúc âm của Chúa Giê Su có thể để cho các tâm lòng được hiệp thành một. Những người mà sẽ tin vào lẽ thật Ngài giảng dạy thì có thể chấp nhận các giáo lễ và các giao ước do các tông đồ được Ngài cho phép

thực hiện. Rồi, qua sự tuân theo các giáo lễ và các giao ước đó, bản tính của họ sẽ thay đổi. Sự Chuộc Tội của Đấng Cứu Rỗi trong cách thức đó làm cho chúng ta có thể được thánh hóa. Rồi chúng ta có thể sống đoàn kết, bởi vì chúng ta cần phải như thế để có được sự bình an trong cuộc sống này và để được sống với Đức Chúa Cha và Vị Nam Tử của Ngài trong thời vĩnh cửu.

Giáo vụ của các sứ đồ và các tiên tri trong thời đó, cũng như thời nay, là mang con cái của A Đam và Ê Va đến việc đoàn kết trong đức tin nơi Chúa Giê Su Ky Tô. Mục đích cuối cùng của điều mà họ đã giảng dạy, và của điều mà chúng ta giảng dạy, là kết hợp gia đình: chồng vợ, con cháu, tổ tiên, và cuối cùng toàn thể gia đình của A Đam và Ê Va là những người sẽ chọn điều đó.

Thánh Linh Dẫn đến Sự Đoàn Kết với Những Người Khác

Các anh chị em còn nhớ Đấng Cứu Rỗi đã cầu nguyện: “Con vì họ—chỉ Các Sứ Đồ—tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lẽ thật mà được nên thánh vậy” (Giăng 17:19). Đức Thánh Linh là Đấng thánh hóa. Chúng ta có thể có Đức Thánh Linh làm người bạn đồng hành của mình vì Chúa đã phục hồi Chức Tư Tế Mên Chi Xê Đéc qua Tiên Tri Joseph Smith. Hiện có các chìa khóa của chức tư tế đó trên thế gian ngày nay. Nhờ vào quyền năng của chức tư tế, chúng ta có thể lập các giao ước mà cho phép chúng ta liên tục có được Đức Thánh Linh

Nơi nào người ta có được Thánh Linh đó ở cùng với họ, thì chúng ta có thể trông mong có sự hòa thuận. Thánh Linh đặt chứng ngôn về lẽ thật vào lòng chúng ta mà hợp nhất những người chia sẻ chứng ngôn đó. Thánh Linh của Thượng Đế không bao giờ sinh ra sự tranh chấp (xin xem 3 Nê Phi 11:29), không bao giờ sinh ra những ý nghĩ phân biệt giữa con người với nhau mà dẫn đến sự bất hòa (xin xem Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, xuất bản lần thứ 5 [1939], 131). Thánh Linh của Thượng Đế dẫn đến sự bình an cá nhân và cảm nghĩ đoàn kết với những người khác, và hợp nhất các cá nhân. Một gia đình đoàn kết, một Giáo Hội đoàn kết, và một thế giới hòa bình tùy thuộc vào sự đoàn kết của các cá nhân.

Giữ Các Lời Hứa đã Lập trong Lời Cầu Nguyện trong Tiệc Thánh

Ngay cả một đứa trẻ cũng có thể hiểu phải làm gì để có được Đức Thánh Linh làm người đồng hành. Lời cầu nguyện trong Tiệc Thánh cho chúng ta biết như thế.

Chúng ta nghe lời cầu nguyện đó hằng tuần khi chúng ta tham dự lễ Tiệc Thánh. Trong những giây phút thiêng liêng đó, chúng ta tái lập các giao ước mà chúng ta đã lập tại lễ Báp Têm. Và Chúa nhắc chúng ta nhớ đến lời hứa mà chúng ta đã nhận được khi chúng ta được làm lễ xác nhận là tín hữu của Giáo Hội—lời hứa rằng chúng ta có thể nhận được Đức Thánh Linh. Đây là những lời cầu nguyện trong Tiệc Thánh: “Họ tình nguyện mang danh Con của Cha, và luôn luôn tưởng nhớ tới Ngài, cùng tuân giữ các giáo lệnh mà Ngài đã ban cho họ, để họ có thể luôn được Thánh Linh của Ngài ở cùng họ.” (GLGU 20:77).

Chúng ta có thể có được Thánh Linh của Ngài bằng cách tuân giữ giao ước đó. Trước hết, chúng ta hứa mang danh của Ngài. Điều đó có nghĩa là chúng ta phải tự xem mình thuộc về Ngài. Chúng ta sẽ đặt Ngài trước hết trong cuộc sống của mình. Chúng ta sẽ muốn điều Ngài muốn thay vì điều mà chúng ta muốn hoặc điều mà thế gian dạy chúng ta muốn. Nếu chúng ta yêu thương những sự việc của thế gian trước, thì sẽ không có sự bình an nơi chúng ta. Việc duy trì một lý tưởng đầy sung túc cho một gia đình hay một quốc gia qua của cải vật chất, cuối cùng, sẽ chia rẽ họ (xin xem Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* [1974], 97). Lý tưởng để làm điều mà Chúa muốn chúng ta làm cho nhau, là điều tất nhiên sẽ đi theo việc chúng ta mang lấy danh Ngài, thì có thể mang chúng ta đến một mức độ thuộc linh tức là một phần của thiên thượng trên thế gian.

Thứ nhì, chúng ta hứa luôn luôn tưởng nhớ tới Ngài. Chúng ta làm điều đó mỗi lần chúng ta cầu nguyện lên danh Ngài. Nhất là khi chúng ta cầu xin sự tha thứ của Ngài, mà chúng ta phải làm thường xuyên, chúng ta tưởng nhớ tới Ngài. Vào lúc ấy, chúng ta tưởng nhớ đến sự hy sinh của Ngài mà làm cho sự hối cải và sự tha thứ có thể thực hiện được. Khi chúng ta cầu xin, chúng ta tưởng nhớ tới Ngài là Đấng Biện Hộ của chúng ta với Đức Chúa Cha. Khi có được những cảm nghĩ tha thứ và bình an thì chúng ta tưởng nhớ đến lòng kiên nhẫn và tình yêu thương vô bờ bến của Ngài. Sự tưởng nhớ đó làm tràn đầy tâm hồn chúng ta với tình yêu thương.

Chúng ta cũng tuân giữ lời hứa của mình để tưởng nhớ đến Ngài khi chúng ta cùng cầu nguyện chung và đọc thánh thư chung với gia đình. Lúc gia đình cùng cầu nguyện chung tại bàn ăn điểm tâm, một đứa con có thể cầu nguyện cho một đứa con khác được ban phước hầu cho trong ngày đó mọi sự được thành tựu lúc thi

cử hoặc lúc làm việc. Khi các phước lành đến, đứa con được ban phước sẽ nhớ đến tình yêu thương trong buổi sáng đó và lòng nhân từ của Đấng Biện Hộ mà lời cầu nguyện đã được dâng lên qua danh của Ngài. Các tấm lòng sẽ được ràng buộc trong tình yêu thương.

Chúng ta tuân giữ giao ước của mình để tưởng nhớ tới Ngài mỗi khi chúng ta tụ họp gia đình mình lại để đọc thánh thư. Các thánh thư làm chứng về Chúa Giê Su Ky Tô vì đó là sứ điệp và luôn luôn là sứ điệp của các vị tiên tri. Cho dù các trẻ con không nhớ những lời đó nhưng chúng sẽ nhớ Đấng Sáng Tạo chân chính, tức là Chúa Giê Su Ky Tô.

Tuân Theo Tất Cả Các Giáo Lệnh

Thứ ba, khi chúng ta dự phần Tiệc Thánh thì chúng ta hứa tuân giữ tất cả các giáo lệnh của Ngài. Chủ Tịch J. Reuben Clark Jr., khi ông cầu xin—ông đã làm nhiều lần như thế—có được tình đoàn kết trong một bài nói chuyện tại đại hội, đã cảnh giác chúng ta về việc chúng ta chọn những điều gì chúng ta sẽ tuân theo và những điều gì chúng ta sẽ không tuân theo. Ông đã nói như sau: “Chúa đã ban cho chúng ta không một điều gì vô ích và không cần thiết. Ngài dạy đầy trong Thánh Thư những điều mà chúng ta cần phải làm để chúng ta có thể đạt được sự cứu rỗi.”

Chủ Tịch Clark nói tiếp: “Khi dự phần Tiệc Thánh, chúng ta giao ước tuân giữ các giáo lệnh của Ngài. Không có ngoại lệ. Không có sự phân biệt, không có sự khác biệt” (trong Conference Report, tháng Tư năm 1955, 10–11). Chủ Tịch Clark dạy rằng cũng giống như chúng ta hối cải tất cả mọi tội lỗi, chứ không phải chỉ một tội lỗi, chúng ta hứa tuân giữ tất cả các lệnh truyền. Mặc dù điều đó nghe thấy khó nhưng không hề phức tạp. Chúng ta hoàn toàn tuân phục theo thẩm quyền của Đấng Cứu Rỗi và hứa tuân theo bất cứ điều gì Ngài truyền lệnh (xin xem Mô Si A 3:19). Chúng ta tuân phục theo thẩm quyền của Chúa Giê Su Ky Tô mà sẽ cho phép chúng ta được ràng buộc với tính cách là một gia đình, một Giáo Hội, và là con cái của Cha Thiên Thượng.

Chúa truyền giao thẩm quyền đó qua các vị tiên tri của Ngài đến các tôi tớ khiêm nhường. Đức tin đó biến sự kêu gọi của chúng ta làm thầy giảng tại gia hoặc giảng viên thăm viếng thành nhiệm vụ từ Chúa. Chúng ta đi thay cho Ngài, theo lệnh truyền của Ngài. Một người đàn ông bình thường và một người đồng hành thiếu niên đi tới các nhà và hy vọng rằng quyền năng của thiên thượng sẽ giúp họ bảo đảm rằng gia đình

được đoàn kết và không có sự gay gắt với nhau, hay sự đối trá, nói hành, nói xấu với nhau. Đức tin đó—rằng Chúa kêu gọi các tội tớ—sẽ giúp chúng ta bỏ qua những nhược điểm của họ khi họ khiển trách chúng ta, vì họ sẽ làm như thế. Chúng ta sẽ thấy ý định tốt của họ một cách rõ ràng hơn những nhược điểm của con người họ. Chúng ta sẽ có ít khả năng hơn để cảm thấy bị xúc phạm và có nhiều khả năng hơn để cảm thấy biết ơn Đức Thầy là Đấng đã kêu gọi họ.

Lòng Bác Ái là Cần Thiết cho Tình Đoàn Kết

Có một số lệnh truyền mà, nếu vi phạm, sẽ hủy diệt tình đoàn kết. Một số liên quan đến điều chúng ta nói và một số liên quan đến cách thức chúng ta phản ứng với điều những người khác nói. Chúng ta không được nói xấu bất cứ ai. Chúng ta phải thấy điều tốt lành nơi nhau và nói tốt cho nhau bất cứ lúc nào có thể được (xin xem David O. McKay, trong Conference Report, tháng Mười năm 1967, 4–11).

Đồng thời, chúng ta phải chống lại những người nói một cách khinh thị những sự việc thiêng liêng, vì hậu quả chắc chắn của sự xúc phạm đó là xúc phạm đến Thánh Linh và như thế tạo ra sự tranh chấp và hoang mang. Chủ Tịch Spencer W. Kimball cho thấy cách thức chống lại mà không sinh sự khi ông nằm trên cái cang khiêng của bệnh viện và yêu cầu một người phục vụ là người, trong một phút bức mình, đã lấy danh Chúa làm chơi: “Xin làm ơn! Xin làm ơn! Đó là Chúa của tôi mà danh Ngài ông đang sỉ vả’ Có một sự im lặng hoàn toàn, rồi một tiếng nói khê khàng thì thào: “Tôi xin lỗi!” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, do Edward L. Kimball [1982] xuất bản, 198). Một lời khiển trách đầy soi dẫn và đằm thắm có thể là một lời mời gọi đoàn kết. Nếu không đưa ra lời khiển trách đó khi được Đức Thánh Linh tác động thì sẽ dẫn đến mối bất hòa.

Nếu chúng ta muốn có được tình đoàn kết, thì chúng ta phải tuân giữ các lệnh truyền liên quan đến cảm nghĩ của mình. Chúng ta phải tha thứ và không có ác tâm đối với những người đã xúc phạm chúng ta. Đấng Cứu Rỗi đã nêu ra tám gương đó từ cây thập tự: “Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì” (Lu Ca 23:34). Chúng ta không biết lòng của những người xúc phạm chúng ta. Chúng ta cũng không biết tất cả những nguồn gốc của sự tức giận và sự chạm tự ái của mình. Sứ Đồ Phao Lô cho chúng ta biết cách thức yêu thương trong thế giới của những người không hoàn hảo, kể cả chúng ta, khi ông phán:

“Tình yêu thương hay nhịn nhục; tình yêu thương hay nhân từ; tình yêu thương chẳng ghen tị, chẳng khoe mình, chẳng lên mình kiêu ngạo, chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư lợi, chẳng nóng giận, chẳng nghi ngờ sự dữ” (1 Cô Rinh Tô 13:4–5). Và rồi ông cảnh cáo một cách nghiêm nhặt về việc phản ứng đối với lỗi lầm của những người khác và quên lỗi lầm của mình khi ông viết: “Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách mập mờ: đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy hai mặt đối nhau; ngày nay tôi biết chưa hết; đến bấy giờ tôi sẽ biết như . . . đã biết tôi vậy” (1 Cô Rinh Tô 13:12).

Hãy Luôn Được Trong Sạch và Coi Chừng Tính Kiêu Ngạo

Lời cầu nguyện Tiệc Thánh có thể nhắc chúng ta nhớ mỗi tuần về cách thức mà ân tứ đoàn kết sẽ đến qua sự tuân theo các luật pháp và các giáo lễ phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô. Khi chúng ta tuân giữ các giao ước của mình để mang lấy danh Ngài, để luôn luôn tưởng nhớ đến Ngài, và để tuân giữ tất cả các giáo lệnh của Ngài, thì chúng ta sẽ nhận được sự đồng hành của Thánh Linh Ngài. Điều đó sẽ làm mềm lòng chúng ta và đoàn kết chúng ta. Nhưng có hai lời cảnh cáo mà phải đến với lời hứa đó.

Trước hết, Đức Thánh Linh chỉ ở cùng chúng ta nếu chúng ta vẫn luôn trong sạch và không ưa thích những sự việc của thế gian. Một sự chọn lựa để trở nên không trong sạch sẽ đẩy lùi Đức Thánh Linh. Thánh Linh chỉ ngự với những người chọn Chúa hơn thế gian. “Hãy thanh sạch” (3 Nê Phi 20:41; GLGU 38:42) và yêu thương Thượng Đế với tất cả tấm lòng, . . . năng lực, tâm trí và sức mạnh” (GLGU 59:5) không phải là những lời đề nghị mà là các lệnh truyền. Và các lệnh truyền này cần thiết cho sự đồng hành của Thánh Linh mà nếu không có sự đồng hành này thì chúng ta không thể hiệp một.

Lời cảnh cáo kia là hãy coi chừng tính kiêu ngạo. Sự đoàn kết đến với một gia đình hay một dân tộc mà đã được Thánh Linh làm mềm lòng thì sẽ mang đến quyền năng lớn lao. Với quyền năng đó sẽ có sự công nhận từ thế gian. Cho dù sự công nhận đó mang đến lời ca tụng hoặc sự ghen tị thì nó cũng có thể dẫn chúng ta đến tính kiêu ngạo. Điều đó sẽ xúc phạm Thánh Linh. Có một sự bảo vệ khỏi tính kiêu ngạo, nguồn chia rẽ chắc chắn đó. Chính việc nhìn thấy lòng nhân từ bao la mà Thượng Đế trút lên chúng ta không những là một sự biểu lộ về sự chiếu cố của Ngài mà còn là một cơ hội để tham gia với những người chung quanh chúng ta trong

sự phục vụ lớn lao hơn. Một người đàn ông và vợ của mình học cách hiệp làm một bằng cách sử dụng những điểm tương đồng của họ để thông cảm lẫn nhau và những điểm dị biệt của họ để bổ túc cho nhau trong việc phục vụ lẫn nhau và những người chung quanh họ. Trong cùng một cách thức đó, chúng ta có thể đoàn kết với những người không chấp nhận giáo lý của chúng ta nhưng chia sẻ ước muốn của chúng ta để ban phước cho các con cái của Cha Thiên Thượng.

Chúng ta có thể trở thành những người hòa giải, xứng đáng để được gọi là có phước và là con cái của Thượng Đế (xin xem Ma Thi Ơ 5:9).

Thượng Đế Đức Chúa Cha của chúng ta hằng sống. Vị Nam Tử yêu quý của Ngài, Chúa Giê Su Ky Tô, đứng đầu Giáo Hội này, và Ngài ban lá cờ hòa bình cho tất cả mọi người nào chịu chấp nhận điều đó.

Từ bài giảng của Anh Cả Eyring tại đại hội tháng Tư năm 1998 của Giáo Hội (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1998, 85–89; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1998, 66–68).

GHI CHÚ

1. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 76:24; xin xem thêm Dân Số Ký 16:22; Hê Bơ Rơ 12:9.
2. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 132:63; Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn, “The Origin of Man” (tháng Mười Một năm 1909), trong James R. Clark, biên soạn, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 tập (19–5675), 4:203; xin xem thêm Spencer W. Kimball, “The Blessings and Responsibilities of Womanhood,” *Ensign*, tháng Ba năm 1976, 71; Gordon B. Hinckley, trong Conference Report, tháng Mười năm 1983, 115; hay *Ensign*, tháng Mười Một năm 1983, 83.
3. Xin xem Teachings of the Prophet Joseph Smith, do Joseph Fielding Smith (1976) tuyển chọn, 348–49, 357, 365.
4. Xin xem Áp Ra Ham 3:24–27.
5. Xin xem Gia Rôm 1:2; An Ma 24:14; 42:5; Môi Se 6:62.
6. Xin xem Gia Cốp 6:8; An Ma 12:25–36; 17:16; 18:39; 22:13–14; 39:18; 42:11, 13.
7. An Ma 42:8.
8. Xin xem An Ma 42:2–5.
9. Xin xem 2 Nê Phi 9:28; An Ma 12:4–5; Hê La Man 2:8; 3 Nê Phi 1:16; Giáo Lý và Giao Ước 10:12, 23; Môi Se 4:3.
10. Xin xem *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 181, 297.
11. Xin xem *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 181.
12. Xin xem 2 Nê Phi 2:18; 28:20.
13. Xin xem An Ma 39:5; Mô Rô Ni 9:9.
14. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 130:2; 131:2; 1 Cô Rinh Tô 11:11; Ê Phê Sô 5:31.
15. Xin xem Môi Se 6:8–9.
16. Xin xem Môi Se 3:8.
17. Xin xem Môi Se 6:67.
18. Xin xem Môi Se 3:18.
19. Xin xem Môi Se 3:23–24.
20. Giáo Lý và Giao Ước 42:22.
21. Xin xem Môi Se 4:7–12.
22. 2 Nê Phi 2:25.
23. *Cowley and Whitney on Doctrine*, do Forace Green (1963) biên soạn, 287.
24. Môi Se 2:28; xin xem thêm Sáng Thế Ký 1:28; 9:1.
25. Xin xem Ga La Ti 5:22–23; Giáo Lý và Giao Ước 4:5–6; An Ma 7:23–24.
26. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 131:2.
27. Xin xem “Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan” (bài giảng đưa ra tại đại hội Hội Phụ Nữ trung ương, ngày 3 tháng Mười năm 1946), trong J. Reuben Clark: *Selected Papers on Religion, Education, and Youth*, do David H. Yarn Jr. (1984) xuất bản, 62.
28. Xin xem Sáng Thế Ký 1:28, ghi chú 28c.
29. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 75:28; 1 Ti Mô Thê 5:8.
30. Giáo Lý và Giao Ước 107:40–41; xin xem thêm Giáo Lý và Giao Ước 84:14–16.
31. Giáo Lý và Giao Ước 121:41–42; chữ nghiêng được thêm vào.
32. Giáo Lý và Giao Ước 121:37.
33. Giáo Lý và Giao Ước 84:39.
34. Giáo Lý và Giao Ước 121:37.
35. Xin xem *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 308, 367.
36. *The Discourses of Wilford Woodruff*, do G. Homer Durham (1946) tuyển chọn, 25–26; chữ nghiêng được thêm vào.
37. Trong Conference Report, tháng Mười năm 1942, 7, 11–12.
38. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 107:8–9, 22, 91.
39. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 137:7–9.
40. “Discourse by President Lorenzo Snow,” *Millennial Star*, ngày 31 tháng Tám năm 1899, 547.

NUÔI DƯỠNG TÌNH YÊU VÀ TÌNH BẠN TRONG HÔN NHÂN

3

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Học Mô Rô Ni 7:45–48. Lập một bản liệt kê những đặc tính của lòng bác ái mà đã được đề cập trong đoạn này. Hãy cam kết sẽ cải tiến các đặc tính này trong cuộc sống của các anh chị em. Hãy suy ngẫm về những cách thức mà các đặc tính này có thể giúp những cặp vợ chồng nuôi dưỡng tình yêu và tình bạn của họ.
- Hãy cùng với người phối ngẫu của mình hoạch định thời gian riêng dành cho nhau mỗi tuần. Có thể cần hoạch định thời gian này bằng cách viết những điều nhắc nhở trong một tấm lịch hay sổ tay ghi chép.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

SỰ HIỆP NHẤT TRONG HÔN NHÂN

Chủ Tịch Spencer W. Kimball

Vị Chủ Tịch thứ 12 của Giáo Hội

Một cuộc hôn nhân đầy vinh dự, hạnh phúc, và thành công chắc chắn là mục tiêu chính của mỗi người bình thường. Hôn nhân có lẽ là phần thiết yếu nhất trong tất cả các quyết định và có ảnh hưởng sâu rộng nhất, vì nó liên quan không những đến hạnh phúc trực tiếp, mà còn là niềm vui vĩnh cửu. Nó không những tác động đến hai người trong cuộc, mà còn đến gia đình của họ và nhất là con cháu của họ qua nhiều thế hệ.

Khi chọn người bạn đồng hành cho cuộc sống tại thế và thời vĩnh cửu, cần phải chắc chắn hoạch định và suy nghĩ cẩn thận, cầu nguyện và nhịn ăn để biết chắc rằng trong tất cả mọi quyết định, thì quyết định này phải đúng. Trong hôn nhân đích thực, phải có một sự kết hợp tâm trí cũng như tâm hồn. Tình cảm không được chi phối các quyết định, nhưng tâm trí, được củng cố bởi sự nhịn ăn và cầu nguyện và sự suy xét cẩn thận, sẽ cho một người khả năng tối đa để có hạnh phúc trong hôn nhân. Điều đó mang lại với nó sự hy sinh, chia sẻ, và sự đòi hỏi lòng vị tha lớn lao.

Nhiều chương trình truyền hình và các câu chuyện giả tưởng kết thúc bằng hôn nhân: “Họ sống hạnh phúc mãi mãi về sau.” Chúng ta đã tiến đến việc nhận thức rằng chỉ sự cử hành nghi thức thì không mang đến hạnh phúc và một cuộc hôn nhân thành công. Hạnh phúc không đến bằng cách nhấn một cái nút, giống như cái đèn điện; hạnh phúc là một tâm trạng và đến từ nội tâm. Nó đòi hỏi nỗ lực để đạt được. Nó không thể mua bằng tiền; nó không thể tặng không.

Một số người nghĩ rằng hạnh phúc là một cuộc sống quyến rũ với sự thanh thản, xa hoa, và hào hứng liên tục; nhưng hôn nhân đích thực được dựa trên hạnh phúc, mà hạnh phúc còn hơn thế nữa, hạnh phúc đến từ sự ban phát, phục vụ, chia sẻ, hy sinh và vị tha.

Hai người từ hai quá trình sống khác nhau sẽ chẳng mấy chốc biết rằng sau khi nghi lễ được thực hiện thì họ phải đương đầu với sự thật rõ rệt đó. Sẽ không còn có cuộc sống thần tiên hoặc lý tưởng nữa; chúng ta phải ra khỏi đám mây mơ mộng và bước đi vững chắc trên đất. Phải gánh lấy trách nhiệm và chấp nhận bổn phận mới. Phải từ bỏ một số tự do cá nhân, và phải có nhiều sự sửa đổi, những sự sửa đổi vô vị kỷ.

Một người tiến đến việc nhận biết rằng ngay sau khi kết hôn người phối ngẫu có những khuyết điểm mà trước đó không hề được bộc lộ hay thấy được. Các đức

hạnh mà được liên tục tán dương trong thời gian tán tỉnh thì giờ đây trở nên tương đối nhỏ hơn, và những khuyết điểm mà dường như rất nhỏ và không đáng kể trong lúc tán tỉnh thì giờ đây trở thành lớn gấp bội. Đã đến lúc để thông cảm lòng nhau, để tự đánh giá, và để có lương tri, lập luận và hoạch định tốt. Những thói quen trong nhiều năm giờ đây bộc lộ cho thấy; người phối ngẫu có thể keo kiệt hay hào phóng, lười biếng hay siêng năng, sùng đạo hay vô tín ngưỡng; người ấy có thể nhân từ và sẵn sàng hợp tác hoặc nóng nảy và cáu gắt, đòi hỏi hay ban phát, tự cao tự đại hay khiêm tốn. Vấn đề với gia đình bên vợ hay gia đình bên chồng nổi bật hơn, và mối quan hệ của người phối ngẫu với họ một lần nữa được nói rộng.

Thường có một sự miễn cưỡng để ổn định cuộc sống và mang lấy các trách nhiệm nặng nề mà có ngay đó. Tiết kiệm miễn cưỡng phải thay thế cho lối sống xa hoa, và những người trẻ tuổi dường như thường ham muốn “sống bon chen đua đòi.” Thường có một sự miễn cưỡng để làm cho những điều chính tài chính thành cần thiết. Những người vợ trẻ thường đòi hỏi đời sống xa hoa mà đã thụ hưởng trước kia trong những căn nhà phát đạt của những người cha thành công của họ được tiếp tục trong nhà của họ. Một số họ sẵn sàng giúp có được lối sống xa hoa đó bằng cách tiếp tục làm việc sau khi kết hôn. Do đó họ rời nhà, nơi mà bổn phận của họ phải thuộc vào, để theo đuổi nghề nghiệp hoặc công việc kinh doanh, như vậy thiết lập một kinh tế mà trở nên ổn định đến nỗi rất khó để nhường chỗ cho cuộc sống gia đình bình thường. Qua sự làm việc của cả hai người phối ngẫu, sự tranh đua hơn là sự hợp tác xâm nhập vào gia đình. Hai người mệt mỏi đi làm việc về với thần kinh căng thẳng, tính kiêu ngạo cá nhân, sự độc lập gia tăng, và rồi những sự hiểu lầm nảy sinh. Những va chạm xích mích nhỏ gia tăng thành những va chạm xích mích lớn.

Mặc dù hôn nhân là khó khăn, và các cuộc hôn nhân bất hòa và đầy bực mình thì thông thường, nhưng hạnh phúc thật sự, bền vững thì có thể có được, và hôn nhân có thể là một trạng thái ngây ngất vui mừng hơn là trí óc con người có thể hiểu được. Điều này nằm trong tầm tay với của mỗi người. “Người tri kỷ” là giả tưởng và ảo ảnh; và mặc dù mỗi thanh niên và mỗi thiếu nữ sẽ siêng năng và thành tâm tìm kiếm người bạn đời mà cuộc sống của người ấy có thể tương hợp nhất và tuyệt vời, nhưng chắc chắn rằng hầu hết bất cứ người đàn ông tốt và người đàn bà tốt nào cũng

có thể có hạnh phúc và một cuộc hôn nhân thành công nếu cả hai sẵn lòng cố gắng.

Có một công thức mà không bao giờ thất bại và sẽ bảo đảm cho mọi cặp vợ chồng một cuộc hôn nhân hạnh phúc và vĩnh cửu, nhưng cũng giống như tất cả các công thức khác, những vật liệu chính yếu không được bỏ sót, giảm bớt, hay hạn chế. Sự chọn lựa trước khi tìm hiểu nhau và rồi tiếp tục tìm hiểu nhau sau hôn nhân cũng quan trọng, nhưng không quan trọng hơn hôn nhân, sự thành công của điều đó tùy thuộc vào hai cá nhân—không phải vào một, mà vào hai cá nhân.

Trong một cuộc hôn nhân được bắt đầu và dựa trên những tiêu chuẩn hợp lý như đã được đề cập đến, thì không có sự phối hợp quyền năng nào mà có thể hủy diệt hôn nhân trừ phi quyền năng nơi một người phối ngẫu hoặc cả hai người phối ngẫu; và họ thường phải gánh lấy trách nhiệm. Những người khác và các cơ quan khác có thể ảnh hưởng tốt hay xấu. Những tình trạng tài chính, xã hội, chính trị và những tình trạng khác có thể dường như chịu đựng được; nhưng hôn nhân trước hết và luôn luôn dựa vào hai người phối ngẫu mà có thể luôn luôn làm cho cuộc hôn nhân của họ được thành công và hạnh phúc nếu họ kiên quyết, vị tha, và ngay chính.

Công thức thì rất giản dị; có ít vật liệu, tuy nhiên có nhiều sự khuyếch đại của mỗi vật liệu.

Trước hết, phải có phương thức thích đáng để hướng đến hôn nhân và dự liệu sự chọn lựa một người phối ngẫu là người đạt được càng nhiều càng tốt tốt đỉnh của sự hoàn hảo trong tất cả các vấn đề quan trọng đối với hai cá nhân đó. Và rồi hai người này phải đi đến bàn thờ trong đền thờ với ý thức rằng họ phải hết sức cố gắng hướng đến việc chung sống thành công này.

Thứ nhì, phải có một tấm lòng vị tha lớn lao, quên mình và hướng tất cả cuộc sống gia đình và tất cả những điều liên hệ vào sự tốt lành của gia đình, khắc phục những ước muốn vị kỷ.

Thứ ba, phải có sự tìm hiểu và sự biểu lộ liên tục tình cảm, sự ân cần, và kính trọng để giữ cho tình yêu được tồn tại và tăng trưởng.

Thứ tư, phải có một sự hoàn toàn sống theo các lệnh truyền của Chúa như đã được định nghĩa trong phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô.

Với tất cả các vật liệu này được pha trộn một cách thích đáng và được giữ cho hoạt động liên tục, thì khó thể có thể có nỗi buồn, tiếp tục hiểu lầm, hoặc tan vỡ.

Các luật sư chuyên về vấn đề ly dị sẽ cần phải chuyển sang lãnh vực khác và các tòa án ly dị sẽ phải đóng cửa.

Hai cá nhân tiến gần đến bàn thờ kết hôn phải biết rằng để đạt được hôn nhân hạnh phúc mà họ hy vọng có được thì họ phải biết rằng hôn nhân không bao gồm mọi điều theo luật định mà nó có nghĩa là hy sinh, chia sẻ, và luôn cả giảm bớt một số tự do cá nhân. Nó có nghĩa là tiết kiệm lâu dài và khó khăn. Nó có nghĩa là con cái mà sẽ mang theo chúng những gánh nặng tài chính, phục vụ, chăm sóc và lo lắng; nhưng nó cũng có nghĩa là những tình cảm sâu xa và tuyệt vời nhất.

Trước khi kết hôn, mỗi cá nhân có khá nhiều tự do để đến và đi tùy thích, để sắp xếp và hoạch định cuộc sống của mình theo như cách thức dường như tốt nhất, để chọn tất cả mọi quyết định với bản thân mình là trung tâm điểm. Những người tình phải biết rằng trước khi họ thệ nguyện rằng mỗi người phải thật sự và hoàn toàn chấp nhận rằng lợi ích của một gia đình nhỏ và mới mẻ là phải luôn luôn ở trên lợi ích của mỗi người phối ngẫu. Mỗi người phải loại bỏ chữ “tôi” và “của tôi” và thay vào đó “chúng ta” và “của chúng ta.” Mỗi quyết định phải được cân nhắc rằng có hai hoặc nhiều người hơn nữa sẽ bị ảnh hưởng. Khi tiến gần đến những quyết định quan trọng bây giờ, người vợ sẽ quan tâm đến tác dụng mà những quyết định này sẽ có trên cha mẹ, con cái, nhà cửa và cuộc sống thuộc linh của họ. Sự chọn lựa nghề nghiệp, cuộc sống giao tế, bạn bè, sở thích của người chồng giờ đây phải được cân nhắc trong chiều hướng rằng người này chỉ là một phần tử trong gia đình, rằng toàn thể gia đình phải được lưu tâm đến.

Một cuộc hôn nhân có thể không luôn luôn bằng phẳng và suông sẻ, nhưng nó có thể có một sự bình an lớn. Một cặp vợ chồng có thể gặp cảnh nghèo nàn, đau yếu, thất vọng, thất bại, và luôn cả cái chết trong gia đình, nhưng ngay cả những điều này cũng sẽ không tước đoạt sự bình an khỏi họ. Cuộc hôn nhân có thể thành công miễn là không có sự ích kỷ. Những điều phiền muộn và các vấn đề khó khăn sẽ mang cha mẹ lại với nhau trong sự hòa hợp kiên cố nếu có được lòng vị tha hoàn toàn. Trong thời kinh tế trì trệ của thập niên 1930, có một sự giảm sút rõ ràng về ly dị. Cảnh nghèo khó, thất bại, thất vọng—những điều này ràng buộc cha mẹ lại với nhau. Nghịch cảnh có thể gắn chặt mối quan hệ mà sự thịnh vượng có thể hủy diệt.

Cuộc hôn nhân mà dựa trên sự ích kỷ thì hầu như chắc chắn sẽ thất bại. Những người kết hôn vì của cải

hoặc những người kết hôn vì danh lợi hay địa vị xã hội thì chắc chắn sẽ bị thất vọng. Những người kết hôn để thỏa mãn tính kiêu căng tự phụ hoặc kết hôn để chọc giận hay làm tổn thương một người khác thì tự mình làm chuyện rò dại ngớ ngẩn. Nhưng một người kết hôn để ban phát cũng như tiếp nhận hạnh phúc, và quan tâm đến sở thích của hai người và rồi của gia đình khi có nó thì sẽ có khả năng tốt rằng cuộc hôn nhân sẽ được hạnh phúc.

Tình yêu như một đóa hoa, và, giống như thể xác, nó cần phải được bồi dưỡng liên tục. Chẳng mấy chốc, thể xác sẽ bị hao mòn và chết nếu không có sự bồi dưỡng thường xuyên. Đóa hoa mềm mại sẽ héo hắt và chết nếu không có thức ăn và nước. Và tình yêu cũng thế không thể được trông mong tồn tại mãi mãi trừ phi nó tiếp tục được bồi dưỡng với những phần yêu thương, sự biểu lộ quý trọng và ngưỡng mộ, sự bày tỏ lòng biết ơn, và lòng vị tha.

Lòng vị tha hoàn toàn là chắc chắn thực hiện được một yếu tố khác trong hôn nhân thành công. Nếu một người luôn luôn tìm kiếm những sở thích, sự an ủi, và hạnh phúc của người kia, thì tình yêu tìm thấy được trong thời gian tán tỉnh và gắn chặt trong hôn nhân sẽ tăng trưởng thành những phần mạnh mẽ. Nhiều cặp vợ chồng để cho hôn nhân của họ trở nên nhạt nhẽo và tình yêu của họ trở nên nguội lạnh giống như bánh mì cũ hay những chuyện đùa nhai đi nhai lại hoặc nước xốt lạnh tanh. Chắc chắn thức ăn cần thiết nhất cho tình yêu là sự kính trọng, ân cần, hãnh diện, tình bạn, sự tin cậy, đức tin, sự cộng tác, bình đẳng, và sự tương thuộc.

Để thực sự có được hạnh phúc trong hôn nhân, một người phải tiếp tục tuân theo một cách nghiêm chỉnh các lệnh truyền của Chúa. Không một ai, dù còn độc thân hay đã kết hôn, tuyệt đối có được hạnh phúc trừ phi người ấy sống ngay chính. Có những sự thỏa mãn tạm thời và những hoàn cảnh giả tạo trong giây phút, nhưng hạnh phúc lâu dài, tuyệt đối chỉ có thể có được qua sự trong sạch và xứng đáng. Một người có một cuộc sống tôn giáo mẫu mực với sự tin chắc sâu xa về tôn giáo thì không bao giờ có thể hạnh phúc trong một cuộc sống tiêu cực. Lương tâm sẽ tiếp tục cắn rứt, trừ phi nó bị làm ngưng, trong trường hợp đó hôn nhân đã bị lâm nguy. Một lương tâm cắn rứt có thể làm cho cuộc sống khó có thể chịu đựng được. Sự tiêu cực hủy hoại hôn nhân, nhất là khi đôi bên đều tiêu cực trong những mức độ khác nhau.

Sự khác biệt tôn giáo thì gay go nhất và là một trong mọi khác biệt khó có thể giải quyết nhất.

Hôn nhân là do Thượng Đế quy định. Nó không phải chỉ là một phong tục của xã hội. Nếu không có cuộc hôn nhân thích đáng và thành công, thì một người sẽ không bao giờ được tôn cao. Hãy đọc những lời của Chúa, kết hôn là điều đúng và thích đáng.

Nếu kết hôn là điều đúng và thích đáng, thì người Thánh Hữu Ngày Sau có suy nghĩ và thông minh sẽ hoạch định kỹ cuộc sống của mình để chắc chắn rằng sẽ không có trở ngại nào đặt trên lối đi. Khi làm một lối lầm nghiêm trọng, một người có thể đặt trên lối đi những chướng ngại mà có thể sẽ không bao giờ dời đi được và nó có thể ngăn cản con đường dẫn đến cuộc sống vĩnh cửu và Thượng Đế—điểm đến cuối cùng của chúng ta. Nếu hai người đều yêu thương Chúa hơn cuộc sống của mình và rồi yêu thương nhau hơn cuộc sống của mình, cùng cố gắng trong sự hòa thuận tuyệt đối với chương trình phúc âm làm cấu trúc cơ bản của họ, thì chắc chắn là họ có được hạnh phúc lớn lao này. Khi một người chồng và người vợ cùng nhau đi đến thờ thánh thường xuyên, cùng quỳ xuống cầu nguyện chung trong nhà với gia đình của họ, sánh vai nhau đi dự các buổi lễ nhà thờ, giữ cuộc sống của họ được hoàn toàn trinh khiết—về mặt tinh thần lẫn thể xác—thì toàn thể ý nghĩ, ước muốn và tình yêu của họ đều tập trung vào một, tình bầu bạn, và cả hai đều cùng cố gắng xây đắp vương quốc của Thượng Đế, rồi hạnh phúc sẽ lên đến cực điểm của nó.

Đôi khi trong hôn nhân, có những đam mê khác, mặc dù Chúa đã phán: “Các người phải yêu thương vợ mình hết lòng, và chỉ kết hợp với vợ mình, chớ không với một ai khác” (GLGU 42:22).

Điều này cũng có nghĩa là “Các người phải yêu thương chồng mình hết lòng, và chỉ kết hợp với chồng mình, chớ không với một ai khác.” Thường thường, người ta tiếp tục bám chặt cha mẹ và bạn bè họ. Đôi khi những người mẹ không chịu buông con cái mình ra, và những người chồng cũng như những người vợ tìm về cha mẹ mình để xin ý kiến và lời khuyên nhủ và để

tâm sự, trong khi phải gắn bó với người vợ trong đa số việc, và tất cả những điều mật thiết riêng tư phải được giữ kín một cách nghiêm ngặt khỏi những người khác.

Các cặp vợ chồng phải lập tức tìm nhà riêng, xa khỏi nhà của bên vợ hoặc bên chồng. Căn nhà có thể rất khiêm tốn và đơn sơ, nhưng vẫn là một chỗ độc lập. Cuộc sống hôn nhân phải trở nên không lệ thuộc bên vợ và bên chồng. Các anh chị em yêu thương họ hơn bao giờ hết; các anh chị em trân quý lời khuyên dạy của họ; các anh chị em biết ơn mỗi giao tiếp với họ; nhưng các anh chị em sống cuộc sống của riêng mình, được chi phối bởi những quyết định của mình, bởi những sự cân nhắc thành tâm riêng của mình sau khi các anh chị em nhận được lời khuyên dạy từ những người đã đưa nó ra. Gắn bó không có nghĩa là chỉ ở chung nhà không mà thôi; mà nó còn có nghĩa là bám sát vào, dính chặt với nhau.

“Vậy nên, điều hợp pháp là . . . cả hai sẽ nên một thịt, và phải có mọi sự này để trái đất mới có thể đáp ứng được mục đích sáng tạo ra nó;

“Và để nó được đầy dẫy số người, theo đúng như sự sáng tạo của loài người trước khi thế gian được tạo dựng” (GLGU 49:16–17).

Thưa các anh chị em, tôi xin được nói đây là lời của Chúa. Đây là điều rất hệ trọng, và không một ai được tranh luận với Chúa. Ngài làm ra thế gian; Ngài làm ra con người. Ngài biết những tình trạng. Ngài thiết lập chương trình, và chúng ta không có đủ thông minh hay lanh lẹ để có khả năng tranh luận với Ngài về những điều quan trọng này. Ngài biết điều gì phải và đúng.

Chúng tôi yêu cầu các anh chị em hãy nghĩ về những điều này. Hãy chắc chắn rằng cuộc hôn nhân của các anh chị em là đúng. Hãy chắc chắn rằng cuộc sống của các anh chị em là đúng. Hãy chắc chắn rằng một phần hôn nhân của các anh chị em được tiến hành một cách thích đáng.

Trích từ *Ensign*, số tháng Ba năm 1977, các trang 3–5.

ĐỐI PHÓ VỚI CÁC THỬ THÁCH TRONG HÔN NHÂN

4

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Trong phần chỉ định để đọc dưới đây, Anh Cả Lynn G. Robbins mô tả một “công thức cho tai họa.” Hãy đọc điều mô tả của ông trên trang này. Rồi phát triển một công thức cho sự hòa thuận trong nhà. Quyết định “các vật liệu” nào mà các anh chị em sẽ gồm vào trong công thức như vậy.
- Cam kết đối phó với những thử thách một cách kiên nhẫn và đắm thắm thay vì giận dữ. Quyết định về

một điều gì đó các anh chị em có thể làm mà sẽ thường xuyên nhắc cho các anh chị em nhớ về sự cam kết này. Ví dụ, các anh chị em có thể để một đồng xu hoặc một món đồ nhỏ trong giày của mình hay giữ một tờ giấy ghi chép cho mình trong túi.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

QUYỀN TỰ QUYẾT VÀ CƠN TỨC GIẬN

Anh Cả Lynn G. Robbins
Thuộc Nhóm Túc Số Thầy Bảy Mươi

Sa Tan Khích Động Cơn Tức Giận trong Gia Đình

“Em có một gia đình nơi đây trên thế gian. *Những người trong gia đình rất tốt đối với em.*” Đây là hy vọng của mỗi trẻ em được bày tỏ bằng những lời của một trong các bài thánh ca của chúng ta (“Families Can Be Together Forever,” *Hymns*, số 300; chữ nghiêng được thêm vào).

Chúng ta học được từ bản tuyên ngôn về gia đình rằng “gia đình là trọng tâm kế hoạch của Đấng Sáng Tạo” và rằng “người chồng và người vợ có một trách nhiệm trọng đại là phải yêu thương và chăm sóc lẫn nhau” và một “bổn phận thiêng liêng là nuôi nấng con cái mình trong tình thương và sự ngay chính” (“Gia Đình: Bản Tuyên Ngôn cùng Thế Giới,” *Liahona*, tháng Mười Một năm 1995, 102).

Gia đình cũng là mục tiêu tấn công chính của Sa Tan. Nó tuyên chiến với gia đình. Một trong những thủ đoạn của nó là lén lút một cách khéo léo và xảo quyệt ở sau lưng kẻ thù và vào nhà và cuộc sống của chính chúng ta.

Nó làm hại và thường hủy hoại gia đình bên trong các bức tường của nhà họ. Chiến lược của nó là kích động *cơn tức giận* giữa những người trong gia đình với nhau. Sa Tan là “cha của sự tranh chấp, nó kích động trái tim loài người *tức giận*, để người này chống lại với người kia” (3 Nê Phi 11:29; chữ nghiêng được thêm vào). Động từ *khích động* nghe giống như một công thức cho tai họa: Đặt tâm trạng tức giận đun trên lửa vừa, kích động/khuấy động với một vài chữ chọn ra, và đun sôi; tiếp tục khuấy cho đến khi đặc lại; để nguội; để cho tình cảm trở nên nguội lạnh trong vài ngày; dọn ra lạnh nhạt; còn lại nhiều nỗi buồn phiền, giận hờn.

Chúng Ta Có Thể Chọn Không Trở Nên Tức Giận

Một phần chiến lược xảo quyệt của nó là tách rời cơn tức giận khỏi quyền tự quyết, làm cho chúng ta tin rằng chúng ta là nạn nhân của một mối xúc cảm mà chúng ta không thể kiểm chế được. Chúng ta nghe nói: “Tôi mất bình tĩnh.” Mất bình tĩnh là một sự chọn lựa thú vị những chữ mà đã trở thành một thành ngữ được sử dụng nhiều. “Mất một điều gì” ngụ ý “không có ý định để,” “tình cờ,” “không cố ý,” “không chịu trách nhiệm”—sơ suất, có lẽ, nhưng “không chịu trách nhiệm.”

“Ông ta làm cho tôi điên lên.” Đây là một lối nói khác mà chúng ta thường nghe, cũng ám chỉ việc thiếu kiểm chế hay quyền tự quyết. Đây là một chuyện huyền hoặc phải được vạch trần. Không một ai làm cho chúng ta điên lên. Những người khác không làm chúng ta tức giận. Không có một sự bắt buộc nào cả. Việc trở nên tức giận là một sự chọn lựa có ý thức, một quyết định; do đó, chúng ta có thể chọn không trở nên tức giận. *Chúng ta* chọn!

Đối với những người mà nói: “Nhưng tôi không thể nào dần được,” tác giả William Wilbanks trả lời: “Lời nói vô lý.”

“Công kích, . . . đè nén cơn tức giận, nói về điều đó, la hét,” đều là những chiến lược mà người ta học được để đối phó với cơn tức giận. “Chúng ta *chọn* chiến lược nào mà cho thấy hữu hiệu đối với chúng ta trong quá khứ. Có bao giờ thấy rằng chúng ta ít khi mất bình tĩnh khi bực mình với người chủ của chúng ta, nhưng chúng ta lại thường mất bình tĩnh khi bị bạn bè hay gia đình làm cho khó chịu không?” (“The New Obscenity,” *Reader’s Digest*, tháng Mười Hai năm 1988, 24; chữ nghiêng được thêm vào).

Trong lớp mười của nó ở trung học, Wilbanks cố gắng được tuyển vào chơi cho đội bóng rổ trung học và đã thành công. Vào ngày đầu thực tập, người huấn luyện viên của nó bắt nó chơi tay đôi trong khi đội của nó quan sát. Khi thấy banh hụt ở một vị thế dễ dàng, nó trở nên tức giận, dậm chân và than vãn. Người huấn luyện viên đến gần nó và nói: “Nếu em có hành động như vậy lần nữa thì em sẽ không bao giờ được chơi cho đội của tôi nữa.” Trong ba năm kế đó nó không bao giờ mất bình tĩnh nữa. Nhiều năm về sau, khi nó nhớ lại sự kiện này, nó thấy rằng người huấn luyện viên đã dạy nó một nguyên tắc đối đời vào ngày đó: cơn tức giận có thể kiểm chế được (xin xem “The New Obscenity,” 24).

Những Điều Giảng Dạy của Chúa

Trong Ê Phê Sô 4:26 Bản Dịch Joseph Smith, Phao Lô đặt ra câu hỏi: “Anh em có thể đương cơn giận mà không phạm tội không?” Chúa phán rất rõ về vấn đề này:

“Kẻ nào còn tinh thần tranh chấp thì kẻ đó không thuộc về ta mà thuộc về quỷ dữ, vì quỷ dữ là cha của sự tranh chấp, nó khích động trái tim loài người để họ tức giận tranh chấp lẫn nhau.

“Này, đây không phải là giáo lý của ta, để khích động trái tim loài người tức giận, để người này chống lại với người kia, mà giáo lý của ta là những việc như vậy phải được hủy bỏ” (3 Nê Phi 11:29–30).

Giáo lý hay lệnh truyền này từ Chúa bao hàm quyền tự quyết và là lời kêu gọi một tâm trí có ý thức để chọn một quyết định. Chúa trông mong chúng ta phải chọn lựa chứ *không phải* trở nên tức giận.

Việc trở nên tức giận cũng không được coi là lý do chính đáng. Trong Ma Thi Ô 5, câu 22, Chúa phán: “Song ta phán cho các người: Hễ ai giận anh em mình mà không có nguyên nhân thì đáng bị tòa án xử đoán” (chữ nghiêng được thêm vào). Thật thú vị biết bao khi cụm từ “mà không có nguyên nhân” không thấy trong Bản Dịch Joseph Smith (xin xem Ma Thi Ô 5:24), cũng chẳng thấy trong bản dịch 3 Nê Phi 12:22. Khi Chúa loại bỏ cụm từ “mà không có nguyên nhân,” thì Ngài đã không để cho chúng ta có lời bào chữa. “Mà giáo lý của ta là những việc như vậy phải được hủy bỏ” (3 Nê Phi 11:30). Chúng ta có thể “hủy bỏ” cơn tức giận, vì Ngài đã dạy và truyền lệnh cho chúng ta như vậy.

Tức Giận là Đầu Hàng Ảnh Hưởng của Sa Tan

Cơn tức giận là sự đầu hàng ảnh hưởng của Sa Tan bằng cách từ bỏ sự tự chủ của mình. Đó là sự phạm tội trong ý nghĩ mà dẫn đến những cảm giác hay thái độ thù địch. Đó là ngòi nổ của cơn tức giận khi lái xe trên xa lộ, những bạo động trong sân vận động, và bạo lực trong gia đình.

Nếu không chế ngự được, cơn tức giận có thể nhanh chóng gây ra một cơn bùng nổ những lời tàn nhẫn và các hình thức hành hạ tình cảm khác mà có thể tạo ra vết thương lòng cho một tâm hồn hiền dịu. Đó là “điều chi ở miệng ra,” Đáng Cúi Rối phán; “ấy mới là điều làm dơ dáy người vậy” (Ma Thi Ô 15:11).

David O. McKay nói: “Vợ chồng đừng bao giờ nói lớn tiếng với nhau, “Trừ phi căn nhà đang bị hỏa hoạn”” (*Stepping Stones to an Abundant Life*, do Llewelyn R. McKay [1971] biên soạn, 294).

Sự hành hạ ngược đãi thể xác là cơn tức giận say máu và không bao giờ có thể được xem là đúng và luôn luôn bất chính.

Cơn tức giận là một sự tấn công thô lỗ để làm cho người khác cảm thấy tội lỗi hoặc một đường lối tàn bạo để cố gắng sửa đổi họ. Nó thường được nguy tạo là kỷ

luật nhưng nó hầu như luôn luôn là phản tác dụng. Do đó có những lời cảnh cáo của thánh thư: “Hỡi kẻ làm chồng, hãy yêu vợ mình, chớ hề cay nghiệt với người,” và “Hỡi kẻ làm cha, chớ hề chộc giận con cái mình, e chúng nó ngã lòng chẳng” (Cô Lô Se 3:19, 21).

“Tôi Sẽ Không Bao Giờ Trở Nên Tức Giận Nữa”

Sự lựa chọn và sự chịu trách nhiệm là hai nguyên tắc không thể tách rời được. Vì cơn tức giận là một sự lựa chọn nên có một lời cảnh cáo nghiêm khắc trong bản tuyên ngôn “những cá nhân nào . . . ngược đãi người hôn phối hay con cái. . . một ngày kia sẽ đứng chịu trách nhiệm trước mặt Thượng Đế.”

Hiểu được sự liên quan giữa quyền tự quyết và cơn tức giận là bước đầu tiên trong việc loại bỏ cơn tức giận khỏi cuộc sống của chúng ta. Chúng ta có thể chọn không trở nên tức giận. Và chúng ta có thể lựa chọn

điều đó hôm nay, ngay bây giờ: “Tôi sẽ không trở nên tức giận nữa.” Hãy suy ngẫm về quyết tâm này.

Tiết 121 của Giáo Lý và Giao Ước là một trong số các nguồn tài liệu tốt nhất của chúng ta để học hỏi các nguyên tắc lãnh đạo đúng đắn. Có lẽ sự áp dụng quan trọng nhất của tiết 121 là cho những người phối ngẫu và cha mẹ. Chúng ta phải hướng dẫn gia đình mình bằng sự thuyết phục, nhờ sự nhịn nhục, nhờ sự hiền dịu và nhu mì, và nhờ tình thương yêu chân thật (xin xem GLGU 121:41–42).

Cầu xin cho ước mơ của mỗi đứa trẻ về việc có được một gia đình đối xử tốt với chúng nơi đây trên thế gian sẽ trở thành sự thật.

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Robbins tại đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Tư năm 1998 (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1998, 105–6; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1998, 80–81).

ĐỐI PHÓ VỚI CÁC THỬ THÁCH QUA SỰ TRUYỀN ĐẠT RÕ RÀNG

5

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Trong phần chỉ định để đọc dưới đây, Anh Cả Joe J. Christensen nhận xét: “Có ít người đã sửa đổi tốt hơn do kết quả của sự chỉ trích hay cần nhần liên tục. Nếu chúng ta không cẩn thận, một số điều mà chúng ta đưa ra với tính cách phê bình *xây dựng* thì thật sự có tính cách *đả phá*. Đôi khi, tốt hơn hết là đừng dả động đến một số điều nào đó” (xin xem trang [19]). Trong tuần sắp tới, hãy chú trọng đến những điều mà các anh chị em suy nghĩ và nói về

những người khác. Hãy cố gắng tử tế và nói điều xây dựng trong mọi điều.

- Hãy tìm ra những đức tính tuyệt vời nơi người phối ngẫu của mình. Lập ra một bản liệt kê những đức tính này và chia sẻ nó với người phối ngẫu của mình.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

HÔN NHÂN VÀ KẾ HOẠCH HẠNH PHÚC VĨ ĐẠI

Anh Cả Joe J. Christensen

Thuộc Nhóm Túc Số Thầy Bảy Mười

Barbara và tôi được ban phước với sáu đứa con. Cách đây vài năm, khi chúng tôi đưa hết tất cả chúng đi thăm ông bà nội, cha của tôi nói: “Joe, Cha nghĩ rằng con và Barbara đã bắt đầu một điều gì đó mà các con không thể ngừng được.”

Vào mùa lễ Phục Sinh này chúng ta tuyên bố cùng toàn thể thế giới rằng Chúa Giê Su là Đấng Ky Tô và rằng qua thánh chức tử tế của Ngài và quyền năng gắn bó của chức tử tế đó, hôn nhân và gia đình không bao giờ phải ngừng lại—không bao giờ đi đến sự chấm dứt.

Hôm nay tôi muốn nói với tất cả các anh chị em về hôn nhân. Đây là tám đề nghị thiết thực mà hy vọng rằng có thể có giá trị trong việc củng cố hôn nhân của chúng ta, bây giờ và trong tương lai.

Hãy Nhớ đến Tầm Quan Trọng của Hôn Nhân

1. Hãy nhớ đến tầm quan trọng chính của hôn nhân của các anh chị em. Hãy lắng nghe những lời này của Anh Cả Bruce R. McConkie về tầm quan trọng của hôn

nhân trong “kế hoạch hạnh phúc vĩ đại” (An Ma 42:8) của Cha Thiên Thượng:

“Từ lúc sinh ra đời đến thời gian chúng ta kết hôn trong đền thờ, mọi điều chúng ta có trong toàn bộ hệ thống phúc âm là chuẩn bị và làm cho chúng ta hội đủ điều kiện để bước vào nghi lễ hôn nhân thiêng liêng mà làm cho chúng ta thành chồng vợ trong cuộc sống này và cuộc sống mai sau. . . .

“Không có một điều gì trên thế gian này quan trọng bằng sự sáng tạo và sự hoàn hảo của các đơn vị gia đình” (“Salvation Is a Family Affair,” *Improvement Era*, tháng Sáu năm 1970, 43–44).

Cầu Nguyện để được Thành Công trong Hôn Nhân của Mình

2. Cầu nguyện để được thành công trong hôn nhân của mình. Cách đây nhiều năm, khi việc một Vị Thẩm Quyền Trung Ương đi tham quan một phái bộ truyền giáo và phỏng vấn tất cả những người truyền giáo là điều thông thường, thì Anh Cả Spencer W. Kimball, lúc bấy giờ là thành viên của Nhóm Túc Số Mười Hai, đang trò chuyện với một anh cả là người sắp mãn nhiệm truyền giáo.

“Anh Cả, khi anh được giải nhiệm, anh có những dự định gì không?”

“Ồ, tôi dự định đi học lại.” Và rồi anh nói thêm kèm theo một nụ cười: “Rồi tôi hy vọng sẽ yêu và kết hôn.”

Anh Cả Kimball đã chia sẻ lời khuyên dạy khôn ngoan này: “Ồ thì, đừng chỉ cầu nguyện để kết hôn với người mình yêu. *Thay vì thế, hãy cầu nguyện để yêu người mình kết hôn.*”

Chúng ta nên cầu nguyện để trở nên tử tế, nhã nhặn, khiêm nhường, kiên nhẫn, khoan dung, và, *nhất là* bớt ích kỷ hơn.

Để nhận biết các vấn đề cá nhân và những sự yếu kém của mình mà ngăn cản không cho chúng ta thành những cặp vợ chồng tốt hơn, thì chúng ta phải đến cùng Chúa trong lời cầu nguyện và hưởng nhận sự lợi ích của lời hứa đầy quyền năng này của Sách Mặc Môn: “Nếu loài người đến cùng ta, ta sẽ chỉ cho họ thấy sự yếu kém của họ . . . ; vì nếu họ biết hạ mình trước mặt ta và có đức tin nơi ta, thì lúc đó ta sẽ làm cho những điều yếu kém trở nên mạnh mẽ đối với họ” (Ê The 12:27).

Và sự cầu nguyện cũng cần thiết như vậy. Nhiều vị lãnh đạo Giáo Hội và các cố vấn hôn nhân cho biết rằng họ chưa thấy một cuộc hôn nhân nào gặp rắc rối khó khăn trầm trọng nếu cặp vợ chồng đó vẫn còn cầu nguyện chung hằng ngày. Khi có vấn đề và cuộc hôn nhân bị đe dọa, việc cùng nhau cầu nguyện với tinh cách là một gia đình có thể là một phương thuốc quan trọng nhất.

Hãy Lắng Nghe Người Phối Ngẫu của Mình

3. Hãy để ý lắng nghe. Hãy tạo thời gian để lắng nghe người phối ngẫu của các anh chị em; ngay cả dự trù sẽ nghe một cách thường xuyên. Trò chuyện với nhau và đánh giá cách xử sự của các anh chị em với tư cách là người phối ngẫu.

Anh Brent Barlow đã đặt ra câu hỏi cho một nhóm các anh em chức tư tế: “Bao nhiêu người trong các anh em muốn nhận được sự mặc khải?” Mọi bàn tay đều giơ lên. Rồi ông đề nghị rằng tất cả họ trở về nhà và hỏi vợ mình cách thức họ có thể trở thành người chồng tốt hơn. Ông nói thêm: “Tôi làm theo lời khuyên của chính mình, và có được một cuộc thảo luận đầy tác dụng nâng cao kiến thức với [vợ tôi] Susan trong hơn một giờ đồng hồ vào buổi trưa đó!” (“To Build a Better Marriage,” *Ensign*, Sept. 1992, 7). Một

cuộc nói chuyện như thế có thể là một sự mặc khải cho bất cứ ai trong chúng ta.

Có ai trong bất cứ các anh em từng nghe vợ mình nói điều mà tôi mới vừa nghe như thế này: “Joe, anh có nghe em nói không?” Vợ tôi không phải là người độc nhất tự hời là tôi có đang lắng nghe hay không. Cách đây một dạo, tôi đang nằm ngủ trưa và đứa cháu nội Allison nhỏ bé của chúng tôi đến lật mí mắt của tôi lên và nói: “Ông nội ơi, ông nội có ở đó không?” Chúng ta nên “ở đó” và đáp ứng người bạn đời của mình.

Hãy Tránh Chuyện Khó Chịu Nhỏ Nhặt Liên Miên

4. Tránh “chuyện khó chịu nhỏ nhặt liên miên.” Đừng quá khó tính đối với các lỗi lầm của nhau. Hãy nhìn nhận rằng không một ai trong chúng ta là hoàn hảo. Chúng ta đều cần thời gian rất lâu và nhiều tiến bộ để trở thành giống như Đấng Ky Tô như các vị lãnh đạo của chúng ta luôn thúc giục chúng ta làm như vậy.

“Chuyện khó chịu nhỏ nhặt liên miên,” như Chủ Tịch Spencer W. Kimball đã gọi nó như thế, có thể làm suy yếu hầu như bất cứ cuộc hôn nhân nào (“Marriage and Divorce,” *1976 Devotional Speeches of the Year* [1977], 148). Thường thường mỗi người chúng ta ý thức một cách đau khổ về những yếu kém của mình, và chúng ta không cần phải luôn luôn được nhắc đến chúng. Có ít người đã sửa đổi tốt hơn do kết quả của sự chỉ trích hay cần nhắc liên tục. Nếu chúng ta không cẩn thận, một số điều mà chúng ta đưa ra với tính cách là phê bình *xây dựng* thì thật sự có tính cách *đã phá*. Đôi khi, tốt hơn hết là đừng nói gì cả.

Đôi khi, tốt hơn hết là đừng đả động đến một số điều nào đó. Là một người mới kết hôn, Chị Lola Walters đọc trong một tạp chí rằng để củng cố hôn nhân, các cặp vợ chồng phải có những buổi họp thường xuyên để chia sẻ, nói thẳng mà trong đó họ sẽ liệt kê bất cứ thói quen nào mà họ cảm thấy khó chịu. Chị ấy viết:

“Chúng tôi phải kể ra năm điều mà chúng tôi thấy rất bực mình, và tôi bắt đầu nói trước. . . . Tôi nói với anh ấy rằng tôi không thích cách thức anh ấy ăn trái bưởi. Anh ấy lột nó và ăn giống như ăn một trái cam! Tôi không thấy một người nào khác mà ăn bưởi theo cách thức như thế. Một cô gái có thể hy vọng sống suốt đời, và ngay cả thời vĩnh cửu, nhìn người chồng của mình ăn bưởi giống như ăn cam không? . . .

“Sau khi tôi dứt lời [với năm điều của mình], thì đến lượt anh ấy kể ra những điều mà anh ấy không thích về tôi. [Anh ấy] nói: ‘Xem nào, thật ra thì anh không

thể nghĩ ra bất cứ điều gì mà anh không thích về em, em yêu.’

“Tôi há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Tôi quay lưng nhanh, vì tôi không biết giải thích như thế nào về những giọt nước mắt đã trào tuôn và chan hòa mặt tôi.”

Chị Walters kết luận: “Bất cứ khi nào tôi nghe những cặp vợ chồng xung khắc với nhau, tôi luôn luôn tự hỏi họ có đang bị đau khổ vì điều mà giờ đây tôi gọi là Hội Chứng Trái Bưởi không” (“The Grapefruit Syndrome,” *Ensign*, tháng Tư năm 1993, 13).

Vâng, đôi khi, tốt hơn hết là đừng đá động đến một số điều nào đó.

Giữ Cho Mỗi Tình của Các Anh Chị Em Tồn Tại

5. Giữ cho mỗi tình của các anh chị em tồn tại. Tạo ra dịp để cùng làm những việc chung với nhau—chỉ hai anh chị em mà thôi. Cũng quan trọng như đối với thời gian dành cho con cái với tính cách chung gia đình, các anh chị em cần có thời gian riêng với nhau hằng tuần. Việc hoạch định lịch trình đó sẽ để cho con cái của các anh chị em biết rằng các anh chị em cảm thấy rằng hôn nhân của các anh chị em quan trọng đến nỗi các anh chị em cần phải nuôi dưỡng nó. Điều đó đòi hỏi sự cam kết, đặt kế hoạch và lập lịch trình.

Nó không cần phải tốn kém. Thời gian có với nhau là yếu tố quan trọng nhất.

Có một lần cha vợ của tôi rời nhà sau khi ăn trưa để trở lại cánh đồng làm việc thì bà mẹ vợ của tôi nói: “Albert, anh trở lại nơi đây ngay và nói cho em biết là anh yêu em.” Ông nhe răng cười và nói đùa: “Elsie, khi chúng ta kết hôn, anh đã nói là anh yêu em, và nếu điều đó có thay đổi thì anh sẽ cho em biết.” Rất khó để lạm dụng lời nói: “Anh yêu em.” Hãy nói điều đó hằng ngày.

Hãy Nhanh Chóng Nói: “Xin Lỗi”

6. Hãy nhanh chóng nói: “Xin lỗi.” Vì rất khó để nói lên những lời đó, nên nhanh chóng nói: “Xin lỗi và xin tha thứ cho anh/em,” mặc dù các anh chị em không phải là người có lỗi hoàn toàn. Tình yêu chân thật được phát triển bởi những người sẵn sàng thừa nhận những lỗi lầm và những sự vi phạm cá nhân.

Khi có những sự khác biệt, việc sẵn sàng thảo luận và giải quyết chúng là quan trọng, nhưng có những trường hợp mà điều tốt nhất là bỏ qua. Tự kiểm chế để làm thinh và đếm đến mười hoặc luôn cả một trăm rất

là quan trọng. Và thỉnh thoảng, ngay cả việc chịu đựng sự tức giận tốt bụng qua đêm cũng có thể giúp mang các anh chị em trở lại đối phó với vấn đề vào buổi sáng hôm sau sau khi nghỉ ngơi với một thái độ bình tĩnh hơn, và với một cơ hội giải quyết tốt hơn.

Thỉnh thoảng chúng ta nghe điều như sau: “Ôi chao, chúng tôi kết hôn được năm mươi năm, và chúng tôi chưa hề có sự bất đồng ý kiến.” Nếu đó thật sự là như thế, thì một trong hai người phối ngẫu đã bị người kia chi phối quá mức hoặc, như một người nào đó đã nói, là một người không quen nói thật. Bất cứ cặp vợ chồng thông minh nào cũng sẽ có sự bất đồng ý kiến. Thứ thách của chúng ta là chắc chắn rằng chúng ta biết được cách thức giải quyết chúng. Đó là một phần của tiến trình để làm cho một cuộc hôn nhân được hạnh phúc hơn.

Tiền Xài trong Phạm Vi mà Mình Có

7. Hãy học cách tiêu xài trong phạm vi mà mình có. Một số thử thách khó khăn nhất trong hôn nhân là trong lãnh vực tài chính. “Luật Sư Đoàn Hoa Kỳ . . . cho biết rằng 89 phần trăm các vụ ly dị có thể truy nguyên từ việc tranh chấp và buộc tội liên quan đến tiền bạc” (Marvin J. Ashton, “One for the Money,” *Ensign*, tháng Bảy năm 1975, 72). Hãy sẵn lòng hoãn lại hoặc từ bỏ một số việc mua sắm để sống theo số tiền mình có. Hãy đóng tiền thập phân của mình trước hết và tránh nợ nần càng nhiều càng tốt. Hãy nhớ rằng việc tiêu một tháng năm mươi Mỹ kim ít hơn từ số tiền mà các anh chị em nhận được thì là hạnh phúc và tiêu năm mươi Mỹ kim nhiều hơn thì là khổ sở. Có thể đến lúc để lấy cái kéo cắt các thẻ tín dụng của các anh chị em ra và làm điều mà Anh Cả Jeffrey R. Holland gọi là “phẫu thuật thẻ tín dụng” (“Things We Have Learned—Together,” *Ensign*, tháng Sáu năm 1986, 30).

Chia Sẻ Trách Nhiệm trong Nhà và Gia Đình

8. Hãy là người bạn đời chân thật với các trách nhiệm trong nhà và trong gia đình. Đừng giống như người chồng ngồi mãi trong nhà trông mong được hầu hạ, và cảm thấy rằng kiếm sống là công việc của mình và vợ của mình một mình có trách nhiệm về nhà cửa và chăm sóc con cái. Nhiệm vụ chăm sóc nhà cửa và gia đình là trách nhiệm của hơn một người.

Hãy nhớ rằng các anh chị em cùng ở trong mỗi quan hệ vợ chồng này. Barbara và tôi đã khám phá ra rằng chúng tôi làm giường của mình mỗi buổi sáng chưa tới một phút và công việc đó đã hoàn tất cho nguyên ngày.

Vợ tôi nói rằng bà để cho tôi làm việc ấy để giúp tôi cảm thấy tự hài lòng suốt ngày, và tôi nghĩ có lẽ có một điều nào đó liên quan đến việc ấy.

Tìm ra thời giờ để cùng học thánh thư chung, và tuân theo lời dạy hợp lý này của Chủ Tịch Kimball: “Khi một người chồng và người vợ thường xuyên đi đền thờ thánh chung với nhau, cùng quỳ xuống cầu nguyện chung trong nhà mình với gia đình mình, tay nắm tay đi đến các buổi họp nhà thờ, giữ gìn cuộc sống của mình được hoàn toàn trinh khiết, về tinh thần và thể xác, . . . và cả hai cùng làm việc chung để xây đắp vương quốc của Thượng Đế, thì hạnh phúc sẽ đạt đến tột đỉnh” (*Marriage and Divorce* [1976], 24).

Tóm lại:

- Hãy nhớ đến tầm quan trọng chính của cuộc hôn nhân của các anh chị em.
- Cầu nguyện để có được sự thành công trong hôn nhân.
- Lắng nghe.
- Tránh “những chuyện khó chịu nhỏ nhặt liên miên.”

- Giữ cho cuộc tình của các anh chị em được tồn tại.
- Hãy nhanh chóng nói: “Xin lỗi.”
- Học cách tiêu xài trong phạm vi mà mình có.
- Hãy là người bạn đời chân thật với các trách nhiệm trong nhà và gia đình.

Tôi làm chứng rằng Chúa Giê Su là Đấng Ky Tô, rằng ngôi mộ đã trống rỗng vào ngày thứ ba, và rằng “như trong A Đam mọi người đều chết, thì cũng một lẽ ấy, trong Đấng Ky Tô mọi người đều sẽ sống lại” (1 Cô Rinh Tô 15:22). Như vậy với lòng biết ơn về quyền năng gắn bó trong phúc âm phục hồi của Chúa Giê Su Ky Tô, chúng ta có thể quả quyết nói cùng với thi nhân: “Tôi sẽ yêu thương Ngài nhiều hơn sau khi chết” (Elizabeth Barrett Browning, *Sonnets from the Portuguese*, số 43, dòng 14).

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Christensen tại đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Tư năm 1995 (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1995, 84–87; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1995, 64–66).

CÙNG CỐ HÔN NHÂN QUA ĐỨC TIN VÀ SỰ CẦU NGUYỆN

6

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Quyết định về một điều mà các anh chị em có thể làm để củng cố đức tin của mình nơi Cha Thiên Thượng và Chúa Giê Su Kỵ Tô.
- Đề ra một thời giờ mỗi ngày để cầu nguyện với người phối ngẫu của mình.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

TÌM ĐƯỢC NIỀM VUI TRONG CUỘC SỐNG

Anh Cả Richard G. Scott

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Sự Đa Dạng ở giữa Sự Bất Biến

Gần đây tôi đứng ở bờ biển miền bắc của một hòn đảo Thái Bình Dương xinh đẹp nhìn ra biển lúc tảng sáng. Tôi bị mê hoặc bởi những đợt sóng khổng lồ đều đặn tiến vào và đập vào bờ. Nó nhắc tôi nhớ đến sự bất biến của kế hoạch của Chúa, với luật cố định, vĩnh cửu của kế hoạch đó và sự an toàn của công lý lâu dài và tấm lòng thương xót dịu dàng nhận được nhờ vào sự tuân lời. Tôi để ý thấy rằng mỗi đợt sóng gợn nhấp nhô ở một vị trí khác nhau nơi chân trời để tìm ra con đường độc nhất của nó để vào bờ. Một số thì đổ xuống trên đá, để lại những dòng nước sủi bọt, trắng xóa. Một số khác thì đập vỡ vào bờ theo kiểu riêng của chúng. Chúng lướt trên cát ẩm với những bìa sóng sủi bọt rồi nổi tằm và cuộn xoáy khi chúng rút xuống.

Tôi nghĩ về sự đa dạng vô tận của những khả năng mà Chúa đã cung ứng cho chúng ta. Chúng ta có rất nhiều tự do, rất nhiều cơ hội để phát triển những cá tính và tài năng độc đáo của mình, những ký ức riêng của mình, những đóng góp riêng biệt của mình. Bởi vì sẽ không có cơ hội nào thêm nữa để quan sát biển bao la, tôi cố gắng hình dung toàn cảnh đầy rực rỡ mà mặt trời chói lọi sẽ tạo ra về sau. Khi tôi nhìn quang cảnh lộng lẫy này với lòng tôn kính, một cánh cửa sổ hình thành trong đám mây; những tia nắng mặt trời lấp

lánh xuyên qua bầu trời u ám, biến đổi vạn vật với sự phát quang, màu sắc và sự sống của nó. Thế như Chúa muốn chia sẻ thêm một phước lành, một biểu tượng về ánh sáng của những lời giảng dạy của Ngài mà đem đến vẻ rực rỡ và niềm hy vọng cho mọi người mà ánh sáng đó tác động. Những giọt lệ biết ơn rơi xuống vì thế giới kỳ diệu này là nơi mà chúng ta đang sống, vì vẻ xinh đẹp lạ thường mà Cha Thiên Thượng đã rộng rãi chia sẻ với tất cả những người sẵn lòng nhìn. Quả thật, đời sống thật tuyệt vời.

Biết Ôn Về Tuyệt Vời của Đời Sống

Các anh chị em có bỏ ra thời giờ để mỗi ngày khám phá xem cuộc sống của mình có thể tuyệt vời như thế nào không? Đã bao lâu rồi kể từ khi các anh chị em ngắm cảnh mặt trời lặn—những tia nắng sắp lặn nói lời từ giã đám mây, cây cối, đồi núi và đồng bằng, khi thì lạng lẽ, khi thì đầy dẫy những màu sắc và hình dạng?

Điều kỳ diệu nào của một đêm không mây khi Chúa cho thấy những kỳ công về các tầng trời của Ngài—những vì sao lấp lánh, những tia sáng mặt trăng—để khơi dậy óc tưởng tượng của chúng ta với sự vĩ đại và vinh quang của Ngài?

Thật là một quang cảnh đầy quyến rũ khi nhìn một hạt giống được gieo vào đất màu mỡ này mầm, thu hết sức, và sinh ra một cái búp nhỏ, dường như thật tầm thường. Nó nhả nạt bắt đầu lớn lên và phát triển đặc điểm của nó theo như luật di truyền mà Chúa đã cung ứng để hướng dẫn sự phát triển của nó. Với sự chăm

sóc, chắc chắn nó sẽ trở thành điều mà nó đã được định sẵn: một đóa hoa huệ, đầy duyên dáng và xinh đẹp; một cây bạc hà lục thơm ngát; một quả đào; một trái bơ; hay một chùm hoa xinh đẹp với vẻ duyên dáng, đầy màu sắc và hương thơm độc đáo.

Lần cuối cùng mà các anh chị em quan sát một nụ hồng nhỏ đang nở hoa là lần nào? Mỗi ngày nó phát triển đặc điểm mới và gây ấn tượng sâu sắc, với vẻ xinh đẹp đầy hứa hẹn cho đến khi nó trở thành một đóa hoa hồng lộng lẫy.

Các anh chị em là một trong những sự sáng tạo cao quý nhất của Thượng Đế. Ý định của Ngài là muốn cuộc sống của các anh chị em phải xinh đẹp rực rỡ bất luận hoàn cảnh của các anh chị em như thế nào. Khi biết ơn và biết vâng lời, các anh chị em trở thành những người hoàn toàn theo như ý định của Thượng Đế muốn.

Niềm Vui trong Đời Tỳ Tuộc vào Sự Tin Cậy nơi Thượng Đế

Nỗi buồn phiền, thất vọng, và thử thách gay go là những *sự kiện* trong đời, chứ không phải tự đời sống mà ra. Tôi không đánh giá thấp mức độ gay go của những sự kiện này. Chúng có thể kéo dài rất lâu, nhưng chớ để cho chúng trở thành trọng tâm hạn chế của mọi điều mà các anh chị em làm. Chúa đã cảm ứng cho Lê Hi để nói lên lẽ thật cơ bản: “Loài người có sinh tồn thì họ mới hưởng được niềm vui.”¹ Đó là một câu nói có điều kiện: “*họ mới* hưởng được niềm vui.” Đó không phải là điều kiện cho Chúa. Ý định của Ngài là muốn mỗi người chúng ta tìm được niềm vui. Nó không phải là một điều kiện cho các anh chị em nếu các anh chị tuân theo các lệnh truyền, có đức tin nơi Đức Thầy, và làm những điều cần thiết để có được niềm vui nơi đây trên thế gian.

Niềm vui của các anh chị em trong đời tỳ thuộc vào sự tin cậy của các anh chị em nơi Cha Thiên Thượng và Vị Nam Tử thánh của Ngài, sự tin chắc của các anh chị em rằng kế hoạch hạnh phúc của hai Ngài có thể mang niềm vui đến cho các anh chị em. Việc suy ngẫm giáo lý của hai Ngài sẽ để cho các anh chị em vui hưởng vẻ tuyệt mỹ của thế gian này và làm phong phú mối quan hệ của các anh chị em với những người khác. Nó sẽ dẫn dắt các anh chị em đến những kinh nghiệm đầy an ủi, củng cố mà tuôn ra từ lời cầu nguyện lên Cha Thiên Thượng và những đáp ứng của Ngài để đáp lại.

Viễn Ảnh và Sự Kiên Nhẫn

Một viên đá cuội để gần mắt trông dường như là một chướng ngại khổng lồ. Khi ném nó xuống đất, thì nó trông nhỏ lại từ xa. Tương tự như thế, các vấn đề khó khăn hay thử thách trong cuộc sống của chúng ta cần phải được xem xét theo viễn cảnh của giáo lý trong thánh thư. Nếu không, chúng có thể dễ dàng vượt qua tầm nhìn của chúng ta, hút hết nghị lực của chúng ta, và tước đoạt của chúng ta niềm vui và vẻ tuyệt mỹ mà Chúa có ý định muốn cho chúng ta nhận được nơi đây trên thế gian. Một số người giống như các viên đá ném vào một biển vấn đề. Họ bị vùi ngập bởi những vấn đề đó. Hãy làm cái phao bần. Khi bị vùi ngập bởi một vấn đề, hãy vùng vẫy để được tự do nổi lên trên mặt nước nhằm phục vụ lần nữa với hạnh phúc.

Các anh chị em hiện diện nơi đây trên thế gian này vì một mục đích thiêng liêng. Điều này không phải nhằm vui chơi bất tận hoặc liên tục và hoàn toàn theo đuổi thú vui. Các anh chị em đến đây để được thử thách, để tự chứng tỏ ngõ hầu các anh chị em có thể nhận được thêm các phước lành mà Thượng Đế dành cho các anh chị em.² Tác động kiềm chế của lòng kiên nhẫn là cần thiết.³ Một số phước lành sẽ được ban cho nơi đây trong cuộc sống này; các phước lành khác sẽ đến với cuộc sống mai sau.

Chúa chú trọng đến sự tăng trưởng và phát triển của cá nhân các anh chị em. Sự tiến triển đó được gia tăng nhanh khi các anh chị em sẵn lòng để cho Ngài hướng dẫn các anh chị em qua mọi kinh nghiệm của sự tăng trưởng mà các anh chị em đang trải qua, cho dù lúc đầu cá nhân các anh chị em có thích hay không. Khi tin cậy nơi Chúa, khi sẵn lòng để cho tâm trí của mình tập trung vào ý muốn của Ngài, khi cầu xin để được Thánh Linh hướng dẫn làm theo ý muốn của Ngài, các anh chị em được bảo đảm có được hạnh phúc lớn lao nhất suốt cuộc đời và sự thành đạt thỏa mãn nhất trong kinh nghiệm trần thế này. Nếu các anh chị em thắc mắc mọi điều mà các anh chị em được yêu cầu để làm, hoặc chống cự lại mọi thách thức gay go, thì các anh chị em làm cho Chúa khó có thể ban phước cho các anh chị em.⁴

Quyền tự quyết của các anh chị em, quyền chọn lựa, không phải được ban cho để các anh chị em có thể có được điều mà mình muốn. Ân tứ thiêng liêng này được ban cho để các anh chị em chọn điều mà Cha Thiên Thượng muốn cho các anh chị em. Với cách thức đó, Ngài có thể hướng dẫn các anh chị em để trở thành

hoàn toàn giống như ý định của Ngài muốn nơi các anh chị em.⁵ Con đường đó dẫn đến niềm vui và hạnh phúc vinh quang.

Sống với Niềm Vui ở giữa Nghịch Cảnh

Hãy học từ những người được soi dẫn mà đã cam chịu những thử thách của họ và sống với niềm vui ở giữa nghịch cảnh. Một người phụ nữ duyên dáng với căn bệnh quái ác ở giai đoạn cuối cùng đã kiên định tìm được niềm vui trong đời. Người ấy đã hiểu kế hoạch hạnh phúc, đã nhận được các giáo lễ đền thờ, và đang hết sức cố gắng để hội đủ điều kiện nhằm có được các phước lành đã được hứa. Nhật ký cá nhân của chị ghi như sau:

“Thật là một ngày mùa thu xinh đẹp. Tôi đi lấy thư và ngồi xuống cái đu. Tôi rất sung sướng và hài lòng trong nắng ấm mặt trời, mùi thơm dịu dàng của thiên nhiên và cây cối chung quanh tôi. Tôi chỉ ngồi đó và hãnh diện với sự kiện rằng tôi vẫn còn sống trên trái đất xinh đẹp này . . . Chúa rất nhân từ đối với tôi. Tôi cảm tạ Ngài biết bao rằng tôi vẫn còn đây và cảm thấy rất vui. Tôi quá đổi hạnh phúc tôi chỉ muốn reo lên và nhảy múa trong căn nhà xinh đẹp này khi ánh nắng mặt trời chan hòa vào các cửa sổ lớn. Tôi yêu thích sự sống.”

Một người mẹ can đảm từng dũng cảm chống lại một căn bệnh suy nhược đã bỏ ra vô số giờ chăm chỉ hoàn tất một tác phẩm thêu nghệ thuật to lớn đầy khó khăn. Đó là một món quà tặng cho một cặp vợ chồng đang trải qua thử thách. Đối với cặp vợ chồng ấy, đó là một vật quý báu vô giá, một sự nhắc nhở liên tục về những thành quả quý giá của nỗ lực kiên quyết khi đương đầu với nghịch cảnh, một thông điệp đầy hy vọng và nhẫn nại trong mối quan hệ yêu thương thuần khiết với sự sẵn lòng hy sinh.

Tìm Ra Niềm Vui trong Những Gì Các Anh Chị Em Thật Sự Có

Trẻ em dạy cho chúng ta biết cách thức tìm ra niềm vui ngay cả trong những hoàn cảnh cực kỳ khó khăn nhất. Trẻ em chưa biết được sự chán nản bởi việc chú tâm vào những thứ chúng không có. Chúng tìm thấy niềm vui nơi những gì có sẵn cho chúng. Tôi nhớ một đứa bé trai chơi dọc theo bờ sông. Nó cột một sợi chỉ câu cá vào đáy hai lon nước ngọt đã bị vứt bỏ. Nó ném một cái lon qua khỏi một cành cây, và rồi đổ đầy nước vào. Nó kéo cái lon kia và rồi thả ra. Sức nặng của cái

lon thứ nhất có thể kéo cái lon thứ nhì lên khi nó rút xuống. Đứa bé cười lớn và sung sướng nhảy múa.

Có những kinh nghiệm giản dị trẻ trung chung quanh chúng ta. Chúng có thể là những cái van an toàn để kiểm hãm tình trạng căng thẳng và giúp nâng cao tinh thần. Đừng chú trọng đến những gì mà các anh chị em không có hoặc đã mất. Chúa đã hứa với những người biết vâng lời sẽ chia sẻ tất cả những gì Ngài có với họ. Các anh chị em có thể tạm thời thiếu thốn nơi đây, nhưng trong cuộc sống mai sau, nếu các anh chị em tự chứng tỏ xứng đáng bằng cách sống dũng cảm, thì phước lành của các anh chị em sẽ được trọn vẹn.

Hãy tìm kiếm các phước lành đền bù trong cuộc sống của mình khi, trong sự thông sáng của Chúa, Ngài lấy đi một điều gì đó nơi các anh chị em mà các anh chị em muốn rất nhiều. Đối với những người khiếm thị hoặc hỏng thính giác, Ngài tăng sự nhạy bén cho các giác quan khác. Đối với người đau yếu, Ngài ban cho sự kiên nhẫn, sự hiểu biết, và gia tăng lòng biết ơn đối với sự tử tế của những người khác. Đối với sự qua đời của một người thân, Ngài làm tăng thêm mối ràng buộc yêu thương, làm phong phú thêm kỷ niệm, và khơi dậy sự hy vọng về một sự đoàn tụ trong tương lai. Các anh chị em sẽ tìm ra các phước lành đền bù khi các anh chị em sẵn lòng chấp nhận ý muốn của Chúa và sử dụng đức tin nơi Ngài.⁶

Chúa đã phán với những người dân An Ma đau khổ:

“Ta cũng sẽ làm nhẹ gánh nặng . . . đến nỗi các người không còn cảm thấy gì hết trên vai mình. . . ; và ta sẽ làm vậy để các người đứng lên làm chứng cho ta sau này, để các người biết chắc rằng ta, Đức Chúa Trời, có đến viếng thăm dân ta trong cơn đau khổ của họ.

“Và . . . những gánh nặng . . . đều được làm cho nhẹ đi, phải, Chúa đã ban thêm sức mạnh cho họ để họ có thể mang những gánh nặng ấy một cách dễ dàng, và họ đã tuân phục tất cả ý muốn của Chúa một cách vui vẻ và đầy kiên nhẫn.”⁷

Óc Sáng Tạo Sẽ Giúp Các Anh Chị Em Tận Hưởng Cuộc Sống

Cố gắng có óc sáng tạo vì niềm vui mà điều này mang lại. Sau khi những người chồng cao quý của họ qua đời, các Chị Camilla Kimball, Amelia McConkie, và Helen Richards học hội họa. Họ không những để lại di sản nghệ thuật, mà họ còn sẽ không bao giờ nhìn cảnh mặt trời lặn, một khuôn mặt hoặc một cái cây giống

như trước đây. Giờ đây họ nhận thức được các sắc thái tinh vi của màu sắc và hình dạng và hãnh diện nơi vẻ xinh đẹp phong phú chung quanh họ.

Hãy chọn ra một điều nào như âm nhạc, khiêu vũ, điêu khắc hoặc thi phú. Có óc sáng tạo sẽ giúp các anh chị em tận hưởng cuộc sống. Nó sinh ra tinh thần biết ơn. Nó phát triển tài năng tiềm tàng, làm tăng thêm khả năng lý luận của các anh chị em, để hành động, và để tìm ra mục đích trong đời. Nó xua tan sự cô đơn và mối đau khổ. Nó mang đến một sự đổi mới, một tia nhiệt tình, và tăng thêm chất lượng cho đời sống.

Sự Phục Vụ: Bí Quyết để có Hạnh Phúc

Việc sẵn lòng phục vụ những người khác là một bí quyết để có được hạnh phúc lâu dài. Chủ Tịch Spencer W. Kimball đã nói: “Thượng Đế có quan tâm đến chúng ta và Ngài trông nom chúng ta. Nhưng Ngài đáp ứng những nhu cầu của chúng ta thường thường qua một người khác. Do đó, việc chúng ta phục vụ lẫn nhau là điều thiết yếu.”⁸

Tôi biết một người phụ nữ rất vui về hạnh phúc. Mỗi sáng, người ấy thường cầu xin Cha Thiên Thượng hướng dẫn mình đến một người nào đó mà mình có thể giúp đỡ. Lời cầu nguyện chân thành đó đã được đáp ứng không biết bao nhiêu lần. Gánh nặng của nhiều người đã được vơi nhẹ và cuộc sống của họ đã được tươi sáng hơn. Người ấy đã tiếp tục được ban phước để làm một khí cụ do Chúa hướng dẫn.

Nỗi Khó Khăn Có Thể Biến Thành Sự Tăng Trưởng

Tôi biết rằng mọi nỗi khó khăn chúng ta gặp trong đời, ngay cả những khó khăn phát sinh từ sự sợ sứt hay ngay cả do sự phạm tội của chúng ta, có thể được Chúa biến thành những kinh nghiệm tăng trưởng, một cái thang đi lên thật sự.⁹ Tất nhiên tôi không cho rằng sự phạm tội là một con đường dẫn đến sự tăng trưởng. Nó gây buồn phiền, khó khăn, và hoàn toàn không cần thiết. Tiến bước trong sự ngay chính thì khôn ngoan và dễ dàng hơn nhiều. Nhưng qua sự hối cải thích đáng, đức tin nơi Chúa Giê Su Ky Tô, và sự tuân theo các lệnh truyền của Ngài, ngay cả nỗi thất vọng đến từ sự phạm tội cũng có thể biến đổi thành một sự trở về với hạnh phúc.

Lập một bản liệt kê những điều các anh chị em có thể làm để có hạnh phúc, chẳng hạn như:

- Suy ngẫm thánh thư để hiểu được kế hoạch hạnh phúc.

- Cầu nguyện với đức tin nơi Chúa Giê Su Ky Tô.
- Yêu thương và phục vụ những người khác.
- Nhận các giáo lễ đền thờ. Trở lại để ban phước cho những người khác.
- Lắng nghe vị tiên tri và tuân theo lời khuyên dạy của ông.
- Biết ơn về những gì mà các anh chị em có.
- Hãy cười nhiều hơn.

Bản liệt kê của các anh chị em sẽ cung ứng những bí quyết để có được sự hài lòng và niềm vui.

Thử Thách Là Tạm Thời nhưng Hạnh Phúc Là Vĩnh Cửu

Một bài ca của nước Ba Tây lặp lại một ý nghĩ sai lầm mà nhiều người lại tin: Nỗi buồn phiền không bao giờ chấm dứt, nhưng hạnh phúc thì chấm dứt. Tôi làm chứng rằng với đức tin nơi Đấng Cứu Rỗi và sự tuân theo những lời giảng dạy của Ngài, hạnh phúc sẽ không bao giờ chấm dứt mà nỗi buồn phiền thì chấm dứt.

Bất luận một điều gì khó khăn cách mấy mà các anh chị em hoặc một người thân yêu gặp phải, thì chớ để cho nó chi phối cuộc sống của mình và làm trọng tâm của tất cả mọi sở thích của mình. Các thử thách là những kinh nghiệm tăng trưởng, những cảnh tạm thời diễn ra ở đằng sau một cuộc sống dễ chịu. Đừng trở nên quá chăm chú nơi một sự kiện độc nhất đến nỗi các anh chị em không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác hoặc lo lắng cho bản thân mình hay cho những người đang nương tựa các anh chị em. Hãy nhớ rằng, cũng giống như sự hồi phục của thể xác, thì sự chữa lành một số thử thách tinh thần và tình cảm cũng cần phải có thời gian.

Chúa đã phán: “Hãy kiên nhẫn trong những nỗi thống khổ, vì người sẽ gặp rất nhiều; nhưng hãy chịu đựng, vì trông kìa, ta ở cùng người cho đến ngày cuối cùng của đời người.”¹⁰ Khi có được sự kiên nhẫn, các anh chị em sẽ tiến đến sự hiểu biết câu “ta ở cùng người” có nghĩa là gì. Tình yêu thương của Thượng Đế mang đến sự bình an và niềm vui.

Đức tin của các anh chị em nơi Chúa Giê Su Ky Tô làm cho sự chịu đựng cuộc sống có ý nghĩa. Hãy nhớ rằng các anh chị em đang hành trình đến sự tôn cao. Đôi khi các anh chị em có những kinh nghiệm mà đem lại nhiều hạnh phúc hơn những kinh nghiệm khác, nhưng tất cả đều có mục đích với Chúa.¹¹

Là một nhân chứng của Đấng Cứu Rỗi, tôi khuyên nhủ các anh chị em hãy tha thứ cho bất cứ ai mà có lẽ đã xúc phạm đến các anh chị em. Nếu có sự phạm tội, thì hãy hối cải để cho Đức Thầy có thể chữa lành các anh chị em.

Xin cảm ơn Cha Thiên Thượng và Vị Nam Tử Yêu Dấu của Ngài về kế hoạch hạnh phúc và các nguyên tắc phúc âm mà kế hoạch đó được đặt vào. Hãy biết ơn các giáo lễ và các giao ước mà các nguyên tắc phúc âm đã cung ứng. Tôi long trọng làm chứng rằng các nguyên tắc phúc âm này có quyền năng để chan hòa cuộc sống

của các anh chị em với bình an và niềm vui, để cho nó mục đích và ý nghĩa. Các anh chị em sẽ học biết rằng nỗi buồn phiền và thất vọng là tạm thời. Hạnh phúc là vĩnh cửu dài lâu nhờ vào Chúa Giê Su Kỵ Tô. Tôi long trọng làm chứng rằng Ngài hằng sống, rằng Ngài yêu thương các anh chị em, và rằng Ngài sẽ giúp đỡ các anh chị em.

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Scott tại đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Tư năm 1996 (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1996, 31–35; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1996, 24–26).

GHI CHÚ

1. 2 Nê Phi 2:25.
2. Xin xem Áp Ra Ham 3:25.
3. Xin xem Mô Si A 3:19.
4. Xin xem 1 Nê Phi 3:7.
5. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 58:26–32.
6. Xin xem Orson F. Whitney, được trích trong Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
7. Mô Si A 24:14–15.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, do Edward L. Kimball (1982) xuất bản, 252.
9. Xin xem Ê Sai 40:31.
10. Giáo Lý và Giao Ước 24:8.
11. Xin xem Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, xuất bản lần thứ 5 (1939), 177.

QUYỀN NĂNG CHỮA LÀNH CỦA SỰ THA THỨ

7

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Học những tấm gương tha thứ trong các đoạn thánh thư sau đây: Lu Ca 23:33–34; Công Vụ Các Sứ Đồ 7:58–60; 1 Nê Phi 7:8–21.
- Cam kết có lòng khoan dung hơn và xứng đáng hơn với sự tha thứ của những người khác.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

“CÁC NGƯỜI ĐƯỢC ĐÒI HỎI PHẢI BIẾT THA THỨ TẤT CẢ MỌI NGƯỜI”

Chủ Tịch Gordon B. Hinckley
Đệ Nhất Cố Vấn trong Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn

Một tinh thần tha thứ và một thái độ yêu thương và trắc ẩn đối với những người có thể đã đối xử xấu với chúng ta là cốt lõi của phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô. Mỗi người chúng ta cần có tinh thần này. Toàn thể thế giới cần tinh thần này. Chúa đã dạy về tinh thần này. Ngài đã nêu gương về tinh thần này trong khi không một ai khác đã làm điều này.

Trong lúc Ngài bị đau đớn trên cây thập tự ở Calvary, trước mặt những người buộc tội Ngài một cách hèn hạ và đáng ghét, những người mà đã mang Ngài đi đóng đinh một cách tàn bạo, thì Ngài đã kêu lên: “Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì.” (Lu Ca 23:34).

Không một ai trong chúng ta được kêu gọi để tha thứ một cách độ lượng như thế, nhưng mỗi người chúng ta có bốn phận như đã được Thượng Đế phán bảo là phải có sự tha thứ và lòng thương xót. Chúa đã phán trong những lời mặc khải: “Các môn đồ của ta, ở thời xưa, đã tìm cơ hội chống lẫn nhau và trong lòng không biết tha thứ cho nhau; và vì điều xấu này nên chúng bị đau khổ và bị trừng phạt nặng nề.

“Vậy nên, ta nói cho các người hay, các người phải biết tha thứ cho nhau; vì kẻ nào không biết tha lỗi cho

anh em mình thì sẽ bị kết tội trước mặt Chúa; vì kẻ đó còn mắc phải trọng tội hơn.

“Ta, là Chúa, sẽ tha thứ cho ai mà ta muốn tha thứ, nhưng các người được đòi hỏi phải biết tha thứ tất cả mọi người.

“Và các người cần phải tự nhủ trong lòng mình— hãy để Thượng Đế phán xét giữa anh và tôi, và ban thưởng cho anh theo những hành vi của anh” (GLGU 64:8–11).

Chúng ta cần phải áp dụng như thế nào nguyên tắc này mà Thượng Đế ban cho cùng nguyên tắc phụ thuộc, sự hối cải! Chúng ta thấy sự cần thiết của nguyên tắc này trong nhà của các tín hữu, nơi mà những hiểu lầm nhỏ như đám đất thổi bùng thành sự tranh cãi to như hòn núi. Chúng ta thấy điều đó ở giữa xóm giềng, nơi mà những dị biệt vô nghĩa đưa đến nỗi đau khổ bất tận. Chúng ta thấy điều đó nơi những người cùng cộng tác kinh doanh đã cãi nhau và từ chối không thỏa hiệp và tha thứ khi, trong hầu hết các trường hợp, nếu có một sự sẵn lòng để cùng ngồi xuống và nhỏ nhẹ nói chuyện với nhau, thì vấn đề có thể được giải quyết một cách êm đẹp cho mọi người. Thay vì họ bỏ thời giờ của mình ra để nuôi dưỡng lòng hận thù và dự trữ để trả đũa.

Trong năm đầu tiên tổ chức Giáo Hội, khi Tiên Tri Joseph Smith nhiều lần bị bắt giam và xét xử vì bị buộc tội gian bởi những người tìm cách làm hại ông, Chúa đã phán với ông qua sự mặc khải: “Nếu có kẻ nào đưa người tới luật pháp thì kẻ đó sẽ bị luật pháp rửa sả”

(GLGƯ 24:17). Tôi đã thấy rằng trong thời chúng ta trong số những người theo đuổi hận thù đã nuôi dưỡng hận thù. Ngay cả trong số những người thắng trong cuộc thi đua cũng dường như không có nhiều yên tĩnh trong tâm hồn, và mặc dù họ nhận được nhiều Mỹ kim nhưng họ đã mất một điều gì quý báu hơn.

Tránh Hận Thù

Guy de Maupassant, nhà văn người Pháp, kể câu chuyện về một người nông dân tên Hauchecorne đến ngôi làng nọ để dự phiên chợ. Trong khi đang bước ngang qua quảng trường công cộng, anh thấy một sợi dây nằm trên những viên sỏi. Anh nhặt nó lên và bỏ nó vào túi của mình. Hành động của anh bị một người đóng yên cương ngựa trong làng đó theo dõi, là người mà trước đó anh đã có mối bất hòa.

Sau đó trong ngày, có người đi trình bị mất cái ví. Hauchecorne bị bắt giữ theo như lời tố cáo của người đóng yên cương ngựa. Anh bị giải ra trước ông thị trưởng mà anh quả quyết rằng mình vô tội, trình cho thấy sợi dây mà anh đã nhặt lên. Nhưng anh không được ai tin và còn bị chế nhạo.

Ngày hôm sau, cái ví được tìm ra, và Hauchecorne được xóa tội [minh oan] vì không phạm pháp. Nhưng anh bị tổn thương vì sự sỉ nhục và đau khổ vì bị buộc tội lầm, anh đã trở nên căm thù và không muốn bỏ qua sự việc. Không sẵn lòng tha thứ và quên đi, anh chỉ nghĩ và nói về sự kiện ấy. Anh bỏ mặc nông trại của mình. Bất cứ nơi nào anh đi, anh đều kể cho mọi người mà anh gặp về sự bất công ấy. Anh nghiền ngẫm đêm ngày về điều đó. Ám ảnh bởi mối bất bình của mình, anh lâm trọng bệnh và chết. Trong lúc hấp hối, anh lẩm bẩm nhiều lần: “Một sợi dây, một sợi dây” (*The Works of Guy de Maupassant* [không biết ngày], 34–38).

Với nhiều cá tính và hoàn cảnh khác nhau, câu chuyện đó có thể được lặp lại nhiều lần trong thời kỳ chúng ta. Thật khó khăn biết bao cho bất cứ ai trong chúng ta có thể tha thứ cho những người đã làm tổn thương chúng ta. Chúng ta đều có khuynh hướng suy nghĩ áp ú về điều xấu đã gây ra cho chúng ta. Điều suy nghĩ áp ú đó trở thành vết thương lở loét ăn mòn và độc hại. Có một đức tính nào mà cần được áp dụng trong thời chúng ta hơn đức tính tha thứ và bỏ qua không? Có những người cho rằng đây là một điểm yếu kém. Có đúng không? Tôi cho rằng điều đó chẳng cần sức mạnh hoặc trí thông minh để suy nghĩ cùng áp ú cơn tức giận về những điều sai trái mà ta phải chịu, trải qua cuộc sống với một tinh thần hận thù, làm hao

mòn những khả năng của một người trong việc trừ tính sự trả thù. Sẽ không có sự bình an trong việc nuôi dưỡng mối hận thù. Sẽ không có hạnh phúc trong cuộc sống cho đến ngày mà ta có thể “trả thù.”

Phao Lô nói về “lề thói hèn yếu nghèo nàn” trong cuộc sống của chúng ta (xin xem Ga La Ti 4:9). Có điều gì hèn yếu và nghèo nàn hơn khuynh hướng làm hao mòn cuộc sống của mình trong những ý nghĩ hận thù loanh quanh bất tận và những hành động mưu toan đối với những người có thể đã sỉ nhục chúng ta?

Joseph F. Smith chủ tọa Giáo Hội vào thời kỳ đầy hận thù đối với các tín hữu của chúng ta. Ông là mục tiêu của những lời buộc tội đê hèn, của lời chỉ trích thật sự rùm beng bởi những nhà báo ngay trong cộng đồng của ông. Ông đã bị đá kích, chế giễu với tranh biếm họa, và nhạo báng. Hãy nghe ông trả lời những người đã thích thú trong việc hạ nhục ông: “Hãy mặc kệ họ. Hãy để họ đi. Hãy cho họ sự tự do ngôn luận mà họ muốn. Hãy để cho họ kể lại chuyện của họ, và viết về sự diệt vong của họ” (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 339). Và rồi, với một tinh thần tha thứ và bỏ qua, ông đã tiếp tục công việc trọng đại và tích cực để lãnh đạo Giáo Hội tiến đến sự tăng trưởng mới và những thành tích phi thường. Vào lúc ông chết, nhiều người từng chế nhạo ông đã viết lời ca tụng về ông.

Tôi nhớ đã ngồi nghe rất lâu một cặp vợ chồng ngồi trước mặt bàn làm việc của tôi. Có sự chua cay giữa họ. Tôi biết rằng tình yêu của họ đã từng sâu đậm và chân thành. Nhưng mỗi người đã phát triển một thói quen nói về những khuyết điểm của người kia. Vì không sẵn lòng tha thứ loại lỗi lầm mà chúng ta đều phạm phải, và không sẵn lòng quên đi các lỗi lầm đó và sống vượt qua chúng với sự chịu đựng, họ đã chê bai nhau cho đến khi tình yêu mà họ đã từng có với nhau trước đó bị bóp chết. Tình yêu đó đã thành tro bụi với sắc lệnh của cái gọi là ly dị “không phải lỗi của ai cả”. Giờ đây chỉ còn sự lẻ loi và tố cáo lẫn nhau. Tôi hài lòng thấy rằng nếu đã có một mức độ hối cải và tha thứ nhỏ, thì họ vẫn còn sống với nhau, vui hưởng tình bầu bạn mà đã ban phước cho họ rất dồi dào trong những năm đầu kết hôn của họ.

Bình An qua Sự Tha Thứ

Nếu có một người nào nuôi dưỡng trong lòng mình thái độ thù địch hiểm độc đối với một người khác, thì tôi xin khẩn nài anh chị em đó hãy cầu xin Chúa sức mạnh để tha thứ. Ước muốn được biểu lộ này sẽ là thực chất của sự hối cải của các anh chị em. Điều đó có thể

không dễ dàng, và có thể không đến nhanh. Nhưng nếu các anh chị em chịu tìm kiếm điều đó với lòng chân thành và trau dồi nó, thì nó sẽ đến. Và dù cho người mà các anh chị em đã tha thứ vẫn tiếp tục theo đuổi và đe dọa các anh chị em, thì các anh chị em sẽ biết rằng các anh chị em đã làm những gì mà các anh chị em có thể làm để thực hiện một sự hòa giải. Sự bình an sẽ có trong lòng của các anh chị em mà không thể đạt được bằng một cách nào khác. Sự bình an đó sẽ là sự bình an của Đấng đã phán:

“Nếu các người tha lỗi cho người ta, thì Cha các người ở trên trời cũng sẽ tha thứ các người.

“Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các người cũng sẽ không tha lỗi cho các người” (Ma Thi Ơ 6:14–15).

Đứa Con Trai Hoang Phí

Tôi không biết một câu chuyện nào hay trong tất cả các tác phẩm văn học hơn là câu chuyện trong chương mười lăm sách Lu Ca. Đó là câu chuyện về đứa con trai đã biết hối cải và một người cha đầy lòng khoan dung. Đó là câu chuyện về một đứa con trai đã hoang phí gia tài của nó trong lối sống phóng túng, bác bỏ lời khuyên dạy của cha nó, từ bỏ những người đã yêu thương nó. Khi nó đã tiêu xài hết, thì nó bị đói và không có bạn bè, và “nó mới tỉnh ngộ” (Lu Ca 15:17), nó quay về với cha nó, là người, khi thấy nó từ xa, đã “chạy ra ôm lấy cổ mà hôn.” (Lu Ca 15:20).

Tôi yêu cầu các anh chị em đọc câu chuyện đó. Mỗi người cha, mẹ cần phải đọc đi đọc lại câu chuyện đó. Câu chuyện đủ to lớn để bao gồm mỗi gia đình, và đủ rộng lớn hơn nữa để bao gồm tất cả nhân loại, bởi vì chúng ta chẳng phải đều là các con trai và các con gái hoang phí mà cần hối cải và dự phần vào lòng thương xót đầy khoan dung của Cha Thiên Thượng và rồi noi theo gương của Ngài sao?

Vị Nam Tử Yêu Quý của Ngài, Đấng Cứu Chuộc của chúng ta, tìm đến chúng ta trong sự tha thứ và lòng thương xót, nhưng trong khi làm như vậy, Ngài truyền lệnh chúng ta phải hối cải. Một tinh thần tha thứ chân thành và cao thượng sẽ trở thành sự biểu lộ về sự hối cải được đòi hỏi đó. Chúa đã phán—và tôi trích dẫn từ điều mặc khải ban cho Tiên Tri Joseph:

“Vậy nên ta truyền lệnh cho người phải hối cải—hãy hối cải, bằng không thì ta sẽ đánh người bằng gậy của miêng ta, và bằng cơn thịnh nộ của ta và bằng sự giận dữ của ta, và rồi nỗi đau khổ của người sẽ lớn lao vô cùng—lớn lao đến mức nào người đâu biết được, cùng

cực ra sao người đâu biết được, phải, gánh chịu khổ sở ra sao người đâu biết được.

“Vì này, ta, Thượng Đế, đã chịu những nỗi đau khổ ấy cho mọi người, để họ khỏi đau khổ nếu họ chịu hối cải;

“Nhưng nếu họ không chịu hối cải thì họ sẽ phải đau khổ như ta đã chịu vậy;

“Nỗi đau khổ ấy đã khiến cho ta dù là Thượng Đế, là Đấng Vĩ Đại hơn hết, cũng phải run lên vì đau đớn, và phải rớm máu từng lỗ chân lông, và phải chịu sự đau khổ cả thể xác lẫn linh hồn. . . .

“Hãy học hỏi nơi ta và lắng nghe những lời của ta; hãy bước đi trong sự nhu mì của Thánh Linh ta, rồi người sẽ có được sự bình an trong ta” (GLGŪ 19:15–18, 23).

Đó là lệnh truyền, và đó là lời hứa của Đấng, trong lời cầu nguyện nêu gương tuyệt vời của Ngài, đã khấn nài: “Lạy Cha, . . . xin tha tội lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi” (Ma Thi Ơ 6:9, 12).

“Băng Bó . . . Vết Thương”

Những lời tuyệt vời sau đây của Abraham Lincoln đã nói về thảm kịch của một cuộc nội chiến khủng khiếp: “Chúng ta hãy . . . băng bó . . . vết thương mà không có ác tâm đối với một ai, và lòng bác ái đối với tất cả” (trong John Bartlett, *Familiar Quotations* [1968], 640).

Thưa các anh chị em, chúng ta hãy băng bó vết thương—ôi, nhiều vết thương gây ra bởi những lời nói cay độc, bởi những lời trách cứ cần nhẫn dai dẳng, bởi những mưu đồ “trả đũa” những người có thể đã đối xử xấu với chúng ta. Chúng ta đều có một ít tinh thần trả thù nơi mình. May mắn thay, chúng ta đều có quyền năng để vượt lên trên điều đó, nếu chúng ta chịu “khoác lên mình sợi dây ràng buộc của lòng bác ái, như một chiếc áo choàng ngoài, là dây liên lạc của sự toàn hảo và bình an” (GLGŪ 88:125).

“Bản chất của con người là phạm lỗi, còn Thượng Đế thì tha thứ” (Alexander Pope, *An Essay on Criticism*, 2:1711). Không có sự bình an trong việc nhớ lại nỗi đau của vết thương cũ. Chỉ có sự bình an trong sự hối cải và tha thứ. Đây là sự bình an dịu dàng của Đấng Ky Tô là Đấng đã phán: “Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận, vì sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời” (Ma Thi Ơ 5:9).

Trích từ *Ensign*, tháng Sáu năm 1991, các trang 2–5.

QUẢN LÝ TÀI CHÍNH CỦA GIA ĐÌNH

8

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Lập một bản liệt kê những món đồ các anh chị em mới vừa mua. Viết mẫu tự C cạnh bên món đồ mà các anh chị em cần. Viết mẫu tự M cạnh bên mỗi món đồ mà các anh chị em muốn nhưng không cần. Dùng bản liệt kê này để đánh giá thói quen tiêu tiền của các anh chị em. Nếu các anh chị em xài quá nhiều tiền cho những món đồ không cần thiết, thì hãy cân nhắc những cách tiêu tiền của mình một cách khôn ngoan hơn.
- Với người phối ngẫu của mình, hãy phát triển một ngân sách cho thời gian sắp tới—có lẽ một hoặc hai tuần. Hãy xem cách sử dụng mẫu ở trang 37 làm phần chỉ dẫn. Cùng nhau cố gắng để sống theo ngân sách mà các anh chị em đã đề ra.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

SỰ BẤT BIẾN Ở GIỮA SỰ THAY ĐỔI

Chủ Tịch N. Eldon Tanner

Đệ Nhất Cố Vấn trong Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn

Điều mà tôi muốn chia sẻ với các anh chị em hôm nay là những nhận xét của tôi về các nguyên tắc bất biến và cơ bản mà nếu được tuân theo sẽ mang đến sự an toàn về tài chính và sự yên ổn của tâm hồn dưới *bất cứ* hoàn cảnh kinh tế nào.

“Trước Hết, Hãy Tìm Kiếm Nước Đức Chúa Trời”

Trước hết, tôi muốn xây đắp một nền tảng và thiết lập một viễn ảnh mà các nguyên tắc kinh tế này phải được áp dụng.

Một ngày nọ một đứa cháu nội trai của tôi nói với tôi: “Con đã quan sát ông nội và những người đàn ông thành công khác, và con đã quyết định rằng con muốn được thành công trong cuộc sống của mình. Con muốn phỏng vấn càng nhiều người thành công càng tốt để xác định xem điều gì đã làm cho họ được thành công. Vậy thưa Ông Nội, khi nhìn lại kinh nghiệm của mình, Ông Nội tin rằng yếu tố thành công quan trọng nhất là gì?”

Tôi nói với nó rằng Chúa đã ban cho công thức thành công lớn lao nhất mà tôi biết được là: “Trước

hết, hãy tìm kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa” (Ma Thi 6:33).

Một số người biện luận rằng có một số người được thịnh vượng về mặt tài chính đã *không* tìm kiếm vương quốc trước. Điều này đúng. Nhưng Chúa không hứa với chúng ta chỉ về sự giàu có vật chất nếu chúng ta tìm kiếm vương quốc trước hết. Từ kinh nghiệm riêng của tôi, tôi biết rằng đây không phải là trường hợp đó. Henrik Ibsen đã nói: “Tiền bạc có thể là cái vỏ ngoài của nhiều điều chứ không phải là cốt lõi. Nó mang đến cho các bạn thức ăn, chứ không phải sự ngon miệng; thuốc men nhưng không phải sức khỏe; những người quen biết chứ không phải bạn bè; tôi tớ chứ không phải sự trung tín; những ngày vui nhưng không phải sự bình an hoặc hạnh phúc” (trong *The Forbes Scrapbook of Thoughts on the Business of Life* [1968], 88).

Các phước lành vật chất là một phần của phúc âm nếu đạt được chúng được trong cách thức thích đáng và vì mục đích ngay đúng. Tôi nhớ đến một kinh nghiệm của Chủ Tịch Hugh B. Brown. Là người lính trẻ trong Đệ Nhất Thế Chiến, ông đi thăm một người bạn lớn tuổi trong bệnh viện. Người bạn này đã là một nhà triệu phú vài lần mà vào tuổi tám mươi đang đứng bên ngưỡng cửa tử thần. Người vợ đã ly dị của ông ta cũng như

không một đứa con nào trong số năm đứa con của ông ta quan tâm đến thăm ông ta ở bệnh viện. Khi Chủ Tịch Brown nghĩ về những thứ mà người bạn của ông “đã bị mất những gì mà tiền không thể mua được và nhận thấy tình trạng bi thảm của ông ta và nỗi khổ sở cùng cực của ông ta,” thì ông hỏi người bạn của ông là ông ta sẽ thay đổi cuộc sống của mình như thế nào nếu ông ta có thể sống lại cuộc sống của mình một lần nữa.

Người đàn ông lớn tuổi, là người đã chết một vài ngày sau, đã nói: “Khi nghĩ lại cuộc đời của mình, tài sản quan trọng và quý giá nhất mà tôi có thể có được những tôi đã mất trong tiến trình tích lũy hàng triệu bạc của tôi, là *đức tin giản dị mà mẹ của tôi đã có nơi Thượng Đế và nơi sự bất diệt của linh hồn.*”

“ . . . Em hỏi tôi điều gì quý giá nhất trong đời. Tôi không thể trả lời em chính xác hơn là những lời của một nhà thi sĩ.” Ông yêu cầu Chủ Tịch Brown lấy một quyển sách nhỏ từ cái cặp của ông mà từ đó ông đọc một bài thơ có tựa đề là “Tôi là một Người Xa Lạ.”

Tôi là một người xa lạ đối với đức tin mà mẹ tôi đã dạy cho tôi,
Tôi là một người xa lạ đối với Thượng Đế mà đã nghe mẹ tôi khóc than,
Tôi là một người xa lạ đối với sự an ủi mang đến cho tôi bởi bài thơ thiếu nhi đọc khi đi ngủ,
Đối với hai cánh tay bắt tận ôm lấy cha tôi khi ông chết.
Khi thế giới lớn rộng đến gọi tôi thì tôi bỏ tất cả để đi theo,
Tôi không bao giờ thấy được sự mù quáng của mình và đã buông tay nhanh khỏi tay Ngài,
Chưa bao giờ nghĩ rằng danh lợi đầy ảo tưởng là trống không,
Ràng của cải vàng bạc là hào nhoáng, mà tôi đã học được kể từ lúc đó.
Tôi đã bỏ ra suốt đời để tìm kiếm những thứ mà tôi đã vứt bỏ khi tìm thấy chúng,
Tôi đã tranh đấu và đã được tưởng thưởng nhiều, Nhưng tôi sẽ từ bỏ *tất cả*, danh lợi và của cải cùng thú vui chung quanh những điều đó,
Nếu tôi có được *đức tin* mà đã làm cho mẹ tôi thành một người như vậy.

“Đó là chứng ngôn lúc sắp chết của một người sinh ra trong Giáo Hội nhưng đã bị cuốn đi khỏi Giáo Hội. Đó là lời kêu than đầy đau khổ của một người cô đơn mà đã có thể có bất cứ thứ gì mà tiền có thể mua được, nhưng đã đánh mất những điều quan trọng nhất của

cuộc sống để tích lũy của cải của thế gian” (*Continuing the Quest* [1961], 32–35; những chữ nghiêng được thêm vào).

Trong Sách Mặc môn, tiên tri Gia Cốp cho chúng ta một lời khuyên dạy quan trọng về vấn đề này:

“Nhưng trước khi tìm kiếm của cải, các anh em hãy tìm kiếm vương quốc của Thượng Đế.

“Và sau khi đã đạt được niềm hy vọng ở Đấng Ky Tô, các anh em sẽ thu nhận được của cải *nếu các anh em tìm kiếm nó*; các anh em phải tìm kiếm của cải với mục đích làm điều thiện—như đem áo quần cho kẻ thiếu mặc, đem thức ăn lại cho kẻ đói, đem sự giải thoát cho kẻ bị giam cầm, và cứu trợ những kẻ bệnh hoạn cùng những kẻ đau khổ” (Gia Cốp 2:18–19; những chữ nghiêng được thêm vào).

Như thế nền tảng và viễn ảnh là như sau: Trước hết, chúng ta phải tìm kiếm vương quốc, làm việc và hoạch định cùng tiêu xài một cách khôn ngoan, hoạch định cho tương lai, và dùng của cải mà chúng ta được ban cho để giúp xây đắp vương quốc đó. Khi được hướng dẫn bởi viễn ảnh vĩnh cửu này và bằng cách xây đắp trên nền tảng vững chắc này, thì chúng ta có thể theo đuổi một cách tự tin nhiệm vụ hằng ngày và công việc của cuộc sống mình, mà phải được hoạch định cẩn thận và theo đuổi một cách chuyên cần.

Chính bên trong khung cảnh này mà tôi muốn giải thích năm nguyên tắc của sự bất biến về kinh tế.

Đóng Tiền Thập Phân một cách Lương Thiện

Sự Bất Biến số 1: Đóng tiền thập phân một cách lương thiện. Tôi thường tự hỏi chúng ta có ý thức được rằng việc đóng tiền thập phân của mình không phải là dâng các món quà lên Chúa và Giáo Hội. Đóng tiền thập phân là thanh toán món nợ đối với Chúa. Chúa là nguồn gốc của tất cả mọi phước lành của chúng ta, kể cả sự sống.

Việc đóng tiền thập phân là một lệnh truyền, một lệnh truyền với lời hứa. Nếu tuân theo lệnh truyền này, thì chúng ta được hứa rằng chúng ta sẽ “được thịnh vượng trên đất.” Sự thịnh vượng này gồm nhiều hơn chỉ là vật chất—nó có thể gồm có việc nhận hưởng sức khỏe tốt và sức mạnh tâm trí. Nó gồm có tình đoàn kết trong gia đình và sự gia tăng thuộc linh. Tôi hy vọng rằng các anh chị em nào hiện không đóng tiền thập phân trọn vẹn sẽ tìm kiếm đức tin và sức mạnh để làm như vậy. Khi chu toàn bổn phận này với Đấng Sáng Tạo của mình, các anh chị em sẽ tìm thấy được hạnh phúc

lớn lao, mà chỉ những người trung thành với lệnh truyền này mới biết được mà thôi.

Sống Tản Tịch

Sự Bất Biến số 2: Sống với số tiền ít hơn các anh chị em kiếm được Tôi đã khám phá ra rằng không có cách nào mà các anh chị em có thể kiếm được *nhều hơn* các anh chị em có thể tiêu xài. Tôi tin rằng không phải số tiền mà một cá nhân kiếm được thì mang đến sự yên ổn của tâm hồn nhiều như việc có được *sự làm chủ* tiền bạc của người ấy. Tiền bạc có thể là một tội tổ biết vâng lời nhưng là một người chủ khắc nghiệt. Những người đặt mức sống của mình thặng dư đôi chút thì làm chủ được hoàn cảnh của mình. Nhưng người tiêu xài hơn một chút tiền mà họ kiếm được thì bị điều khiển bởi hoàn cảnh của họ. Họ đang ở trong vòng nô lệ. Chủ Tịch Heber J. Grant có lần đã nói: “Nếu có bất cứ điều gì mà sẽ mang sự bình an và mãn nguyện vào lòng con người, và vào gia đình, thì điều đó chính là việc tiêu xài trong phạm vi mà mình có được. Và nếu có bất cứ điều gì làm khó chịu, nản lòng và nhục chí, thì đó chính là mắc nợ và các bổn phận mà một người không thể đáp ứng được” (*Gospel Standards*, do G. Homer Durham biên soạn [1941], 111).

Bí quyết tiêu xài tiền ít hơn chúng ta kiếm được thì giản dị—điều đó gọi là kỷ luật. Cho dù lúc còn trẻ hay già trong đời, cuối cùng chúng ta đều phải học kỷ luật tự giác; lòng ham muốn, và những ước muốn kinh tế của chúng ta. Phước thay cho người biết tiêu tiền ít hơn người ấy kiếm được và dành dụm cho những lúc cần.

Phân Biệt Những Thứ Mình Cần và Những Thứ Mình Muốn

Sự Bất Biến số 3: Học cách phân biệt giữa những thứ mình cần và những thứ mình muốn. Lòng ham muốn của người tiêu thụ là do con người tạo ra. Hệ thống tự do cạnh tranh sản xuất ra vô số hàng hóa và dịch vụ để khơi động lòng khao khát của chúng ta muốn nhiều hơn các thứ tiện nghi và xa hoa. Tôi không chỉ trích hệ thống hay sự có sẵn những hàng hóa hay dịch vụ này. Tôi chỉ quan tâm về việc các tín hữu của chúng ta sử dụng óc xét đoán hợp lý trong cách mua sắm của họ. Chúng ta phải biết rằng sự hy sinh là một phần thiết yếu của kỷ luật vĩnh cửu của chúng ta.

Trong quốc gia này và nhiều quốc gia khác, nhiều bậc cha mẹ và con cái sinh ra từ Đệ Nhị Thế Chiến đã chỉ quen biết với cuộc sống thịnh vượng. Nhiều người

có được sự hài lòng ngay tức khắc. Có nhiều cơ hội để có công ăn việc làm cho tất cả những người có thể làm việc được. Những thứ xa xỉ của ngày hôm qua đối với đa số được xem như là những thứ cần thiết cho ngày hôm nay.

Điều này là điển hình của những cặp vợ chồng trẻ trông mong trang bị đồ đạc trong nhà của họ và tự cung cấp những thứ xa hoa khi họ *bắt đầu* cuộc sống hôn nhân, là những thứ mà cha mẹ họ đã xoay xở mới kiếm được sau nhiều năm vất vả và hy sinh. Bằng cách muốn quá nhiều và quá sớm, những cặp vợ chồng trẻ có thể sa vào những chương trình tín dụng dễ dàng, do đó bị ngập nợ. Điều này sẽ giữ cho họ không có những phương tiện tài chính cần thiết để thực hiện những điều mà Giáo Hội đề nghị như trong vấn đề kho dự trữ thức ăn và các chương trình an toàn khác.

Sự quá đam mê và quản trị tiền bạc một cách kém cỏi đè nặng áp lực lên mối quan hệ hôn nhân. Dường như đa số các vấn đề trong hôn nhân phát sinh từ nguồn gốc kinh tế—hoặc là không đủ lợi tức để giúp đỡ gia đình hoặc sự quản lý kém cỏi lợi tức kiếm được.

Một người cha trẻ đến với vị giám trị để nhận lời khuyên bảo về tài chính và cho biết về câu chuyện quá quen thuộc: “Thưa giám trợ, tôi được huấn luyện giỏi để trở thành kỹ sư, và tôi kiếm được tiền lương khá. Dường như rằng trong suốt lúc đi học tôi đã được dạy cách kiếm tiền, nhưng không một ai dạy tôi cách quản lý tiền.”

Mặc dù chúng ta tin rằng mỗi sinh viên nên lấy lớp học về kiến thức người tiêu thụ, nhưng sự huấn luyện chính yếu thuộc về trách nhiệm của cha mẹ. Cha mẹ không thể để sự huấn luyện thiết yếu này cho sự may rủi hoặc chuyển giao toàn thể trách nhiệm này cho trường học và các trường đại học công cộng của chúng ta.

Một phần quan trọng của sự huấn luyện này phải là giải thích về nợ nần. Đối với đa số chúng ta, có hai loại nợ tài chính—nợ của người tiêu thụ và sự đầu tư hoặc nợ kinh doanh. Nợ của người tiêu thụ ám chỉ mua chịu những thứ chúng ta dùng hoặc tiêu thụ trong cuộc sống hằng ngày. Các ví dụ gồm có mua trả góp quần áo, máy móc, đồ đạc trong nhà, vân vân. Nợ của người tiêu thụ được bảo đảm bởi sự cầm cố tiền lương chúng ta kiếm được trong tương lai. Điều này có thể rất nguy hiểm. Nếu chúng ta bị cho nghỉ việc, bị mất khả năng làm việc, hoặc gặp phải những trường hợp khẩn cấp nghiêm trọng, thì chúng ta có khó khăn để đáp ứng những bổn phận của mình. Mua trả góp là cách mua

đắt tiền nhất. Chúng ta phải trả thêm tiền lãi nặng và tồn phí giấy tờ cho hàng hóa mà chúng ta mua.

Tôi ý thức rằng các gia đình trẻ thấy đôi khi cần thiết phải mua chịu. Nhưng chúng tôi khuyến cáo các anh chị em chớ mua nhiều thứ hơn mình thật sự cần và phải trả dứt nợ càng sớm càng tốt. Khi tiền khó kiếm, hãy tránh gánh nặng thêm của những tiền lãi.

Nợ vì đầu tư phải được bảo đảm trọn vẹn để không đè nặng trên sự an toàn của gia đình. Đừng đầu tư vào những việc đầu cơ liều lĩnh. Tinh thần đầu cơ có thể trở thành một sự đam mê. Nhiều người đã bị sạch tiền bởi lòng ham muốn vô độ để tích lũy nhiều thêm. Chúng ta hãy học từ những nỗi buồn phiền trong quá khứ và tránh nô lệ thời giờ, nghị lực, và sức khỏe tổng quát của chúng ta cho lòng ham muốn đầy tham lam để kiếm thêm những thứ vật chất.

Chủ Tịch Spencer W. Kimball đã đưa ra lời khuyên bảo sâu sắc này:

“Chúa đã ban phước cho chúng ta với tư cách là một dân tộc với sự thịnh vượng không hề có trong thời trước. Những tài nguyên được đặt trong quyền năng của chúng ta thì tốt lành và cần thiết cho công việc của chúng ta nơi đây trên thế gian. Nhưng tôi sợ rằng nhiều người trong chúng ta đã quá ham mê với bầy gia súc và kho thóc cùng của cải và bắt đầu thờ phượng chúng làm tà thần, và chúng có quyền hạn đối với chúng ta. Chúng ta quý trọng nhiều thứ tốt lành này hơn đức tin của chúng ta chẳng? Nhiều người bỏ đa số thời giờ của mình ra để làm việc phục vụ cho quan điểm về bản thân mình mà gồm có đủ tiền, cổ phần, cổ phiếu, danh mục vốn đầu tư, tài sản, thể tín dụng, đồ đạc và đồ dùng trong nhà, xe cộ, và những thứ tương tự để *bảo đảm* sự an toàn vật chất, với sự hy vọng là, trong suốt cuộc sống dài lâu và hạnh phúc. Chúng ta quên rằng nhiệm vụ của chúng ta là sử dụng nhiều tài nguyên này trong gia đình và các nhóm túc số của chúng ta để xây đắp vương quốc của Thượng Đế” (“The False Gods We Worship,” *Ensign*, tháng Sáu năm 1976, 4).

Bằng chứng ngôn của mình, tôi xin thêm điều này vào lời tuyên bố của Chủ Tịch Kimball. Tôi không biết có hoàn cảnh nào mà hạnh phúc và sự yên ổn của tâm hồn đã gia tăng với sự tích lũy tài sản vượt qua những thứ mà gia đình muốn một cách hợp lý và những thứ mà gia đình cần.

Hoạch Định Ngân Sách Một Cách Khôn Ngoan

Sự Bất Biến số 4: Phát triển và sống theo ngân sách đã đề ra. Người bạn của tôi có một đứa con gái đi theo chương trình du học của trường BYU trong một học kỳ. Cô ấy liên tục viết thư về nhà xin tiền. Người bạn tôi lo âu đến nỗi người ấy gọi điện thoại viển vông và hỏi con gái người ấy về nhu cầu của số tiền tiêu thêm. Có lần trong cuộc nói chuyện, người con gái đã giải thích: “Mà thưa Cha, con có thể nói cho Cha biết từng đồng xu một mà Cha đã gửi cho con và con tiêu xài ra sao.”

Người bạn tôi đáp: “Dường như con không hiểu ý Cha. Cha muốn biết về một ngân sách—một kế hoạch để tiêu xài—chứ không phải một nhật ký về tiền bạc đã đi về đâu.”

Có lẽ các bậc cha mẹ nên giống như người cha của một cậu ở đại học đã đánh điện tín về nhà: “Không tiền, không vui, con trai của Cha.” Người cha đánh điện tín lại: “Đáng buồn thay, thật là tệ, Cha của con.”

Tôi đã quan sát trong khi phỏng vấn nhiều người qua nhiều năm có rất nhiều người không có một ngân sách khả thi và đã không khép mình vào kỷ luật để tuân theo các điều khoản của ngân sách này. Nhiều người nghĩ rằng ngân sách tước đoạt sự tự do của họ. Trái lại, những người thành công đã học biết rằng một ngân sách giúp cho việc có thể đạt được sự tự do kinh tế thật sự.

Hoạch định ngân sách và quản trị tài chính không cần phải rắc rối thái quá hoặc mất thì giờ. Có câu chuyện kể về một người cha di dân đã giữ số tiền phải trả của mình trong hộp đựng giày, số tiền có thể nhận được của mình trên một trục quay, và tiền mặt của mình trong máy tính tiền.

Con trai của người ấy nói: “Con không hiểu cách Cha làm ăn như vậy. Làm thế nào Cha biết tiền lời của Cha là bao nhiêu?”

Nhà kinh doanh đáp: “Con trai ơi, khi Cha xuống tàu, Cha chỉ có cái quần mà Cha đang mặc. Ngày nay, chị của con là một giáo sư hội họa, anh của con là một bác sĩ, và con là một kế toán viên. Cha có một chiếc xe, một căn nhà, và một cơ sở thương mại tốt. Mọi thứ đều đã trả hết nợ. Vậy con tổng cộng tất cả lại, trừ đi cái quần, và đó là tiền lời của Cha.”

Các cố vấn tài chính khôn ngoan dạy rằng có bốn yếu tố chính cho bất cứ ngân sách tốt nào. *Trước hết*, phải có sự cung cấp cho những nhu cầu hoạt động cơ bản như thức ăn, quần áo, vân vân.; *thứ nhì*, cho tiền vốn của căn nhà; *thứ ba*, cho những nhu cầu khẩn cấp

như tiền tiết kiệm, bảo hiểm sức khỏe, và bảo hiểm nhân thọ; và *thứ tư*, cho sự đầu tư khôn ngoan và một chương trình dự trữ cho tương lai.

Tôi xin được dẫn giải về hai trong số các yếu tố này. Không có điều gì dường như chắc chắn vì sự kiện bất ngờ trong cuộc sống của chúng ta. Với những chi phí y tế gia tăng, bảo hiểm sức khỏe là cách thức độc nhất mà đa số gia đình có thể đáp ứng với tai nạn, bệnh tật trầm trọng hoặc tổn phí sinh nở, nhất là những đứa bé sinh thiếu tháng. Bảo hiểm nhân thọ cung ứng lợi tức liên tục khi người trụ cột gia đình chết sớm. Mỗi gia đình nên có bảo hiểm sức khỏe và nhân thọ một cách thích đáng.

Sau khi những thứ cơ bản này đã được đáp ứng, bằng cách quản lý một cách tiện tặn, chúng ta nên thường xuyên dành dụm để có được tiền đầu tư. Tôi nhận thấy rằng rất có ít người đã thành công trong việc đầu tư vì họ là những người đã không phát triển trước hết thói quen dành dụm đều đặn. Điều này đòi hỏi kỷ luật và óc phán đoán. Có nhiều cách đầu tư. Lời khuyên độc nhất của tôi là khôn ngoan chọn các cổ vấn đầu tư của mình. Hãy chắc chắn rằng họ xứng đáng với sự tin tưởng của các anh chị em bằng cách duy trì một hồ sơ đầu tư thành công.

Hãy Lương Thiện

Sự Bất Biến số 5: Hãy lương thiện trong tất cả mọi vấn đề tài chính của các anh chị em. Lý tưởng về sự liêm chính sẽ không bao giờ lỗi thời. Nó áp dụng cho tất cả những gì chúng ta làm. Là những người lãnh đạo và tín hữu của Giáo Hội, chúng ta phải là biểu tượng của tính liêm chính.

Thưa các anh chị em, qua năm nguyên tắc này, tôi đã cố gắng phác thảo những điều có thể được mô tả là mẫu mực đúng thật cho sự quản lý tài chính và tài nguyên.

Tôi hy vọng rằng mỗi người chúng ta có thể hưởng lợi từ sự áp dụng các nguyên tắc này. Tôi làm chứng rằng các nguyên tắc này là đúng thật và rằng Giáo Hội này và công việc mà chúng ta đang tham gia vào là chân chính.

Trích từ bài nói chuyện của Chủ Tịch Tanner trong phiên họp trung ương về an sinh của đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Mười năm 1979 (xin xem Conference Report, tháng Mười năm 1979, 117-21; hoặc *Ensign*, tháng Mười Một năm 1979, 80-82).

LỢI TỨC	DỰ TRỪ	THẬT SỰ
Tiền lương hay tiền công sau khi trừ thuế		
Lợi tức khác		
Tổng số lợi tức		
CHI PHÍ	DỰ TRỪ	THẬT SỰ
Tiền thập phân		
Những của tặng dũ khác của Giáo Hội		
Tiền tiết kiệm dài hạn		
Tiền tiết kiệm cho trường hợp khẩn cấp		
Thức ăn		
Tiền nợ nhà hay tiền mượn nhà		
Dịch vụ tiện ích		
Tiền di chuyên		
Tiền trả nợ		
Bảo hiểm		
Chi phí y tế		
Quần áo		
Chi phí khác		
Chi phí khác		
Chi phí khác		
Tổng số phí tổn		

PHẦN B
CÁC TRÁCH NHIỆM CỦA CHA MẸ
ĐỂ CÙNG CỐ GIA ĐÌNH

“CON CÁI LÀ CƠ NGHIỆP BỞI ĐỨC GIÊ HÔ VA MÀ RA”

9

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Cam kết dành thời giờ riêng với mỗi đứa con của các anh chị em hoặc với một đứa trẻ trong thân quyến của mình. Khi các anh chị em nói chuyện với mỗi đứa trẻ/mỗi đứa con, hãy tìm cách học một điều gì mới về những sở thích, nhu cầu và thử thách của nó.
- Bỏ thời giờ ra để nói chuyện với người phối ngẫu của các anh chị em về con cái của mình. Hãy lưu ý đến sức mạnh và thử thách của mỗi đứa con. Quyết định điều gì các anh chị em có thể làm để đáp ứng những nhu cầu của mỗi đứa trẻ

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

CON CÁI QUÝ BÁU, MỘT SỰ BAN CHO TỪ THƯỢNG ĐẾ

Chủ Tịch Thomas S. Monson
Đệ Nhất Cố Vấn trong Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn

Từ sách Ma Thi Ở chúng ta biết được rằng sau khi từ Núi Biển Hình đi xuống, Chúa Giê Su và các môn đồ của Ngài ngừng lại ở Ga Li Lê, rồi đi đến Ca Bê Na Um. Các môn đồ thưa cùng Chúa Giê Su: “Ai là lớn hơn hết trong nước thiên đàng?”

“Đức Chúa Giê Su gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn đồ, mà phán rằng:

“Quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu.

“Vậy, hễ ai trở nên khiêm nhường như đứa trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên đàng.

“Hễ ai vì danh ta chịu tiếp một đứa trẻ thể này, tức là chịu tiếp ta.

“Song, nếu ai làm cho một đứa trong những đứa nhỏ này đã tin ta sa vào tội lỗi, thì thả buộc cối đá vào cổ, mà quăng nó xuống đáy biển còn hơn.”¹

Tôi nghĩ rằng việc Chúa Giê Su yêu thương các trẻ nhỏ này mới vừa rời cuộc sống tiền dương thế để đến thế gian thì đầy ý nghĩa. Các trẻ em thời đó và các trẻ

em thời nay ban phước cho cuộc sống của chúng ta, khơi dậy tình yêu thương của chúng ta và thúc giục chúng ta làm việc thiện.

Có phải là điều kỳ lạ không khi thi sĩ Wordsworth nói về sự ra đời của chúng ta như sau: “Chúng ta đến từ đám mây vinh quang/Từ Thượng Đế là nhà của chúng ta.”²

Đa số các trẻ nhỏ này sinh ra từ các bậc cha mẹ nóng lòng chờ đợi sự ra đời của chúng, những người cha và những người mẹ hân hoan được dự phần trong phép lạ đó mà chúng ta gọi là sự ra đời. Không có sự hy sinh nào quá to lớn, không có nỗi đau nào quá dữ dội, không có sự chờ đợi nào quá lâu.

Không có gì ngạc nhiên khi chúng ta bị sửng sốt trước một câu chuyện được phổ biến trong giới truyền thông từ một thành phố ở Mỹ Châu cho biết rằng “có một em bé gái sơ sinh bị bọc trong bao giấy và ném vào thùng rác đang được theo dõi kỹ sức khỏe tại một bệnh viện. Đứa trẻ đang hồi phục tốt. Hôm thứ Tư, một phát ngôn viên bệnh viện nói: ‘Em ấy là một đứa bé sơ sinh xinh đẹp, khỏe mạnh.’ Cảnh sát nói rằng đứa bé sơ sinh được những người đồ rác phát hiện sau khi họ đổ rác vào thùng xe rác của họ và thấy có một cái gì động đập trong đồng phế thải. Giới thẩm quyền đang tìm kiếm người mẹ.”

Bốn phận trang trọng của chúng ta, đặc ân quý báu của chúng ta—còn là cơ hội thiêng liêng của chúng ta—là đón chào vào nhà mình và lòng mình các con cái mà làm vinh dự cuộc sống của chúng ta.

Con cái của chúng ta có ba lớp học khá khác biệt với nhau. Tôi nói về lớp học ở nhà trường, lớp học trong nhà thờ và lớp học được gọi là nhà.

Lớp Học tại Nhà Trường

Giáo Hội luôn luôn có mối quan tâm trọng yếu đến sự giáo dục công cộng và khuyến khích các tín hữu của mình tham gia trong những sinh hoạt giữa cha mẹ và giáo viên và các sự kiện khác nhằm cải tiến sự giáo dục của giới trẻ của chúng ta.

Không có một khía cạnh giáo dục công cộng nào quan trọng hơn việc giáo viên có được cơ hội để yêu thương, giảng dạy và soi dẫn các em trai và các em gái, các thanh thiếu niên tha thiết học hỏi. Chủ Tịch David O. McKay nói: “Dạy học là một nghề cao quý nhất trên thế giới. Sự vinh cửu và thanh khiết của mái gia đình tùy thuộc vào sự giáo dục thích đáng của giới trẻ, sự an toàn và sự trường cửu của quốc gia. Cha, mẹ cho đứa con một cơ hội để sống; người giáo viên giúp cho đứa trẻ có khả năng sống tốt lành.”³ Tôi tin rằng chúng ta sẽ nhận biết được tầm quan trọng và sứ mệnh thiết yếu của họ bằng cách cung ứng những tiện nghi thích hợp, những quyền sách tốt nhất, và đồng lương mà cho thấy lòng biết ơn và sự tin cậy của chúng ta.

Mỗi người chúng ta triu mến nhớ lại những người thầy dạy của thời niên thiếu của mình. Tôi nghĩ thật là buồn cười khi cô giáo dạy nhạc của tôi trong trường tiểu học được gọi là Cô Sharp (Nốt Thăng). Cô đã có khả năng để truyền đạt nơi các học trò của cô sự yêu thích âm nhạc và dạy chúng tôi nhận ra các nhạc cụ và âm thanh của chúng. Tôi nhớ rất rõ ảnh hưởng của Cô Ruth Crow là người đã dạy môn học về sức khỏe. Mặc dù lúc ấy là Thời Kỳ Kinh Tế Trì Trệ, nhưng cô đã đảm bảo chắc chắn rằng mỗi học sinh lớp sáu có một biểu đồ sức khỏe về răng. Cô đích thân khám răng của mỗi học sinh và muốn chắc chắn rằng qua các phương tiện công cộng hay tư nhân, không có một em nào mà không có được sự chăm sóc răng một cách thích đáng. Khi Cô Burkhaus, là cô giáo dạy địa lý, mở ra các bản đồ thế giới, và với cây thước chỉ bản đồ, đánh dấu các thủ phủ quốc gia và những đặc điểm của mỗi quốc gia, ngôn ngữ và văn hóa, thì tôi đâu có ngờ hay mơ ước rằng một ngày kia tôi sẽ đi viếng các vùng đất và dân cư này.

Ồi, tầm quan trọng trong cuộc sống của các trẻ em đối với những người giáo viên mà nâng đỡ tinh thần của các em, mài dũa kiến thức của các em và làm động cơ thúc đẩy chính cuộc sống của các em!

Lớp Học tại Nhà Thờ

Lớp học tại nhà thờ thêm một kích thước đáng kể vào sự giáo dục mỗi trẻ em và thiếu niên. Trong bối cảnh này, mỗi giảng viên có thể cung ứng một hướng đi lên cho những người lắng nghe các bài học của mình và cảm nhận được ảnh hưởng của chứng ngôn của mình. Trong các buổi họp của Hội Thiếu Nhi, Trường Chúa Nhật, Hội Thiếu Nữ, và những người thuộc Chủng Tư Tế A Rôn, các giảng viên đã chuẩn bị kỹ, được kêu gọi dưới sự soi dẫn của Chúa, có thể ảnh hưởng mỗi đứa trẻ, mỗi thiếu niên và thúc giục mọi người phải “tìm kiếm những lời thông sáng trong những sách hay nhất; hãy tìm kiếm sự hiểu biết, ngay cả bằng cách học hỏi và cũng bằng đức tin.”⁴ Một lời khích lệ nơi đây và một ý nghĩ thuộc linh có thể tác động một cuộc sống quý báu và để lại một dấu ấn vĩnh viễn in sâu vào một linh hồn bất diệt.

Cách đây nhiều năm, tại một buổi tiệc phát giải thưởng của tạp chí Giáo Hội, chúng tôi ngồi với Chủ Tịch và Chị Harold B. Lee. Chủ Tịch Lee nói cùng đứa con gái ở tuổi niên thiếu của chúng tôi, Ann: “Chúa đã ban phước cho cháu với một gương mặt và thân thể xinh đẹp. Hãy giữ bên trong nội tâm cũng xinh đẹp như bên ngoài, và cháu sẽ được ban phước với hạnh phúc đích thật.” Người thầy tài giỏi này đã để lại cho Ann một sự hướng dẫn đầy soi dẫn đưa đến thượng thiên giới của Cha Thiên Thượng chúng ta.

Người giảng viên khiêm nhường và đầy soi dẫn trong phòng học của Giáo Hội có thể làm cho các học trò của mình thấm nhuần một sự yêu thích thánh thư. Người giảng viên không những có thể mang Các Sứ Đồ thời xưa và Đấng Cứu Thế vào lớp học mà còn vào tâm trí và tâm hồn của các con cái của chúng ta.

Lớp Học Được Gọi là Nhà

Có lẽ lớp học quan trọng nhất trong tất cả các lớp học là lớp học của nhà. Chính trong nhà mà chúng ta rèn luyện thái độ, tín ngưỡng sâu xa của mình. Chính trong nhà mà hy vọng được xây đắp hay bị tiêu hủy. Nhà của chúng ta là phòng thí nghiệm của cuộc sống chúng ta. Những gì chúng ta làm ở đó xác định cuộc sống của chúng ta khi chúng ta rời nhà. Tiến Sĩ Stuart E. Rosenberg viết trong quyển sách của ông *The Road to*

Confidence (Con Đường Đi Đến Sự Tin Tưởng) “Mặc dù tất cả những phát minh mới và những thiết kế hiện đại, những mốt nhất thời và những thứ khêu gợi chú ý, chưa một ai phát minh hoặc sẽ phát minh một thứ vũ khí để thay thế cho chính gia đình mình.”⁵

Một căn nhà hạnh phúc chính là một thiên thượng trong giai đoạn đầu. Chủ tịch George Albert Smith hỏi: “Chúng ta có muốn nhà của mình được vui vẻ không? Nếu có, thì hãy để cho nó thành một nơi vĩnh cửu để cầu nguyện, tạ ơn và biết ơn.”⁶

Có những trường hợp mà con cái sinh ra trên đời với một khuyết tật về thể xác hay tâm thần. Dù có hết sức cố gắng thì chúng ta cũng không thể biết được lý do tại sao hoặc cách nào mà các sự kiện như thế lại xảy ra. Tôi ngưỡng mộ các bậc cha mẹ đã không hề than van mà đón một đứa trẻ như thế vào vòng tay của mình và cung ứng thêm mức độ hy sinh và yêu thương đó cho một đứa con của Cha Thiên Thượng.

Một mùa hè nọ tại Aspen Grove Family Camp, tôi đã quan sát một người mẹ kiên nhẫn đút ăn đứa con gái ở tuổi thiếu niên bị thương lúc sinh và hoàn toàn trông cậy vào Người Mẹ. Người Mẹ đút từng muỗng thức ăn, mỗi ngụm nước, trong khi đỡ thẳng cái đầu và cổ của đứa con gái mình. Tôi lặng lẽ tự nghĩ *trong 17 năm, Người Mẹ đã cung ứng sự phục vụ này và tất cả những sự phục vụ khác cho con gái của mình, không bao giờ nghĩ về sự tiện nghi, lạc thú, thức ăn của mình.* Cầu xin Thượng Đế ban phước cho những người mẹ, những người cha, những đứa con như thế. Và Ngài sẽ làm như vậy.

Sự Vô Tội của Trẻ Em

Các cha mẹ ở khắp nơi nhận thấy rằng sự phối hợp mạnh mẽ nhất của những mối xúc động trên thế giới không phát sinh bởi bất cứ sự kiện vĩ đại khổng lồ nào, cũng như không được tìm thấy trong các quyền tiểu thuyết hay sách lịch sử nào, mà từ sự kiện một người cha, mẹ nhìn xuống đứa con đang ngủ.

Khi làm như vậy, lẽ thật của những lời của Charles M. Dickinson đến với tâm trí:

Chúng là thần tượng của các tâm hồn và những người thân trong nhà!

*Chúng là thiên thần ngự trang của Thượng Đế;
Áng nắng mặt trời vẫn còn ngủ yên trên lọn tóc của chúng,*

*Vinh quang của Ngài vẫn còn lóe sáng trong mắt chúng;
Những đứa bé này từ nhà và từ Thiên Thượng,
Đã làm cho tôi dịu dàng và hòa nhã;*

Và bây giờ tôi biết được tại sao Chúa Giê Su có thể so sánh

Vương quốc của Thượng Đế với một đứa trẻ.⁷

Trong những kinh nghiệm hằng ngày của mình với trẻ em, chúng ta nhận ra rằng chúng là mẫn cảm nhất và thường thốt ra những sự thật sâu xa. Charles Dickens, tác giả kinh điển *A Christmas Carol (Một Ca Khúc Giáng Sinh)* đã minh họa sự kiện này khi ông mô tả gia đình thấp hèn của Bob Cratchit tụ họp lại cho bữa ăn tối Giáng Sinh đạm bạc nhưng đã dự định từ trước. Bob, người cha, trở về nhà với đứa con trai yếu đuối của mình vác trên vai. Bé Tim “mang một cái nặng nhỏ và tay chân của nó được nâng đỡ bằng một cái khung sắt.” Người vợ của Bob hỏi ông: “Bé Tim có ngoan không?”

“Bob nói: ‘Nó ngoan như vàng, và còn ngoan hơn nữa. Không biết làm sao, nó trở nên trầm tư, ngồi một mình hoài, và nghĩ ra những điều lạ lùng nhất mà ta từng nghe. Nó nói với anh, trên đường về nhà, rằng nó hy vọng người ta đã nhìn thấy nó ở nhà thờ, bởi vì nó tàn tật, có lẽ họ sẽ vui thích để nhớ lại trong Ngày Giáng Sinh ai đã làm cho người ăn xin què quặt đi được, và người mù thấy được.’”⁸

Chính Charles Dickens đã nói: “Tôi yêu thương các trẻ nhỏ này, và không phải là điều xem thường khi chúng là những đứa mới vừa rời Thượng Đế, yêu thương chúng ta.”

Các trẻ em bày tỏ tình yêu thương của chúng trong những cách thức độc đáo và đầy sáng kiến. Vào ngày sinh nhật của tôi trước đây, một đứa bé gái dễ yêu trao tặng tôi tấm thiệp sinh nhật viết tay của nó và bỏ vào trong bì thư một cái khóa móc đồ chơi nhỏ mà nó thích và nó nghĩ rằng tôi sẽ thích nhận được làm quà.

“Trong tất cả những cảnh đáng yêu trên thế gian, không có điều gì xinh đẹp bằng cảnh một đứa trẻ cho một món gì đó. Bất cứ món đồ nhỏ nào mà nó cho. Một đứa trẻ cho cả thế gian cho ta. Nó mở rộng thế gian cho ta thể như một quyển sách mà ta chưa có thể đọc được. Nhưng khi một món quà phải được tìm ra, thì nó luôn luôn là một món đồ nhỏ nào đó trông buồn cười, dán lên trên một hình người thiên thần méo mó giống như hình một thằng hề. Một đứa trẻ có rất ít để có thể cho được bởi vì nó không bao giờ biết là nó đã cho ta mọi thứ.”⁹

Món quà mà Jenny cho tôi là như thế.

Trẻ em dường như được ban cho đức tin vĩnh cửu nơi Cha Thiên Thượng của chúng và khả năng và sự

mong muốn của Ngài để đáp ứng những lời cầu nguyện tuyệt vời của chúng. Kinh nghiệm cá nhân của tôi là khi một đứa trẻ cầu nguyện thì Thượng Đế lắng nghe.

Tôi xin chia sẻ với các anh chị em kinh nghiệm của Barry Bonnell và Dale Murphy, hai cựu cầu thủ nhà nghề bóng chày của câu lạc bộ bóng chày Atlanta Braves. Họ là người cải đạo theo Giáo Hội, Dale Murphy được Barry Bonnell làm phép báp têm.

“Một kinh nghiệm đã xảy ra trong mùa bóng chày năm 1978 mà Barry đã mô tả là ‘thay đổi cuộc sống.’ Anh ấy đã hết sức cố gắng. Bởi vì chơi dở nên anh ấy cảm thấy rất chán nản và khổ sở. Anh thật sự chẳng muốn đi khi Dale Murphy mời anh cùng đi đến bệnh viện, nhưng rồi anh cũng vẫn đi. Nơi đó anh đã gặp Ricky Little, một người tích cực ủng hộ [Atlanta] Braves bị mắc bệnh bạch cầu. Hiềm nhiên là Ricky sắp chết. Barry cảm thấy một ước muốn sâu xa để nghĩ về một điều gì đó phải nói để an ủi nhưng không có điều gì dường như được thích hợp. Cuối cùng, anh hỏi có điều gì mà họ có thể làm cho em ấy không. Đứa bé do dự rồi yêu cầu mỗi người họ làm một cú đánh chạy quanh ghi điểm ở trên sân cho nó trong trận đấu kế. Về sau, Barry nói: ‘Lời yêu cầu đó không phải là điều khó lắm đối với Dale, là người quả thật đã đánh chạy quanh ghi điểm hai lần vào đêm đó, nhưng tôi thì đã hết sức cố gắng ở phần đất đánh banh và đã không làm được cú đánh nào suốt năm. Rồi tôi cảm nhận được một cảm giác ấm cúng khắp châu thân và tôi bảo Ricky là hãy tin tôi.’” Đêm đó, Barry đã làm cú đánh duy nhất trong mùa.¹⁰ Lời cầu nguyện của một đứa trẻ đã được đáp ứng, ước muốn của một đứa trẻ đã đạt được.

Sự Cần Có An Toàn

Nếu tất cả các trẻ em đều có được cha mẹ đầy lòng yêu thương, nhà cửa an toàn và bạn bè đầy quan tâm thì thật là một thế giới tuyệt diệu đã thuộc vào chúng. Rủi thay, tất cả các trẻ em đã không được ban phước một cách dồi dào như vậy. Một số trẻ em chứng kiến cha của chúng hung dữ đánh đập mẹ của chúng, trong khi các trẻ em khác phải chịu sự hành hạ như thế. Thật là hèn nhát, thật là đòi bại, thật là xấu hổ!

Các bệnh viện địa phương khắp nơi tiếp nhận các trẻ nhỏ này, bị bầm dập và đánh đập, kèm theo những lời nói dối trắng trợn rằng đứa nhỏ “chạy đung vào cửa” hay “té thang lầu.” Những kẻ nói dối, bắt nạt là những kẻ hành hạ trẻ em, một ngày nào đó, họ sẽ gặt bão lộc về những hành động bần thỉu của mình.

Đứa trẻ thầm lặng, bị tổn thương, bị xúc phạm, nạn nhân của sự hành hạ và đôi khi là nạn nhân của sự loạn luân phải được giúp đỡ.

Một vị quan tòa khu vực, trong một bức thư gửi cho tôi, nói: “Sự lạm dụng tình dục với trẻ em là một trong số các tội ác suy đồi, hủy diệt và đòi bại nhất trong xã hội văn minh. Có một sự gia tăng đáng ngại về những báo cáo về sự lạm dụng thể xác, tâm lý và tình dục đối với trẻ em. Tòa án của chúng ta trở nên tràn ngập với hành vi kinh tởm này.”

Giáo Hội không tha thứ loại hành vi ghê tởm và đê tiện như vậy. Đúng hơn, chúng ta lên án trong mức độ khắt khe nhất lối xử sự như vậy đối với con cái quý báu của Thượng Đế. Đứa trẻ cần phải được cứu vớt, nuôi dưỡng, yêu thương và chữa lành. Kẻ phạm tội phải được mang ra trước công lý, và chịu trách nhiệm cho các hành động của mình và nhận sự điều trị chuyên môn để ngăn chặn lối xử sự đòi bại và độc ác như thế. Khi các anh chị em và tôi biết một lối xử sự như vậy mà không hành động để triệt tiêu nó, thì chúng ta trở thành một phần của vấn đề. Chúng ta chia sẻ một phần tội lỗi. Chúng ta trải qua một phần của sự trừng phạt.

Tôi tin rằng tôi đã không nói quá khắt khe, nhưng tôi yêu thương các trẻ nhỏ này và biết rằng Chúa cũng yêu thương chúng. Không có câu chuyện cảm động nào về tình yêu thương này mà có thể được tìm thấy hơn là kinh nghiệm của Chúa Giê Su ban phước cho các trẻ em như đã được mô tả trong 3 Nê Phi. Nó kể về việc Chúa Giê Su chữa lành người bệnh, giảng dạy cho dân chúng, và cầu nguyện lên Cha Thiên Thượng cho họ. Nhưng tôi xin được trích dẫn những lời quý báu như sau:

“[Chúa Giê Su] bồng từng đứa trẻ một và ban phước cho chúng, rồi cầu nguyện cùng Đức Chúa Cha cho chúng.

“Và khi làm như vậy xong, Ngài lại khóc;

“Và Ngài phán cùng đám đông và bảo họ rằng: Hãy nhìn xem các con trẻ của các người.

“Và khi đưa mắt nhìn lên trên trời, họ thấy các tầng trời mở ra, và họ trông thấy các thiên sứ từ trời hạ xuống như đang ở giữa một đám lửa. . . . và các thiên sứ này phục sự chúng.”¹¹

Các anh chị em có thể hỏi. *Những sự việc như vậy xảy ra ngay cả ngày nay sao?* Tôi xin chia sẻ với các anh chị em câu chuyện về hai ông bà ngoại đang phục vụ truyền giáo cách đây nhiều năm và cách thức mà đứa

cháu ngoại trai nhỏ bé của họ được ban phước. Người ông ngoại đang đi truyền giáo viết:

“Vợ tôi, Deanna, và tôi hiện đang phục vụ truyền giáo ở Jackson, Ohio. Một trong các mối quan tâm lớn của chúng tôi khi chúng tôi chấp nhận sự kêu gọi đi truyền giáo là gia đình mình. Chúng tôi sẽ không có mặt ở đó khi chúng gặp chuyện khó khăn.

“Ngay trước khi chúng tôi đi truyền giáo, đứa cháu ngoại trai của chúng tôi, R. J., lên hai tuổi rưỡi, phải chịu giải phẫu để chỉnh lại con mắt lè của nó. Mẹ của nó yêu cầu tôi đi với chúng bởi vì R. J. và tôi rất thân thiết. Cuộc giải phẫu được thành công tốt đẹp, nhưng R. J. đã khóc trước và sau cuộc giải phẫu vì không một ai trong gia đình có thể được vào phòng giải phẫu, và nó rất sợ hãi.

“Khoảng sáu tháng sau đó, trong khi chúng tôi vẫn còn phục vụ truyền giáo, thì R. J. cần chỉnh lại con mắt kia. Mẹ của nó gọi điện thoại và bày tỏ ước muốn tôi có mặt ở đó để đi với chúng trong lần giải phẫu thứ nhì. Dĩ nhiên, đường xa và công việc truyền giáo ngăn cản không cho tôi được có mặt với nó. Deanna và tôi nhìn ăn và cầu xin Chúa an ủi đứa cháu ngoại trai của chúng tôi trong lúc nó giải phẫu.

“Chúng tôi gọi điện thoại ngay sau khi cuộc giải phẫu hoàn tất và thấy rằng R. J. đã nhớ lại kinh nghiệm trước và không muốn rời cha mẹ nó. Nhưng ngay khi nó bước vào phòng giải phẫu, nó giữ im lặng. Nó nằm xuống bàn mổ, lấy mắt kính của nó ra cho họ,

và trải qua cuộc giải phẫu với một sự bình tĩnh. Chúng tôi rất lấy làm biết ơn; lời cầu nguyện của chúng tôi đã được đáp ứng.

“Một vài ngày sau đó, chúng tôi gọi điện thoại cho con gái mình và hỏi thăm R. J. Nó vẫn khỏe mạnh, và con gái chúng tôi kể lại sự kiện này cho chúng tôi: Vào buổi trưa sau cuộc giải phẫu, R. J. thức dậy và nói cho mẹ nó biết rằng Ông Ngoại có mặt ở đó trong lúc nó giải phẫu. Nó nói: ‘Ông Ngoại ở đó và làm cho mọi việc đều suông sẻ.’ Chủ Tịch thấy đó, Chúa đã làm cho người gây mê đối với đứa bé trai đó trông giống như ông ngoại của nó, nhưng ông bà ngoại của nó đang phục vụ truyền giáo cách đó 2.897 cây số.”

Ông Ngoại có thể không ở bên cạnh giường của con, R. J., nhưng con đã được nhớ đến trong những lời cầu nguyện và ý nghĩ của ông ngoại. Con đã được bế vào lòng của Chúa và được Đức Chúa Cha của tất cả chúng ta ban phước.

Thưa các anh chị em thân mến, cầu xin cho tiếng cười của các trẻ em làm chúng ta vui sướng. Cầu xin cho đức tin của các trẻ em xoa dịu tâm hồn chúng ta. Cầu xin cho tình yêu thương của các trẻ em thúc giục những hành động của chúng ta. “Con cái là cơ nghiệp bởi Đức Giê Hô Va mà ra.”¹² Cầu xin Cha Thiên Thượng luôn ban phước cho các tâm hồn non dại này, những người bạn đặc biệt này của Đức Thầy.

Trích từ *Ensign* tháng Sáu năm 2000, các trang 2–5.

GHI CHÚ

1. Ma Thi Ơ 18:1–6.
2. “Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood.”
3. *Gospel Ideals* (1954), 436.
4. Giáo Lý và Giao Ước 88:118.
5. *The Road to Confidence* (1959), 121.
6. Trong Conference Report, tháng Tư năm 1944, 32.
7. Từ *The Children*, trong Jack M. Lyon và các sách khác, xuất bản, *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), 21.
8. *A Christmas Carol and Cricket on the Hearth* (không biết ngày tháng), 50–51.
9. Margaret Lee Runbeck, *Bits & Pieces*, ngày 20 tháng Chín năm 1990.
10. James L. Ison, *Mormons in the Major Leagues* (1991), 21.
11. 3 Nê Phi 17:21–24.
12. Thi Thiên 127:3.

CÁC VAI TRÒ THIÊN LIÊNG CỦA CHA MẸ

10

PHẦN 1: CÁC VAI TRÒ CỦA NGƯỜI CHA

Ý KIẾN ĐỂ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Xem lại các vai trò của người cha và người mẹ như đã được phác thảo trong đoạn thứ bảy của “Gia Đình: Bản Tuyên Ngôn cùng Thế Giới” (xin xem trang iv) Hãy thành tâm quyết định cách thức mà lời khuyên dạy này áp dụng trong nhà của các anh chị em và điều mà các anh chị em sẽ làm để tuân theo lời khuyên dạy này.
- Viết một bức thư cho cha hay ông nội/ngoại của mình.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình

CÙNG CÁC NGƯỜI CHA TRONG Y SƠ RA ÊN

Chủ Tịch Ezra Taft Benson
Chủ Tịch thứ 13 của Giáo Hội

Thưa các anh em thân mến, tôi biết ơn được có mặt nơi đây với các anh em trong buổi nhóm họp đầy vinh quang này của chức tư tế của Thượng Đế. Tôi cầu nguyện rằng Thánh Linh của Chúa sẽ ngự với tôi và với các anh em khi tôi ngỏ lời cùng các anh em về một đề tài quan trọng nhất. Buổi tối hôm nay tôi muốn nói với các người cha đang quy tụ nơi đây và trong khắp Giáo Hội về sự kêu gọi thiêng liêng của họ.

Tôi hy vọng các em thiếu niên cũng sẽ lắng nghe kỹ vì các em hiện đang chuẩn bị để trở thành các người cha tương lai của Giáo Hội.

Một Sự Kêu Gọi Vĩnh Cửu

Thưa các anh em là những người làm cha, sự kêu gọi vĩnh cửu thuộc vào các anh em mà các anh em sẽ không bao giờ được giải nhiệm khỏi sự kêu gọi đó. Những sự kêu gọi trong Giáo Hội, đều quan trọng như nhau, bởi chính tính chất của chúng chỉ kéo dài trong một thời gian, và rồi một sự giải nhiệm thích đáng sẽ đến. Nhưng sự kêu gọi làm cha là vĩnh cửu, và tầm quan trọng của nó vượt hơn cả thời gian. Đó là sự kêu gọi cho thời tại thế lẫn thời vĩnh cửu.

Chủ Tịch Harold B. Lee đã chân thành nói rằng “công việc quan trọng nhất của Chúa mà các anh em [những người cha] sẽ luôn luôn làm là công việc bên trong căn nhà của các anh em. Việc giảng dạy tại gia, công việc của giám trợ đoàn, và các bổn phận khác trong Giáo Hội đều quan trọng, nhưng công việc quan trọng nhất là bên trong căn nhà của các anh em” (*Strengthening the Home* [quyển cẩm nang, 1973], 7).

Vậy thì, trách nhiệm cụ thể của một người cha là gì bên trong căn nhà thiêng liêng của mình? Tôi xin đề nghị hai trách nhiệm cơ bản của mỗi người cha trong Y Sơ Ra Ên.

Cung Cấp những Nhu Cầu Vật Chất

Trước hết, các anh em có một trách nhiệm thiêng liêng để cung cấp những nhu cầu vật chất của gia đình của mình.

Chúa đã định nghĩa rõ ràng vai trò cung cấp và nuôi dạy một dòng dõi ngay chính. Lúc khởi thủy, A Đam, chứ không phải Ê Va, được chỉ thị phải kiếm sống bằng mồ hôi trán của mình.

Sứ Đồ Phao Lô khuyên bảo những người chồng và người cha: “Ví bằng có ai không sẵn sóc đến bà con mình, nhất là không sẵn sóc đến người nhà mình, ấy là người chối bỏ đức tin, lại xấu hơn người không tin nữa” (1 Ti Mô Thê 5:8).

Trong lịch sử ban đầu của Giáo Hội phục hồi, Chúa đã đặc biệt giao phó cho những người nam bốn phần cấp dưỡng cho vợ con và gia đình họ. Ngài đã phán vào tháng Giêng năm 1832: “Thật vậy, ta nói cho các người hay rằng, mỗi người nào mà có bốn phần cấp dưỡng cho gia đình mình, thì người ấy phải cấp dưỡng, và người ấy sẽ không vì lý do gì mà mất mảo triều thiên của mình được” (GLGU 75:28). Ba tháng sau đó Chúa đã phán một lần nữa: “Phụ nữ có quyền được chồng của mình chu cấp đầy đủ cho đến khi người chồng qua đời” (GLGU 83:2). Đây là quyền hạn thiêng liêng của một người vợ và người mẹ. Trong khi người phụ nữ chăm sóc và nuôi dưỡng con cái của mình tại nhà, thì người chồng của người ấy kiếm sống cho gia đình để có thể thực hiện sự nuôi dưỡng này.

Trong nhà nơi mà có một người chồng khỏe mạnh thì người này cần phải là người trụ cột nuôi cả gia đình. Đôi khi chúng ta nghe chuyện những người chồng, vì các điều kiện kinh tế, đã mất việc làm và hy vọng rằng những người vợ phải đi ra ngoài nhà để làm việc, mặc dù người chồng vẫn có khả năng đề cấp dưỡng cho gia đình mình. Trong những trường hợp này, chúng tôi khuyến khích người chồng phải làm hết khả năng của mình để cho người vợ được ở nhà đặng chăm sóc cho con cái trong khi người chồng tiếp tục cấp dưỡng cho gia đình theo hết khả năng của mình, mặc dù công việc mà người ấy đang làm có thể không được lý tưởng và việc hoạch định ngân sách của gia đình có thể phải chặt chẽ hơn.

Ngoài ra, sự cần thiết về vấn đề giáo dục hoặc những vật chất không biện minh cho việc trì hoãn có con cái ngõ hầu để cho người vợ tiếp tục làm việc với tư cách là người trụ cột nuôi cả gia đình.

Lời Khuyên Dạy của Chủ Tịch Kimball

Tôi nhớ lại lời khuyên dạy của vị tiên tri yêu dấu của chúng ta Spencer W. Kimball đưa ra cho các sinh viên đã lập gia đình. Ông nói: “Tôi đã từng nói với hàng chục ngàn người trẻ tuổi rằng khi họ kết hôn, họ không nên trì hoãn việc có con cái cho đến khi họ hoàn tất học vấn và những ước muốn tài chính. . . . Họ phải sống chung một cách tự nhiên và để cho con cái đến. . . .

Chủ Tịch Kimball nói tiếp: “Tôi không biết có một thánh thư nào mà cho phép những người vợ trẻ trì hoãn việc có con cái và đi làm việc để giúp chồng đi học cho xong. Có hàng ngàn người chồng vừa đi làm

vừa đi học và cùng lúc nuôi dạy gia đình” (“Marriage Is Honorable,” trong *Speeches of the Year, 1973* [1974], 263).

Vai Trò của Người Mẹ trong Nhà

Thưa các anh em chức tư tế, tôi tiếp tục nhấn mạnh đến tầm quan trọng của người mẹ ở nhà để nuôi nấng, chăm sóc, và dạy dỗ con cái mình theo các nguyên tắc ngay chính.

Khi hành trình khắp Giáo Hội, tôi cảm thấy đa số những người mẹ Thánh Hữu Ngày Sau tha thiết muốn tuân theo lời khuyên dạy này. Nhưng chúng ta biết đôi khi người mẹ làm việc ở bên ngoài nhà theo sự khuyến khích hay ngay cả lời nài nỉ của người chồng. Chính người chồng muốn các tiện nghi vật chất mà lợi tức phụ thêm có thể mua được. Thưa các anh em, không những gia đình, trong trường hợp như thế, sẽ chịu đau khổ mà cả sự tăng trưởng và tiến bộ về phần thuộc linh sẽ bị ngăn trở. Tôi nói với tất cả các anh em, Chúa đã giao phó cho những người nam trách nhiệm đề cấp dưỡng cho gia đình mình trong một cách thức mà người vợ được cho phép làm tròn vai trò của mình với tư cách là người mẹ trong nhà.

Ngày Nay Sự Chuẩn Bị của Gia Đình thì Cấp Bách hơn

Thưa những người làm cha, một khía cạnh quan trọng khác của việc cung cấp những nhu cầu của gia đình mình là sự dự phòng mà các anh em phải thực hiện cho gia đình mình trong trường hợp khẩn cấp. Sự chuẩn bị của gia đình từ lâu đã là một nguyên tắc an sinh. Ngày nay, nó càng cấp bách hơn.

Tôi xin hỏi các anh em một cách nghiêm túc, các anh em đã cung ứng cho gia đình mình kho dự trữ thức ăn, quần áo, và nơi nào có thể được, nhiên liệu đủ cho một năm chưa? Điều mặc khải để sản xuất và dự trữ thức ăn có thể cần thiết cho sự an lạc về phần vật chất của chúng ta trong ngày nay như lúc người ta đi lên chiếc tàu trong thời Nô Ê.

Ngoài ra, các anh em có sống trong vòng lợi tức của mình và dành dụm một chút ít không?

Các anh em có lương thiện với Chúa trong việc đóng tiền thập phân của mình không? Việc sống theo luật pháp thiêng liêng này sẽ mang đến các phước lành thuộc linh lẫn vật chất.

Vâng, thưa các anh em, với tư cách là những người cha trong Y Sơ Ra Ên, các anh em có một trách nhiệm lớn lao để cung cấp những nhu cầu vật chất của gia

đình mình và có sự dự phòng cần thiết trong trường hợp khẩn cấp.

Cung Ứng Sự Lãnh Đạo Tinh Thần

Thứ nhì, các anh em có một trách nhiệm thiêng liêng để cung ứng sự lãnh đạo tinh thần trong gia đình mình.

Trong một quyển cẩm nang xuất bản cách đây vài năm bởi Hội Đồng Mười Hai, chúng tôi đã nói như sau: “Vai trò làm cha là lãnh đạo, loại lãnh đạo quan trọng nhất. Nó luôn luôn là như vậy; và nó mãi mãi sẽ là như vậy. Thừa những người làm cha, với sự giúp đỡ, khuyến bảo và khuyến khích của người bạn đời vĩnh cửu của mình, các anh em chủ tọa trong gia đình mình” (*Father, Consider Your Ways* [quyển cẩm nang, 1973], 4–5).

Tuy nhiên, cùng với vị thế chủ tọa đó là những bổn phận quan trọng. Đôi khi chúng ta nghe chuyện về những người đàn ông, ngay cả trong Giáo Hội, nghĩ rằng vì là trưởng gia đình thì bằng cách này hay bằng cách khác đặt mình vào vai trò ở trên cao và cho mình quyền độc đoán và đòi hỏi đối với gia đình mình.

Sứ Đồ Phao Lô nêu ra rằng “chồng là đầu vợ, khác nào Đấng Ky Tô là đầu hội thánh” (Ê Phê Sô, chữ nghiêng được thêm vào). Đó là mẫu mực mà chúng ta phải noi theo trong vai trò của mình để chủ tọa trong gia đình. Chúng ta không thấy Đấng Cứu Rỗi lãnh đạo Giáo Hội bằng một cách khắt khe hay cay nghiệt. Chúng ta không thấy Đấng Cứu Rỗi đối xử với Giáo Hội của Ngài với sự thiếu kính trọng hay bỏ bê. Chúng ta không thấy Đấng Cứu Rỗi dùng vũ lực hay sự áp bức để đạt các mục tiêu của Ngài. Không nơi nào mà chúng ta không thấy Đấng Cứu Rỗi gầy dựng, nâng đỡ, an ủi, và tôn cao Giáo Hội. Thừa các anh em, tôi nói với các anh em một cách nghiêm túc, Ngài là mẫu mực mà chúng ta phải noi theo khi chúng ta đảm nhận sự lãnh đạo tinh thần trong gia đình của mình.

Điều này đặc biệt đúng với mối quan hệ của các anh em với vợ của mình.

Hãy Yêu Thương Vợ Mình

Lần nữa lời khuyên dạy sau đây của Sứ Đồ Phao Lô là tuyệt vời nhất và sát với vấn đề. Ông gián dị nói: “Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình, như Đấng Ky Tô đã yêu hội thánh” (Ê Phê Sô 5:25).

Trong điều mặc khải ngày sau, Chúa đã phán lần nữa về bổn phận này. Ngài phán: “Các người phải yêu thương vợ mình hết lòng, và chỉ kết hợp với vợ mình,

chớ không với một ai khác” (GLGƯ 42:22). Tôi biết rằng chỉ có một việc khác trong tất cả các thánh thư mà chúng ta được truyền lệnh phải hết lòng yêu thương, và đó chính là Thượng Đế. Hãy nghĩ về ý nghĩa của điều đó!

Loại tình yêu thương này có thể được cho thấy đối với vợ của các anh em trong nhiều cách thức. Đầu tiên và trước hết, không có điều gì ngoại trừ Thượng Đế là ưu tiên hơn vợ của các anh em trong cuộc sống của các anh em—không phải việc làm, không phải thú giải trí, không phải sở thích riêng. Người vợ của các anh em là người cộng sự quý báu, vĩnh cửu—người bạn đời của các anh em.

Hết lòng yêu thương một người nào đó có nghĩa là gì? Nó có nghĩa là yêu thương với tất cả tình cảm và sự thành tâm. Chắc chắn là khi các anh em hết lòng yêu thương vợ mình, thì các anh em không thể xử sự xấu với vợ mình, chỉ trích vợ mình, chê trách vợ mình, hoặc hành hạ vợ mình bằng lời nói, hành vi hoặc hành động cáu kỉnh.

“Kết hợp với vợ mình” có nghĩa là gì? Điều đó có nghĩa là gắn gũi với vợ mình, chung thủy và trung tín với vợ mình, truyền đạt ý tưởng với vợ mình, và bày tỏ tình yêu của các anh em với vợ mình.

Yêu thương có nghĩa là nhạy cảm đối với những cảm nghĩ và nhu cầu của vợ mình. Vợ mình muốn được để ý đến và trân quý. Vợ mình muốn được nói cho nghe rằng các anh em xem nàng là yêu kiều, quyến rũ và quan trọng đối với mình. Yêu thương có nghĩa là đặt sự an lạc và sự tự trọng của vợ mình làm ưu tiên cao trong cuộc sống của các anh em.

Các anh em nên biết ơn rằng vợ mình là mẹ của các con của mình và là nữ hoàng trong nhà của các anh em, biết ơn rằng vợ mình đã chọn công việc nội trợ và bổn phận làm mẹ—để cứu mạng, nuôi dưỡng, yêu thương và dạy dỗ con cái của các anh em—là sự kêu gọi cao quý nhất trong tất cả mọi sự kêu gọi.

Những người làm chồng, hãy nhận biết sự thông minh và khả năng của vợ mình để bàn bạc với các anh em với tư cách là người cộng sự thật sự về các kế hoạch, những sinh hoạt và ngân sách trong gia đình. Đừng tiếm thời giờ hay phương tiện của mình.

Hãy cho vợ mình cơ hội để tăng trưởng về mặt trí tuệ, tình cảm và giao tế cũng như thuộc linh.

Các anh em hãy nhớ rằng tình yêu có thể được nuôi dưỡng và áp ủ bằng những biểu tượng nhỏ. Tặng hoa vào những dịp đặc biệt thì rất tuyệt vời cũng như sự

sẵn lòng của các anh em để giúp rửa chén bát, thay tã, thức đêm với một đứa con khóc nhè, và rời máy truyền hình hoặc tờ báo để giúp dọn ăn tối. Đó là những cách thầm lặng mà chúng ta nói “Anh yêu em” với hành động của mình. Chúng mang đến nhiều lợi ích đối với nỗ lực nhỏ như thế.

Loại lãnh đạo chức tư tế đầy nhân từ này áp dụng cho con cái cũng như vợ của các anh em.

Vai Trò của Người Cha trong Nhà

Người mẹ đóng một vai trò quan trọng với tư cách là trung tâm của gia đình, nhưng điều này cũng không cách nào làm giảm bớt vai trò cũng quan trọng ngang bằng của người cha, với tư cách là trưởng gia đình trong việc nuôi dưỡng, dạy dỗ và yêu thương con cái của họ.

Là người tộc trưởng trong nhà của mình, các anh em có một trách nhiệm nặng nề để đảm nhiệm vai trò lãnh đạo trong việc sinh hoạt với con cái mình. Các anh em phải giúp tạo một mái gia đình nơi mà Thánh Linh của Chúa có thể ngự vào. Vị thế của các anh em là đưa ra sự hướng dẫn cho tất cả cuộc sống của gia đình. Các anh em nên tích cực trong việc thiết lập những luật lệ và kỷ luật trong gia đình.

Căn nhà của các anh em phải là nơi trú ẩn bình an và vui vẻ cho gia đình mình. Chắc chắn là không một đứa con nào sợ cha của mình—nhất là một người cha mang chức tư tế. Bốn phận của người cha là làm cho căn nhà của mình thành một nơi hạnh phúc và vui vẻ. Người cha ấy không thể làm như vậy khi có tranh cãi, bất hòa, tranh chấp hoặc hành vi bất chính. Anh hưởng mạnh mẽ của người cha ngay chính trong việc nêu gương, kỷ luật và dạy dỗ, nuôi dưỡng và yêu thương thì thiết yếu cho sự an lạc về phần thuộc linh của con cái.

Cung Ứng Sự Lãnh Đạo Tinh Thần

Với tình yêu thương trong lòng tôi đối với những người cha trong Y Sơ Ra Ên, tôi xin đề nghị mười cách thức cụ thể mà những người cha có thể cung ứng sự lãnh đạo tinh thần cho con cái họ:

1. Ban cho con cái của các anh em các phước lành của người cha. Làm phép báp têm và lễ xác nhận cho con cái của các anh em. Sắc phong chức tư tế cho các con trai của các anh em. Những điều này sẽ trở thành những điểm nổi bật nhất về phần thuộc linh trong cuộc sống của các con cái của các anh em.

2. Dích thân hướng dẫn sự cầu nguyện chung gia đình, đọc thánh thư hằng ngày và buổi họp tối gia đình hằng tuần. Sự tham gia của chính các anh em sẽ cho con cái của các anh em thấy những sinh hoạt này thì thật sự quan trọng như thế nào.

3. Lúc nào có thể được, cùng tham dự các buổi họp Giáo Hội chung gia đình. Sự thờ phượng chung gia đình dưới sự lãnh đạo của các anh em là thiết yếu cho sự an lạc về phần thuộc linh của các con cái của các anh em.

4. Các anh em có những cuộc đi chơi với con gái và cha và con trai với cha. Gia đình cùng đi cắm trại và đi ăn ngoài trời, đi xem những trận đấu banh và những màn trình diễn, những chương trình văn nghệ ở trường học và vân vân. Việc có được người cha có mặt ở những nơi đó tạo ra tất cả sự khác biệt.

5. Xây đắp những truyền thống của những cuộc đi nghỉ hè, các chuyến đi du lịch và chơi xa của gia đình. Những kỷ niệm này con cái của các anh em sẽ không bao giờ quên.

6. Thường xuyên nói chuyện riêng với từng đứa con của các anh em. Hãy để cho chúng nói về những gì mà chúng muốn nói. Dạy chúng các nguyên tắc phúc âm. Dạy chúng các tiêu chuẩn đạo đức chân thật. Nói cho chúng biết rằng các anh em yêu thương chúng. Việc dành thời giờ riêng cho con cái của các anh em cho chúng biết cha của chúng đặt ưu tiên nơi nào.

7. Dạy cho con cái của các anh em biết làm việc, và chỉ cho chúng thấy giá trị của sự làm việc hướng vào một mục tiêu xứng đáng. Việc thiết lập những ngân quỹ truyền giáo và giáo dục cho các con cái của các anh em cho chúng thấy điều mà Cha của chúng xem là quan trọng.

8. Khuyến khích có âm nhạc, nghệ thuật và văn chương hay trong nhà mình. Những căn nhà mà có được tinh thần hay đẹp thì sẽ ban phước cho cuộc sống của các con cái của các anh em mãi mãi.

9. Nếu có đền thờ không quá xa nơi các anh em đang sống, thì hãy tham dự đền thờ đều đặn với vợ mình. Con cái của các anh em rồi sẽ hiểu rõ hơn về tầm quan trọng của việc kết hôn trong đền thờ và những lời thệ nguyện trong đền thờ cùng đơn vị gia đình vĩnh cửu.

10. Để cho con cái của các anh em nhìn thấy niềm vui và sự toại nguyện của các anh em trong việc phục vụ Giáo Hội. Điều này có thể dễ lây lan đến chúng để rồi chúng cũng sẽ muốn phục vụ trong Giáo Hội và sẽ yêu thương vương quốc.

Sự Kêu Gọi Quan Trọng Nhất của Các Anh Em

Hỡi những người chồng và những người cha trong Y Sơ Ra Ên, các anh em có thể làm rất nhiều cho sự cứu rỗi và sự tôn cao của gia đình mình! Các trách nhiệm của các anh em rất là quan trọng.

Hãy nhớ đến sự kêu gọi thiêng liêng của các anh em với tư cách là người cha trong Y Sơ Ra Ên—sự kêu gọi quan trọng nhất của các anh em trong thời tại thế và thời vĩnh cửu—một sự kêu gọi mà các anh em sẽ không bao giờ được giải nhiệm.

Cầu xin cho các anh em luôn luôn có thể cung cấp những nhu cầu vật chất của gia đình mình và, với người bạn đời vĩnh cửu của các anh em bên cạnh mình, cầu xin cho các anh em có thể làm tròn trách nhiệm thiêng liêng của mình để cung ứng sự lãnh đạo tinh thần trong nhà mình.

Trích từ bài nói chuyện của Chủ Tịch Benson trong phiên họp chức tư tế tại đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Mười năm 1987 (xin xem Conference Report, tháng Mười năm 1987, 59–63; hoặc *Ensign*, tháng Mười Một năm 1987, 48–51).

CÁC VAI TRÒ THIÊN LIÊNG CỦA CHA MẸ

11

PHẦN 2: CÁC VAI TRÒ CỦA NGƯỜI MẸ

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Trong bản tuyên ngôn về gia đình, chúng ta được khuyên dạy rằng “những người cha và người mẹ có bổn phận giúp đỡ lẫn nhau với tư cách là những người bạn đời bình đẳng” (xin xem trang iv trong sách học hướng dẫn này). Với người phối ngẫu của mình, hãy xem lại 10 đề nghị của Chủ Tịch Ezra Taft Benson cho những người cha, ở trang 49 trong sách hướng dẫn này, và 10 đề nghị của ông cho những người mẹ, ở các trang 54-57. Hãy thảo luận những cách thức mà các anh chị em có thể cùng làm việc với nhau và hỗ trợ lẫn nhau trong các trách nhiệm này.
- Viết thư cho mẹ hoặc bà nội/bà ngoại của mình.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu các bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận những bài này với người phối ngẫu của mình.

“BỒI VÌ NGƯỜI ẤY LÀ MẸ”

Anh Cả Jeffrey R. Holland

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Lời Kính Trọng Đối Với Những Người Mẹ

Có một vài hàng do Victor Hugo viết:

“Người ấy bẻ bánh mì ra thành hai miếng và đưa cho các con mình, chúng ăn một cách ngẫu nhiên. Người hạ sĩ quan cầu nhau: ‘Người ấy không giữ miếng nào lại cho mình.’

“Người lính nói: ‘Bởi vì người ấy không đói.’

“Người hạ sĩ quan nói: ‘Không, bởi vì người ấy là mẹ.’”

Trong một năm mà chúng ta ca tụng đức tin và lòng dũng cảm của những người đã thành công trong chuyến đi đầy khó khăn ngang qua Iowa, Nebraska, và Wyoming, tôi muốn được bày tỏ lòng kính trọng đối với những người thời nay tương tự như những người mẹ tiên phong mà đã trông nom, cầu nguyện, và thường xuyên chôn cất những đứa con sơ sinh của họ dọc theo con đường mòn dài đó. Đối với các phụ nữ đang nghe tôi nói là những người khát khao mong muốn được làm mẹ nhưng không thể được, thì tôi xin nói qua những hàng nước mắt của các chị em và của

chúng tôi về vấn đề đó, Thượng Đế sẽ, trong những năm tháng về sau, mang “hy vọng đến cho cõi lòng cô độc.”¹ Như các vị tiên tri đã nhiều lần dạy từ bực giảng này, cuối cùng “không có một phước lành nào sẽ bị từ chối ban cho” người trung tín, mặc dù các phước lành đó cũng không đến ngay tức khắc.² Trong khi chờ đợi, chúng ta hân hoan rằng sự kêu gọi để nuôi dưỡng thì không giới hạn trong vòng con cái của riêng mình.

Khi nói về những người mẹ, tôi không quên vai trò thiết yếu, trọng đại của những người cha, nhất là sự thiếu bóng người cha trong những mái gia đình hiện nay được một số người xem là “vấn đề xã hội chính yếu của thời kỳ chúng ta.”³ Quả thật vậy, sự thiếu bóng người cha có thể là một vấn đề ngay cả trong một mái gia đình mà người cha đang hiện diện—ăn và ngủ, có thể nói là “biệt lập với gia đình.” Nhưng đó là một sứ điệp của chức tư tế cho một ngày khác. Hôm nay, tôi muốn ngợi khen các bàn tay từ mẫu mà đã đong đưa cái nôi của đứa con sơ sinh, qua sự ngay chính đã dạy dỗ con cái của họ nơi đó, thì chính là trọng tâm của các mục đích của Chúa cho chúng ta trong cuộc sống trần thế.

Khi nói như vậy, tôi muốn lặp lại lời của Phao Lô, là người đã viết lời ngợi khen “đức tính thành thật” của Ti Mô Thê, “ông nói “là đức tin trước đã ở trong Lô Ít, bà nội con, và trong Ô Nít, mẹ con.”⁴ Phao Lô nói:

“Từ khi con còn thơ ấu đã biết Kinh Thánh.”⁵ Chúng ta cảm tạ tất cả những người mẹ và bà nội/bà ngoại mà từ những người này các lễ thật như vậy đã được học biết vào tuổi nhỏ như thế.

Những Hy Sinh do Những Người Mẹ Trẻ Thực Hiện

Thường thường khi nói về những người mẹ, tôi đặc biệt muốn khen ngợi và khích lệ những người mẹ trẻ. Công việc của một người mẹ thì rất khó khăn, thường thì không một ai biết đến. Những năm tháng còn trẻ khi người chồng hoặc người vợ—hoặc cả hai—có thể vẫn còn đi học hay trong những giai đoạn sớm nhất và nghèo túng nhất của sự phát triển khả năng làm trụ cột nuôi cả gia đình. Tài chính gia đình thay đổi hằng ngày từ việc có rất ít đến việc không có gì cả. Căn hộ thường trang hoàng bằng những món đồ mua ở tiệm bán đồ cũ. Xe cộ, nếu có được một chiếc, chạy trên các bánh xe đã mòn và bình xăng cạn. Nhưng với những đêm thức dậy để cho con bú và những đêm con khóc vì mọc răng, thường thì thử thách gay go nhất đối với một người mẹ trẻ chỉ là sự mệt mỏi. Qua những năm này, người mẹ ngủ ít hơn và ban phát nhiều hơn cho những người khác mà không hề lo đến bản thân mình hơn bất cứ nhóm nào mà tôi biết được bất cứ lúc nào trong đời sống. Cũng không ngạc nhiên gì khi thấy đôi mắt của họ đôi khi quầng thâm rất nhiều.

Dĩ nhiên điều trở trêu lại là chính người chị em này mà chúng ta thường muốn kêu gọi—hoặc cần kêu gọi—để phục vụ trong các tổ chức hỗ trợ trong tiểu giáo khu và giáo khu. Điều đó có thể hiểu được. Ai mà không muốn có được ảnh hưởng gương mẫu của các thiếu nữ giống như Lô Ít và Ô Nít? Mọi người hãy cố gắng khôn ngoan. Hãy nhớ rằng gia đình là ưu tiên cao nhất, nhất là trong những năm hình thành tính cách đó. Tuy vậy, những người mẹ trẻ vẫn sẽ tìm ra các cách thức tuyệt vời để phục vụ trung tín trong Giáo Hội, giống như những người khác phục vụ và củng cố họ và gia đình họ trong cách thức tương tự.

Hãy làm hết sức mình qua những năm tháng này, nhưng bất cứ điều gì các chị em làm, hãy trân quý vai trò đó mà chỉ thuộc riêng các chị em và chính vì vai trò đó mà thiên thượng đã gửi các thiên sứ đến trông nom các chị em và các con bé nhỏ của các chị em. Những người làm chồng—nhất là những người chồng—cũng như các vị lãnh đạo Giáo Hội và bạn bè ở mọi nơi, hãy biết giúp ích, nhạy cảm và khôn ngoan. Hãy nhớ rằng “Phàm sự gì có thì tiết; mọi việc dưới trời có kỳ định.”⁶

Thưa những người làm mẹ, chúng tôi cảm tạ và quý trọng đức tin của các chị em trong mỗi bước đi. Xin hãy biết rằng điều đó đáng bỏ công lúc thời xưa, hiện nay và mãi mãi. Và nếu, vì bất cứ lý do nào, các chị em đang một mình thực hiện nỗ lực đầy can đảm này, mà không có người chồng của mình bên cạnh, thì những lời cầu nguyện của chúng tôi sẽ thành khẩn hơn cho các chị em, và quyết tâm của chúng tôi để giúp đỡ thì càng kiên quyết hơn.

Những Người Mẹ Làm Công Việc của Thượng Đế

Mới đây một người mẹ trẻ đã viết cho tôi về mối lo âu của chị từ ba phương diện. Thứ nhất là bất cứ lúc nào chị nghe những bài nói chuyện về vai trò làm mẹ của Thánh Hữu Ngày Sau, thì chị lo lắng vì chị cảm thấy rằng chị đã không có những khả năng cần thiết hoặc vì một lý do nào đó, chị sẽ không chu toàn nhiệm vụ của mình. Thứ nhì, chị cảm thấy như mọi người trông mong chị sẽ dạy con cái chị biết đọc, viết, trang trí nhà cửa, tiếng La Tinh, phép tính và sử dụng Internet—tất cả những thứ đó trước khi đứa con nhỏ của chị nói điều gì rất bình thường, chẳng hạn như “gu gu.” Thứ ba, chị thường cảm thấy đôi khi những người khác ra vẻ kẻ cả, tuy hầu như luôn luôn không có ý như vậy, vì lời khuyên bảo mà chị nhận được hoặc ngay cả những lời khen ngợi mà chị nhận được dường như không phản ánh đủ những suy nghĩ của chị, nỗ lực thuộc linh và xúc cảm, những đòi hỏi ngày đêm làm mòn mỏi nghị lực mà đôi khi cần có sự cố gắng và mong muốn để làm người mẹ mà Thượng Đế hy vọng chị sẽ làm được.

Nhưng có một điều mà chị nói đã giúp chị tiếp tục vai trò của mình: “Qua những lúc tốt và lúc xấu của điều này, và qua những giọt lệ thánh thoảng đổ ra vì tất cả những điều đó, *tôi biết tận đáy lòng mình rằng tôi đang làm công việc của Thượng Đế*. Tôi biết rằng trong vai trò làm mẹ của mình, tôi đang ở trong sự cộng tác vĩnh cửu với Ngài. Tôi cảm động sâu xa khi thấy Thượng Đế tìm ra mục đích và ý nghĩa tối thượng của Ngài trong vai trò làm cha, mặc dù một số con cái của Ngài làm cho Ngài khóc.

Chị nói: “Chính sự nhận thức rõ này mà tôi cố gắng nhớ lại những ngày khó khăn không thể tránh được khi tất cả những điều này có thể áp đảo một chút. Có lẽ chính là sự bất tài và mối lo âu của chúng ta đã thúc đẩy chúng ta tìm đến Ngài và làm nổi bật khả năng của Ngài để đáp ứng cho chúng ta. Có lẽ Ngài âm thầm hy vọng rằng chúng ta sẽ lo âu và sẽ khẩn nài sự giúp đỡ

của Ngài. Rồi thì tôi tin rằng Ngài có thể trực tiếp giảng dạy cho những đứa con này, qua chúng ta, nhưng không có một sự kháng cự nào.” Chị kết luận: “Tôi thích ý nghĩ đó. Nó cho tôi hy vọng. Nếu tôi có thể sống ngay chính dưới mắt của Cha Thiên Thượng, thì có lẽ sự chỉ dẫn của Ngài cho các con cái của chúng ta không thể bị trở ngại. Có lẽ rồi nó có thể là công việc và sự vinh quang của Ngài trong một ý nghĩa đích thật.”⁷

Con Cái Sẽ Gọi Các Chị Em là Được Phước

Khi xét lại lối nói đó, một số điều gây ra đôi mắt quàng thâm không chỉ vì việc thay tã cho con và lái xe đưa con đi học mà còn từ ít nhất một vài đêm không ngủ để tự vấn lòng mình, nghiêm túc tìm cách nuôi dạy những đứa con này thành người mà Thượng Đế muốn chúng trở thành. Lòng cảm xúc bởi sự tận tụy và quyết tâm như vậy, tôi xin được nói chung với những người mẹ, trong tôn danh của Chúa, các chị em thật là phi thường. Các chị em cực kỳ tuyệt diệu. Sự kiện mà các chị em được trao cho một trách nhiệm như thế là bằng chứng hiển nhiên vĩnh cửu về sự tin cậy mà Cha Thiên Thượng có nơi các chị em. Ngài biết rằng việc các chị em sinh một đứa con không lập tức làm cho các chị em thông suốt mọi điều. Nếu các chị em và chồng mình chịu cố gắng yêu mến Thượng Đế và tự mình sống theo phúc âm; nếu các chị em chịu khấn nài cầu xin sự hướng dẫn và an ủi đó của Đức Thánh Linh mà đã được hứa cho người trung tín; nếu các chị em chịu đi đền thờ để lập và thỉnh cầu những lời hứa của các giao ước thiêng liêng nhất mà một người nữ hoặc một người nam có thể lập trên thế gian này; nếu các chị em chịu cho những người khác thấy, kể cả con cái mình, cùng một tấm lòng luôn chăm sóc, đầy trắc ẩn, biết tha thứ mà các chị em muốn thiên thượng cho các chị em thấy; nếu các chị em hết sức cố gắng để làm người mẹ tốt nhất mà mình có thể làm, thì các chị em đã làm hết tất cả những gì mà một con người có thể làm và tất cả những gì mà Thượng Đế đã kỳ vọng rằng các chị em phải làm.

Đôi khi quyết định của một đứa con hay đứa cháu sẽ làm đau lòng các chị em. Đôi khi những điều kỳ vọng không được đáp ứng ngay. Mỗi người mẹ và người cha đều lo lắng về điều đó. Ngay cả người cha yêu dấu và thành công một cách tuyệt vời là Chủ Tịch Joseph F. Smith cũng phải cầu xin: “Thượng Đế ôi! Xin đừng để con mất con cái của con vào con đường sai lạc.”⁸ Đó là lời kêu than của mỗi người cha, mẹ, và trong đó là nỗi

sợ hãi của mỗi người cha, mẹ. Nhưng không một ai bị thất bại nếu họ tiếp tục cố gắng và tiếp tục cầu nguyện. Các chị em có quyền để nhận sự khuyến khích và biết rằng cuối cùng con cái của các chị em sẽ gọi các chị em là người được phước, cũng giống như các thế hệ của các tổ mẫu trước là những người đã có những hy vọng giống như của các chị em và cũng cảm thấy những nỗi sợ hãi như của các chị em.

Thuộc vào các chị em là truyền thống cao quý của Ê Va, mẹ của tất cả gia đình nhân loại, là người đã hiểu rằng bà và A Đam phải sa ngã để cho “loài người được sinh tồn” và có được niềm vui. Thuộc vào các chị em là truyền thống cao quý của Sa Rai, Rê Be Ca và Ra Chên, mà nếu không có họ thì sẽ không thể có những lời hứa tộc trưởng kỳ diệu đó cho Áp Ra Ham, Y Sác và Gia Cóp mà ban phước cho tất cả chúng ta. Thuộc vào các chị em là truyền thống cao quý của Lô Ít và Ô Nít và những người mẹ của 2.000 chiến sĩ trẻ. Thuộc vào các chị em là truyền thống cao quý của Ma Ri, là người đã được chọn và tiền sắc phong từ trước khi thế gian này được tạo dựng, để thụ thai, và sinh Vị Nam Tử của Thượng Đế. Chúng tôi cảm ơn tất cả các chị em, kể cả mẹ của chúng tôi, và nói cho các chị em biết rằng không có điều gì quan trọng trên thế gian này hơn là việc trực tiếp tham dự vào công việc và vinh quang của Thượng Đế, để mang lại sự hữu diệt và cuộc sống trần thế của các con trai và con gái của Ngài, ngõ hầu sự bất diệt và cuộc sống vĩnh cửu có thể đến trong các vương quốc thượng thiên trên cao đó.

Trông Cậy Mãi Mãi vào Đấng Cứu Rỗi

Khi các chị em đã đến với Chúa trong sự nhu mì và khiêm tốn trong lòng và, như một người mẹ đã nói: “đập cửa thiên thượng để cầu xin, khấn nài, thỉnh cầu sự hướng dẫn, sự khôn ngoan và sự giúp đỡ cho nhiệm vụ kỳ diệu này,” thì cánh cửa đó được mở rộng để cung ứng các chị em sự ảnh hưởng và sự giúp đỡ suốt thời vĩnh cửu. Hãy thỉnh cầu những lời hứa của Đấng Cứu Thế. Hãy cầu xin sự chữa lành của Sự Chuộc Tội cho bất cứ điều gì mà có thể làm các chị em và con cái của các chị em phiền muộn. Hãy biết rằng trong đức tin những sự việc sẽ được làm cho ngay đúng bất chấp các chị em hoặc, đúng hơn, vì các chị em.

Các chị em không thể nào làm điều này một mình được, nhưng các chị em *thật sự* có sự giúp đỡ. Đấng Chủ Tể của Trời và Đất ở đó để ban phước cho các chị em—Ngài là Đấng quyết tâm đi tìm con chiên thất lạc, quét nhà kỹ càng để kiếm đồng bạc mất, ngắm chờ

đứa con trai hoang phí trở về. Công việc cứu rỗi là của các chị em, do đó các chị em sẽ được làm cho vinh hiển, được đền bù, được làm cho tốt hơn hiện tại và trước đây khi các chị em cố gắng thực hiện nỗ lực chân thật, dù các chị em đôi khi có thể cảm thấy yếu đuối đến đâu đi nữa.

Hãy nhớ, hãy nhớ đến tất cả thời gian làm mẹ của các chị em: “Các người đã không đến đó được nếu không nhờ lời của Đấng Ky Tô và với một đức tin nơi Ngài không bị lay chuyển và sự trông cậy hoàn toàn vào những công nghiệp của Đấng có quyền năng cứu rỗi.”¹⁰

Hãy trông cậy Ngài. Hãy hết lòng trông cậy Ngài. Hãy mãi mãi trông cậy Ngài. Và “tiến tới với một sự trì chí trong Đấng Ky Tô, với một niềm hy vọng hết sức sán lạn.”¹¹ Các chị em đang làm công việc của Thượng Đế. Các chị em đang làm công việc đó một cách thật

tuyệt vời. Ngài đang ban phước lành cho các chị em và Ngài sẽ ban phước lành cho các chị em, ngay cả—không, *nhất là*—khi những ngày và những đêm của các chị em có thể có nhiều thử thách nhất. Giống như người phụ nữ vô danh, hiền lành, có lẽ còn do dự và ngượng ngịu, đã cố gắng len lỏi qua đám đông để sờ vào vạt áo của Đức Thầy, nên Đấng Ky Tô sẽ phán cùng các phụ nữ đang lo lắng và tự hỏi và đôi khi khóc vì trách nhiệm của họ với tư cách là những người mẹ: “Hỡi con, hãy vững lòng, đức tin con đã làm cho con được lành.”¹² Và điều đó cũng sẽ làm cho con cái của các chị em được lành lặn.

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Holland trong đại hội trung ương tháng Tư năm 1997 của Giáo Hội (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1997, 46–49; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1997, 35–37).

GHI CHÚ

1. “Redeemer of Israel,” *Hymns*, số 6; xin xem thêm 3 Nê Phi 22:1.
2. Xin xem Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, do Bruce R. McConkie biên soạn, 3 tập (1954–56), 2:76; Harold B. Lee, *Ye Are the Light of the World: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1974), 292; và Gordon B. Hinckley, trong Conference Report, tháng Tư năm 1991, 94.
3. Tom Lowe, “Fatherlessness: The Central Social Problem of Our Time,” Claremont Institute Home Page Editorial, tháng Giêng năm 1996.
4. 2 Ti Mô Thê 1:5.
5. 2 Ti Mô Thê 3:15.
6. Truyền Đạo 3:1.
7. Thư riêng.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, ấn bản lần thứ 5 (1939), 462.
9. 2 Nê Phi 2:25.
10. 2 Nê Phi 31:19.
11. 2 Nê Phi 31:20.
12. Ma Thi Ô 9:22.

CÙNG NHỮNG NGƯỜI MẸ Ở SI ÔN

Chủ Tịch Ezra Taft Benson

Vị Chủ Tịch thứ 13 của Giáo Hội

Những người mẹ ở Si Ôn, vai trò của các chị em do Thượng Đế ban cho thì rất thiết yếu cho sự tôn cao của các chị em và sự cứu rỗi và tôn cao của gia đình các chị em. Một đứa con cần một người mẹ hơn tất cả những thứ mà tiền bạc có thể mua được. Việc dành thời giờ cho con cái là món quà lớn hơn hết.

Với lòng tràn đầy tình yêu thương đối với những người mẹ trong Si Ôn, giờ đây tôi muốn đề nghị mười cách thức cụ thể mà những người mẹ của chúng ta có thể dành thời giờ một cách hữu hiệu cho con cái của họ.

Hãy luôn luôn sẵn sàng có mặt trong suốt cuộc đời của con mình. Trước hết, hãy bỏ thời giờ ra để luôn luôn có

mặt khi con cái của các chị em đến hoặc đi—khi chúng đi và trở về từ trường học, khi chúng đi và trở về từ những buổi hẹn hò, khi chúng mang bạn bè về nhà. Hãy luôn luôn có mặt cho dù con cái của các chị em sáu hay mười sáu tuổi. Trong Châm Ngôn chúng ta đọc: “Con trẻ phóng túng làm mắc cỡ cho mẹ mình” (Châm Ngôn 29:15). Trong số các mối quan tâm lớn nhất của xã hội chúng ta là hàng triệu trẻ em ở nhà một mình, là những đứa trẻ hằng ngày về căn nhà trống trải, không có cha mẹ trông nom vì phải đi làm.

Hãy làm Người Bạn Thật Sự. Thứ nhì, những người mẹ, hãy bỏ thời giờ ra để làm một người bạn thật sự với con cái của mình. Hãy lắng nghe con cái của mình, thật sự lắng nghe. Hãy nói chuyện với chúng, cười đùa với chúng, hát với chúng, chơi với chúng, khóc với chúng, ôm chúng vào lòng, thành thật khen ngợi chúng. Vâng, hãy thường xuyên dành thời giờ rộng rãi cho

mỗi đứa con. Hãy làm người bạn thật sự đối với con cái của các chị em.

Đọc cho Con Cái của Các Chị Em Nghe. Thứ ba, những người mẹ, hãy bỏ thời giờ ra để đọc cho con cái của mình nghe. Bắt đầu đọc cho các con trai và các con gái của mình nghe từ khi chúng còn nằm trong nôi. Hãy nhớ điều mà một nhà thơ đã nói:

Bạn có thể có vô số của cải vật chất;
Nhiều hòm nữ trang và kho vàng.
Bạn có thể giàu có hơn tôi rất nhiều—Nhưng tôi có một người mẹ đọc sách cho tôi nghe.
(Strickland Gillilan, “The Reading Mother.”)

Các chị em sẽ vun trồng một sự yêu thích văn chương hay và một sự yêu thích thật sự đối với thánh thư nếu các chị em chịu thường xuyên đọc cho con cái của mình nghe.

Cầu Nguyện với Con Cái của Các Chị Em. Thứ tư, hãy dành thời giờ để cầu nguyện với con cái của các chị em. Sự cầu nguyện chung gia đình, dưới sự hướng dẫn của người cha, phải được thực hiện vào buổi sáng và buổi tối. Hãy để cho con cái của các chị em thấy được đức tin của các chị em khi các chị em cầu khẩn các phước lành của thiên thượng ban cho chúng. Diễn giải những lời của Gia Cơ: “Người [mẹ] công bình lấy lòng sốt sắng cầu nguyện, thật có linh nghiệm nhiều” (Gia Cơ 5:16). Hãy để cho con cái các chị em tham dự vào những buổi cầu nguyện chung gia đình và riêng cá nhân, và hân hoan dâng những lời đó lên Cha Thiên Thượng của chúng.

Hãy Có Những Buổi Tối Gia Đình Hằng Tuần. Thứ năm, dành thời giờ để có một buổi tối gia đình hằng tuần đầy ý nghĩa. Với sự chủ tọa của người chồng của các chị em, hãy tham gia vào một buổi tối gia đình đầy thuộc linh và nâng cao tinh thần mỗi tuần. Hãy để cho con cái của các chị em tích cực tham gia. Hãy dạy chúng những nguyên tắc đúng đắn. Hãy làm cho buổi tối này thành một trong những truyền thống cao quý của gia đình các chị em. Hãy nhớ đến lời hứa kỳ diệu của Chủ Tịch Joseph F. Smith khi buổi họp tối gia đình mới được giới thiệu cùng Giáo Hội: “Nếu Các Thánh Hữu tuân theo lời khuyên dạy này, thì chúng tôi hứa rằng kết quả sẽ là các phước lành lớn lao. Tình yêu thương tại nhà và sự vâng lời cha mẹ sẽ gia tăng. Đức tin sẽ được phát triển trong lòng của giới trẻ Y Sơ Ra Ên, và họ sẽ nhận được quyền năng để chống lại ảnh hưởng tà ác và sự cám dỗ mà vây quanh họ” (trong James R. Clark, biên soạn, *Messages of the First Presidency*

of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 6 tập [1965–75], 4:339). Lời hứa kỳ diệu này vẫn còn hữu hiệu ngày nay.

Hãy Cùng Có Mặt trong Giờ Ăn. Thứ sáu, hãy dành thời giờ để cùng có mặt trong giờ ăn càng thường xuyên càng tốt. Đây là một thử thách khi con cái đã lớn và cuộc sống trở nên bận rộn hơn. Nhưng cuộc chuyện trò vui vẻ, chia sẻ các kế hoạch và sinh hoạt trong ngày, và những giây phút giảng dạy đặc biệt xảy ra vào giờ ăn nhờ vào cha mẹ và con cái cùng cố gắng làm điều đó.

Đọc Thánh Thư Hằng Ngày. Thứ bảy, hằng ngày dành thời giờ đọc thánh thư chung gia đình. Việc đọc thánh thư riêng cá nhân rất quan trọng, nhưng việc đọc thánh thư chung gia đình thì thiết yếu. Việc đọc Sách Mặc Môn chung gia đình sẽ đặc biệt gia tăng nếp sống thuộc linh trong gia đình của các chị em và sẽ cho cả cha mẹ lẫn con cái quyền năng để chống lại cám dỗ và có được Đức Thánh Linh làm người đồng hành liên tục của họ. Tôi hứa với các chị em rằng Sách Mặc Môn sẽ thay đổi cuộc sống của gia đình các chị em.

Cùng Sinh Hoạt Chung Gia Đình. Thứ tám, hãy dành thời giờ để cùng sinh hoạt chung gia đình. Làm những cuộc đi chơi và ăn ngoài trời cùng ăn mừng sinh nhật và những cuộc hành trình thành những lúc đặc biệt và đầy kỷ niệm. Bất cứ lúc nào nếu có thể được, hãy tham dự chung gia đình những cuộc đấu hay trình diễn của một người trong gia đình, chẳng hạn như trình diễn kịch ở trường, trận đấu banh, một bài nói chuyện, một biểu diễn độc tấu. Hãy tham dự các buổi họp nhà thờ và ngồi với nhau chung gia đình khi có thể được. Những người mẹ giúp gia đình cầu nguyện và chơi chung thì sẽ bên nhau luôn luôn và sẽ ban phước cho cuộc sống của con cái mãi mãi.

Dạy Dỗ Con Cái của Các Chị Em. Thứ chín, thưa những người mẹ, hãy dành thời giờ để dạy dỗ con cái của mình. Hãy lợi dụng những giây phút để dạy dỗ. Điều này có thể được thực hiện bất cứ lúc nào trong ngày—vào giờ ăn, trong những lúc tình cờ, hoặc những lúc đặc biệt ngồi chung với nhau, tại chân giường vào cuối ngày, hoặc trong lúc cùng đi tản bộ sáng sớm. Thưa những người mẹ, các chị em là người thầy tốt nhất của con cái mình. Đừng trút trách nhiệm quý báu này lên các trung tâm giữ trẻ hoặc những người giữ trẻ. Tình yêu thương và mối quan tâm chân thành của người mẹ đối với con cái của mình là những yếu tố quan trọng nhất của người ấy trong việc dạy dỗ con cái của mình.

Dạy các nguyên tắc phúc âm cho con cái của mình. Dạy chúng biết rằng làm điều tốt thì được thưởng. Dạy chúng biết rằng không có sự an toàn trong tội lỗi. Dạy chúng biết yêu thương phúc âm của Chúa Giê Su Kỵ Tô và chúng ngôn về sự thiêng liêng của phúc âm này.

Dạy tính nhu mì cho các con trai và các con gái của các chị em, và dạy chúng biết kính trọng những người nam và những người nữ. Dạy con cái của các chị em về sự trong sạch trong phương diện tình dục, các tiêu chuẩn hẹn hò thích đáng, sự kết hôn trong đền thờ, sự phục vụ truyền giáo, và tầm quan trọng của việc chấp nhận và làm vinh hiển những sự kêu gọi trong Giáo Hội.

Dạy chúng về sự ưa thích làm việc và giá trị của một sự học vấn tốt.

Dạy chúng về tầm quan trọng của loại giải trí đúng, kể cả những cuốn phim, cuộn băng video, âm nhạc, sách vở và tạp chí thích hợp. Hãy thảo luận về những điều xấu xa của hình ảnh sách báo khiêu dâm và ma túy, và dạy chúng về giá trị của việc sống một cuộc sống trong sạch.

Vâng, thưa những người mẹ, hãy dạy con cái của các chị em về phúc âm trong nhà của mình, bên lò sưởi nhà mình. Đây là sự giảng dạy hữu hiệu nhất mà con cái của các chị em sẽ nhận được. Đây là cách giảng dạy của Chúa. Giáo Hội không thể dạy như các chị em có thể dạy. Trường học, trung tâm giữ trẻ cũng không thể dạy được. Nhưng các chị em có thể dạy, và Chúa sẽ hỗ trợ các chị em. Con cái của các chị em sẽ mãi mãi nhớ đến những lời giảng dạy của các chị em, và khi chúng lớn lên, chúng sẽ không rời bỏ những lời giảng dạy đó. Chúng sẽ gọi các chị em là được phước—người mẹ thiên thần thật sự của chúng.

Thưa những người mẹ, loại giảng dạy thiêng liêng này của người mẹ phải mất thời giờ—rất nhiều thời giờ. Nó không thể được thực hiện một cách hữu hiệu bán thời gian. Nó phải được thực hiện luôn luôn để cứu rỗi và tôn cao con cái của các chị em. Đây là sự kêu gọi thiêng liêng của các chị em.

Thật Sự Yêu Thương Con Cái của Các Chị Em. Thứ mười và cuối cùng, thưa những người mẹ, hãy dành thời giờ để thật sự yêu thương con cái mình. Tình yêu

thương bao la của một người mẹ tiến đến gần tình yêu thương giống như Đấng Kỵ Tô.

Đây là lời ca ngợi tuyệt vời của một người con trai cho người mẹ của mình: “Tôi không nhớ nhiều về quan điểm bầu cử hoặc uy tín trong xã hội của mẹ tôi; và tôi không thể nhớ ý kiến của mẹ về việc dạy một đứa con, ăn kiêng và thuyết ưu sinh. Điều chính yếu mà trở về với tôi bây giờ qua sự dày đặc ký ức của nhiều năm tháng là mẹ tôi yêu thương tôi. Mẹ tôi thích nằm trên cỏ với tôi và kể chuyện, hoặc chơi chạy trốn với chúng tôi, những đứa con của mẹ. Mẹ tôi luôn luôn ôm tôi vào lòng. Và tôi rất thích điều đó. Mẹ tôi có một gương mặt vui tươi. Đối với tôi thì điều đó giống như Thượng Đế, và tất cả những lời chúc phúc mà các thánh hữu nói về Ngài. Và ca hát! Trong tất cả những cảm giác thích thú cho cuộc sống của mình thì không có điều gì có thể so sánh với sự sung sướng vô ngần của việc bò vào lòng mẹ và rơi vào giấc ngủ trong khi mẹ đang đưa trên chiếc ghế xích đu và hát. Khi nghĩ về điều này, tôi tự hỏi người phụ nữ ngày nay, với tất cả những quan niệm và kế hoạch to lớn của mình, có nhận thức được rằng người ấy là một yếu tố vô cùng trọng đại trong việc uốn nắn đứa con của mình có được hạnh phúc hay đau khổ. Tôi tự hỏi người phụ nữ ấy có biết được bao nhiêu tình yêu thương và sự chăm sóc tuyệt đối đã được gồm vào trong cuộc sống của một đứa con chẳng.”

Thưa những người mẹ, con cái còn trong tuổi niên thiếu của các chị em cũng cần loại tình yêu thương và sự chăm sóc đó. Dường như dễ dàng hơn cho nhiều người mẹ và người cha để bày tỏ và cho con cái của họ thấy tình yêu thương của họ khi chúng còn nhỏ, nhưng khó hơn khi chúng đã lớn. Hãy thành tâm nỗ lực về điều này. Không cần phải có khoảng cách giữa hai thế hệ. Và điều then chốt là tình yêu thương. Những người trẻ tuổi của chúng ta cần tình yêu thương và sự chăm sóc, chứ không phải sự nuông chiều. Chúng cần sự cảm thông và sự hiểu biết, chứ không phải sự thờ ơ từ cha mẹ. Chúng cần thời giờ của cha mẹ. Những lời dạy dỗ thân mật của người mẹ và tình yêu thương và sự tin tưởng của người mẹ nơi một đứa con trai hay đứa con gái trong tuổi niên thiếu của mình có thể thật sự cứu chúng khỏi một thế giới tà ác.

Từ một bài nói chuyện của Chủ Tịch Benson tại buổi họp đặc biệt (Fireside) cho cha mẹ vào ngày 22 tháng Hai năm 1987.

DAY DỠ CON CÁI QUA TẤM GƯƠNG VÀ LỜI CHỈ DẪN

12

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Hãy suy ngẫm về nhu cầu của con cái của các anh chị em hoặc nhu cầu của các cháu nội/ngoại, cháu họ, hay những đứa trẻ khác mà các anh chị em quen biết. Hãy hoạch định những cơ hội để giảng dạy những đứa trẻ này qua các hành động và lời nói của các anh chị em.
- Xem lại tài liệu về việc giảng dạy trong gia đình mà được tìm thấy trong *Sự Giảng Dạy, Không Có Sự Kêu Gọi Quan Trọng Nào Bằng* (36123), các trang 127–43, và *Sách Hướng Dẫn Gia Đình* (31180), các trang 4–10. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu các bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận các bài này với người phối ngẫu của mình.

THỬ THÁCH GAY GO NHẤT TRÊN THẾ GIAN— VAI TRÒ LÀM CHA MẸ TỐT

Anh Cả James E. Faust

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Làm Cha, Mẹ Là một Sự Kêu Gọi Thiêng Liêng

Tôi cảm thấy xúc động để thảo luận một đề tài mà tôi đã chọn để gọi là thử thách gay go nhất trên thế gian. Đề tài này liên quan đến đặc ân và trách nhiệm của việc làm cha mẹ tốt. Về đề tài này, thì số ý kiến có nhiều như số cha mẹ, tuy nhiên có rất ít người cho rằng họ có tất cả những câu trả lời. Chắc chắn là tôi không thuộc vào số những người đó.

Tôi cảm thấy rằng có nhiều thanh niên và thiếu nữ nổi bật trong số các tín hữu của chúng ta hiện nay hơn bất cứ lúc nào khác trong đời tôi. Điều này giả định rằng đa số những người trẻ tuổi tốt lành này được sinh ra từ những mái gia đình nề nếp và có được cha mẹ đầy tận tâm, lo lắng. Tuy thế, đa số cha mẹ chu đáo nhất lại cảm thấy rằng có lẽ họ đã làm một số lỗi lầm nào đó. Có một lần, khi tôi làm một điều thiếu suy nghĩ, thì mẹ của tôi đã thốt lên: “Tôi đã làm gì sai?”

Chúa đã chỉ thị: “Phải nuôi nấng con cái mình trong sự sáng và lẽ thật” (GLGƯ 93:40). Đối với tôi, không có một nỗ lực nào của con người mà quan trọng bằng.

Việc làm cha hoặc mẹ không những là một thử thách gay go mà còn là một sự kêu gọi thiêng liêng. Đó là một nỗ lực đòi hỏi sự hiến dâng. Chủ Tịch David O. McKay đã nói rằng việc làm cha mẹ là “trách nhiệm lớn lao nhất đã được giao phó cho con người” (*The Responsibility of Parents to Their Children* [quyển cảm nang, không đề ngày tháng], 1).

Tạo Ra Mái Gia Đình Thành Công

Mặc dù có ít thử thách của con người gay go hơn thử thách của việc làm cha mẹ tốt, nhưng ít có cơ hội mang đến tiềm năng lớn lao hơn để có niềm vui. Chắc chắn là không có công việc nào quan trọng phải được thực hiện trên thế gian này hơn việc chuẩn bị cho con cái của chúng ta biết kính sợ Thượng Đế, được vui vẻ, chính trực, và hữu ích. Cha mẹ sẽ thấy rằng không có hạnh phúc nào trọn vẹn bằng việc có được con cái kính trọng họ và những lời giảng dạy của họ. Đó là vinh quang của vai trò làm cha mẹ. Giảng đã làm chứng rằng: “Tôi nghe con cái tôi làm theo lẽ thật, thì không còn có sự gì vui mừng hơn nữa” (3 Giảng 1:4). Theo ý kiến tôi, việc giảng dạy, nuôi nấng và dạy dỗ con cái đòi hỏi trí thông minh, trực giác, sự thông cảm, lòng khiêm nhường, sức mạnh, sự khôn ngoan, nếp sống thuộc linh, sự kiên trì và sự siêng năng làm việc hơn bất cứ thử thách nào khác mà chúng ta có thể có trong đời. Điều này thật

đúng khi các nguyên tắc đạo đức của danh dự và khuôn phép lễ nghi quanh chúng ta đang bại hoại. Để có được những mái gia đình thành công, các giá trị phải được giảng dạy và phải có những phép tắc, phải có những tiêu chuẩn và phải có niềm tin tuyệt đối. Nhiều xã hội ủng hộ cha mẹ rất ít trong việc giảng dạy và tôn trọng các giá trị đạo đức. Một số văn hóa đã tuyệt nhiên trở thành vô giá trị, và nhiều người trẻ tuổi hơn trong các xã hội đó đang trở nên hoài nghi đối với các giá trị đạo đức.

Trong khi các xã hội nói chung đã bị băng hoại và đánh mất giá trị đạo đức của họ và có rất nhiều gia đình bị đổ vỡ thì niềm hy vọng lớn nhất là hướng sự lưu tâm và nỗ lực nhiều hơn đến việc giảng dạy cho thế hệ sau—con cái của chúng ta. Để làm điều này, trước hết chúng ta phải củng cố những người dạy dỗ chính của các trẻ em. Chủ yếu trong số những người này là cha mẹ và những người khác trong gia đình, và môi trường tốt nhất phải là tại nhà. Bằng cách này hay bằng cách khác, chúng ta phải cố gắng nhiều hơn để làm cho gia đình mình vững mạnh hơn ngõ hầu nó sẽ làm nơi trú ẩn chống lại những ảnh hưởng nguy hại đang lan tràn chung quanh chúng ta. Sự hòa thuận, hạnh phúc, bình an và tình yêu thương trong nhà có thể giúp cho con cái có được sức mạnh nội tâm cần thiết để đương đầu với những thử thách của đời sống. Cách đây vài tháng, Barbara Bush, phu nhân của Tổng Thống George Bush [Hoa Kỳ], đã nói với các sinh viên tốt nghiệp của trường Wellesley College:

“Trong bất cứ kỷ nguyên nào, trong bất cứ thời kỳ nào, có một điều sẽ không bao giờ thay đổi: Các bậc cha mẹ, nếu quý vị có con cái, thì chúng phải là quan trọng nhất. Quý vị phải đọc cho con cái mình nghe và quý vị phải ôm con cái mình và quý vị phải yêu thương con cái mình. Sự thành công của quý vị với tính cách là một gia đình, sự thành công của chúng ta với tính cách là một xã hội, không tùy thuộc vào điều gì xảy ra trong Tòa Bạch Ốc mà là điều xảy ra trong nhà của quý vị” (*Washington Post*, ngày 2 tháng Sáu năm 1990, 2).

Việc làm cha mẹ tốt đòi hỏi rằng cha mẹ hoãn lại nhiều nhu cầu và ước muốn của chính mình để lo lắng cho nhu cầu của con cái. Do kết quả của sự hy sinh này, các bậc cha mẹ mà tận tâm phát triển một cá tính cao quý và học cách thực hành các lễ thật vị tha do chính Đấng Cứu Rỗi đã giảng dạy.

Tôi có một sự kính trọng lớn nhất đối với những người cha, mẹ độc thân đang gắng sức và hy sinh, cố gắng chống lại những thử thách gay go để giữ cho gia

đình còn nguyên vẹn. Họ phải được kính trọng và được giúp đỡ trong các nỗ lực quả cảm của họ. Nhưng nhiệm vụ của bất cứ người mẹ hay người cha nào thì vẫn dễ dàng hơn khi có cả cha lẫn mẹ cùng thực hiện chức năng trong nhà. Con cái thường thách thức và đòi hỏi quá nhiều ở sức mạnh và sự khôn ngoan của cha mẹ.

Cách Bao lâu Thì Các Anh Chị Em Có Sự Cầu Nguyện Chung Gia Đình?

Cách đây nhiều năm, Giám Trợ Stanley Smoot được Chủ Tịch Spencer W. Kimball phỏng vấn. Chủ Tịch Kimball hỏi: “Cách bao lâu giám trợ có sự cầu nguyện chung gia đình?”

Giám Trợ Smoot trả lời: “Chúng tôi cố gắng cầu nguyện chung gia đình hai lần một ngày, nhưng trung bình thì khoảng một lần một ngày.”

Chủ Tịch Kimball đáp: “Trước kia, việc cầu nguyện chung gia đình một lần một ngày có thể là tốt. Nhưng trong tương lai thì sẽ không đủ nếu chúng ta muốn cứu gia đình mình.”

Tôi tự hỏi việc có buổi họp tối gia đình thỉnh thoảng và thất thường thì sẽ đủ không trong tương lai để củng cố con cái chúng ta với sức mạnh đạo đức thích đáng. Trong tương lai, việc cùng gia đình học thánh thư một cách thất thường có thể không thỏa đáng để cung ứng cho con cái chúng ta đức hạnh cần thiết nhằm chống lại sự suy sụp đạo đức của môi trường mà chúng sẽ sống. Nơi nào trên thế gian mà con cái sẽ học được sự trinh khiết, lương thiện, và khuôn phép lễ nghi của con người nếu không phải là ở nhà? Dĩ nhiên, những giá trị này sẽ được củng cố tại nhà thờ, nhưng sự giảng dạy của cha mẹ thì liên tục hơn.

Cha Mẹ Phải Nêu Gương

Khi cha mẹ cố gắng dạy con cái của mình tránh hiểm nguy, thì cha mẹ không thể nói với con cái của mình: “Cha mẹ đầy kinh nghiệm và khôn ngoan đối với những cách thức của thế gian, và cha mẹ có thể làm những điều mà con không được làm.” Sự đạo đức giả của cha mẹ có thể làm cho con cái hoài nghi và không tin về điều mà chúng được dạy ở nhà. Ví dụ, khi cha mẹ đi xem phim mà họ cấm con cái của họ xem, thì sự tín nhiệm nơi cha mẹ bị giảm đi. Nếu con cái được trông mong phải thành thật, thì cha mẹ phải thành thật. Nếu con cái được trông mong phải có đức hạnh, thì cha mẹ phải có đức hạnh. Nếu các anh chị em trông mong con cái mình trọng danh dự, thì các anh chị em phải biết trọng danh dự.

Trong số các giá trị khác mà con cái phải được dạy là sự kính trọng những người khác, bắt đầu với cha mẹ và gia đình của đứa trẻ; kính trọng những cách thức thờ phượng và lòng yêu nước của những người khác; tôn trọng luật pháp và sự trật tự; tôn trọng tài sản của những người khác; kính trọng giới chức thẩm quyền. Phao Lô nhắc chúng ta rằng con cái phải “trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình” (1 Ti Mô Thê 5:4).

Kỷ Luật Con Cái

Một trong những thử thách gay go nhất của cha mẹ là kỷ luật con cái một cách thích đáng. Cách nuôi dạy con có tính chất riêng tư. Mỗi đứa con đều khác biệt và duy nhất. Những gì hữu hiệu cho một đứa con thì có thể không hữu hiệu cho đứa con khác. Tôi không biết có ai đủ khôn ngoan để nói rằng kỷ luật nào thì quá khắt khe hoặc quá lỏng lẻo ngoại trừ cha mẹ của chính các đứa trẻ mà họ yêu thương chúng nhất. Đó là vấn đề nhận thức một cách thành tâm đối với cha mẹ. Dĩ nhiên nguyên tắc quan trọng nhất là việc kỷ luật con cái phải được thúc đẩy nhiều bởi tình yêu thương hơn là sự trừng phạt. Brigham Young đã khuyên bảo: “Nếu các anh chị em được yêu cầu để khiển trách một người, thì đừng bao giờ khiển trách quá mức có thể hàn gắn được” (*Discourses of Brigham Young*, do John A. Widtsoe tuyển chọn [1954], 278). Tuy nhiên, sự hướng dẫn và kỷ luật chắc chắn là một phần cần thiết của việc nuôi dạy con cái. Nếu cha mẹ không kỷ luật con cái mình, thì người đời sẽ kỷ luật chúng theo cách thức mà cha mẹ không thích. Nếu không có kỷ luật, con cái sẽ không tôn trọng luật lệ trong nhà hoặc ngoài xã hội.

Một mục đích chính về kỷ luật là phải dạy sự vâng lời. Chủ Tịch David O. McKay nói: “Nếu cha mẹ không dạy con cái biết vâng lời, và sự vâng lời không được phát triển trong gia đình của mình, thì xã hội sẽ đòi hỏi sự vâng lời từ những đứa trẻ đó và bắt chúng phải tuân theo. Do đó, là điều tốt hơn cho gia đình, với lòng nhân từ, thông cảm và hiểu biết để dạy dỗ đứa con biết vâng lời thay vì nhấn tâm bỏ nó cho kỷ luật tàn bạo và sắt đá mà xã hội sẽ áp đặt nếu gia đình chưa làm tròn bổn phận đó” (*The Responsibility of Parents to Their Children*, 3).

Dạy Con Cái Làm Việc

Một phần thiết yếu của việc dạy dỗ con cái để được kỷ luật và biết trách nhiệm là cho chúng học cách làm việc. Khi chúng ta lớn lên, nhiều người trong chúng ta

giống như một người đã nói: “Tôi thích sự làm việc; nó mê hoặc tôi. Tôi có thể ngồi nhìn nó hằng giờ” (Jerome Klapka Jerome, trong *The International Dictionary of Thoughts*, do John P. Bradley, Leo F. Daniels, và Thomas C. Jones biên soạn [1969], 782). Một lần nữa, những người dạy dỗ tốt nhất về nguyên tắc làm việc chính là cha mẹ. Đối với tôi, sự làm việc trở thành một niềm vui khi lần đầu tôi làm việc bên cạnh cha, ông, chú bác, và anh em của tôi. Tôi chắc rằng tôi thường làm bực mình hơn là một sự phụ giúp, nhưng ký ức thì tuyệt vời và các bài học nhận được thì quý báu vô cùng. Con cái cần phải học trách nhiệm và sự tự lập. Cha mẹ có phải đích thân bỏ thời giờ ra để chỉ dạy, trình bày và giải thích ngõ hầu con cái có thể, như Lê Hi đã dạy, “tự hành động lấy một mình, chứ không bị tác động” không? (2 Nê Phi 2:26).

Luther Burbank, một trong những chuyên gia làm vườn nổi tiếng nhất trên thế giới, đã nói: “Nếu chúng ta không lưu ý đến cây cối của mình hơn con cái mình, thì chắc bây giờ chúng ta sống trong một rừng cỏ dại.” (trong *Elbert Hubbard's Scrap Book* [1923], 227).

Những Thử Thách Đặc Biệt cho Cha Mẹ

Con cái cũng nhận hưởng quyền tự quyết về đạo đức mà qua đó tất cả chúng ta đều được ban cho cơ hội để tiến bộ, tăng trưởng, và phát triển. Quyền tự quyết đó cũng cho phép con cái theo đuổi những sự lựa chọn khác về sự ích kỷ, hoang phí, buông thả, và tự hủy. Con cái thường cho thấy quyền tự quyết này khi còn rất nhỏ.

Hãy để cho các bậc cha mẹ là những người đã tận tâm, nhân từ, và đầy quan tâm và những người đã hết sức sống theo các nguyên tắc ngay chính được an ủi để biết rằng họ là các cha mẹ tốt bất kể những hành động của một số con cái của họ. Các con cái tự có trách nhiệm lắng nghe, vâng lời, và học hỏi khi được dạy dỗ. Cha mẹ không thể luôn luôn chịu trách nhiệm về tất cả hạnh kiểm xấu của con cái họ vì họ không thể bảo đảm hạnh kiểm tốt của con cái họ. Một số con cái có thể thách thức ngay cả sự khôn ngoan của Vua Sa Lô Môn và sự kiên nhẫn của Gióp.

Thường thường có một thử thách đặc biệt cho các cha mẹ giàu có hoặc thích nuông chiều quá mức. Về một ý nghĩa nào đó thì một số con cái trong những trường hợp đó sách nhiễu cha mẹ bằng cách không ủng hộ những luật lệ của cha mẹ trừ phi cha mẹ chấp nhận những đòi hỏi của con cái. Anh Cả Neal A. Maxwell đã nói: “Những người làm quá nhiều *cho* con cái mình

chẳng mấy chốc sẽ thấy rằng họ không thể có ảnh hưởng gì với con cái họ. Có rất nhiều con cái được làm cho quá nhiều đến nỗi chúng hầu như *hư hỏng*.” (trong Conference Report, tháng Tư năm 1975, 150; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1975, 101). Đường như đó là lẽ tự nhiên rằng chúng ta không hiểu rõ giá trị trọn vẹn của những vật chất mà chúng ta không tự mình kiểm được.

Có một sự trở trêu nào đó trong sự việc là một số cha mẹ rất thiết tha mong cho con cái mình được bạn bè chấp nhận và ưa thích, tuy nhiên các cha mẹ này lại sợ rằng con cái của mình có thể làm những điều mà bạn bè của chúng đang làm.

Giúp Con Cái Tiếp Thu Các Giá Trị

Thông thường, những đứa con mà đã quyết định và có quyết tâm không dùng ma túy, rượu, và không quan hệ tình dục trước khi kết hôn là những người đã chấp nhận và tiếp thu các giá trị vững mạnh của gia đình họ như cha mẹ họ đã sống theo. Trong những lúc có những quyết định khó khăn, họ hầu như tuân theo những điều giảng dạy của cha mẹ họ hơn là noi gương bạn bè hoặc lời lẽ ngụy biện của giới truyền thông, mà ca tụng việc uống rượu, quan hệ tình dục trước khi kết hôn, sự không chung thủy, bất lương, và những sự đồi bại khác. Họ cũng giống như hai ngàn thanh niên trẻ của Hê La Man là những người đã “được mẹ họ dạy rằng, nếu họ không nghi ngờ, Thượng Đế sẽ giải thoát họ” khỏi cái chết. (An Ma 56:47). “Và họ còn kể lại . . . những lời của mẹ họ, và nói như vậy: Chúng tôi không nghi ngờ gì về việc mẹ chúng tôi đã biết như vậy.” (An Ma 56:48).

Điều mà dường như giúp củng cố những lời giảng dạy và giá trị của cha mẹ được vững mạnh trong cuộc sống của con cái là một niềm tin vững chắc nơi Thượng Đế. Khi niềm tin này trở thành một phần của tâm hồn họ, thì họ có được sức mạnh nội tâm. Vậy thì, trong số tất cả những điều quan trọng phải được giảng dạy, cha mẹ phải dạy điều gì? Thánh thư cho chúng ta biết rằng cha mẹ phải dạy con cái mình “đức tin nơi Đấng Ky Tô, Vị Nam Tử của Thượng Đế hằng sống, và về phép báp têm và ân tứ Đức Thánh Linh,” cũng như “giáo lý về sự hồi cải” (GLGÚ 68:25). Các lễ thật này phải được giảng dạy ở nhà, chứ không thể được giảng dạy ở trường học công cộng, và cũng sẽ không được thúc đẩy bởi chính quyền hoặc xã hội. Dĩ nhiên, các chương trình Giáo Hội có thể giúp đỡ, nhưng sự giảng dạy hữu hiệu nhất phải là ở nhà.

Hàng Ngàn Cử Chỉ Cho Thấy Tình Yêu Thương

Những giây phút giảng dạy của cha mẹ không cần phải trang trọng, gây ấn tượng hay tác động mạnh. Chúng ta biết được điều này từ Đức Thầy. Charles Henry Parkhurst đã nói:

“Toàn thể sự tuyệt vời của cuộc sống của Đấng Ky Tô chỉ là vẻ xinh đẹp được thêm vào của vẻ xinh đẹp nhỏ bé kín đáo—nói chuyện với người đàn bà bên giếng; . . . cho vị quan trẻ tuổi thấy nỗi tham vọng thầm kín chứa trong tâm hồn người ấy mà đã ngăn chặn người ấy khỏi vương quốc của Thiên Thượng; . . . giảng dạy một nhóm nhỏ tin đồ cách thức cầu nguyện; . . . nhóm lên ngọn lửa và hun cá để các môn đồ của Ngài có thể có một buổi điem tâm sẵn sàng cho họ khi họ trở vào bờ sau một đêm đánh cá, lạnh lẽo, mệt mỏi, và thất vọng. Các anh chị em thấy đó, tất cả những điều này cho chúng ta thấy rõ ràng đặc tính và giá trị thật sự về mối quan tâm của [Đấng Ky Tô], thật cụ thể, thật thu nhỏ, trong một điều thật nhỏ bé, chiếm vai trò chủ yếu với điều gì thật vụn vặt” (“Kindness and Love,” trong *Leaves of Gold* [1938], 177).

Và điều đó cũng đúng với việc làm cha mẹ. Những điều nhỏ bé là những điều lớn lao mà kết hợp gia đình bằng hàng ngàn cử chỉ cho thấy tình yêu thương, đức tin, kỷ luật, hy sinh, kiên nhẫn, và sự làm việc.

Con Cái của Giao Ước

Có một số lời hứa thuộc linh quan trọng mà có thể giúp đỡ các bậc cha mẹ trung tín trong giáo hội này. Con cái thuộc các lễ gắn bó vĩnh cửu có thể đã nhận hưởng được các lời hứa thiêng liêng lập với các tổ tiên quả cảm của họ là những người tuân giữ các giao ước của mình một cách cao quý. Các giao ước đã được ghi nhớ bởi các bậc cha mẹ sẽ được Thượng Đế ghi nhớ. Như vậy con cái có thể trở thành những người thụ hưởng và thừa hưởng các giao ước và các lời hứa lớn lao này. Điều này là vì họ là con cái của giao ước (xin xem Orson F. Whitney, trong Conference Report, tháng Tư năm 1929, 110–11).

Cầu xin Thượng Đế ban phước cho các bậc cha mẹ vất vả, hy sinh, đáng kính của thế gian này. Cầu xin Ngài đặc biệt tôn trọng các giao ước đã được tuân giữ bởi các bậc cha mẹ trung tín trong số các tín hữu của Giáo Hội và chăm sóc các con cái của giao ước này.

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Faust trong đại hội trung ương tháng Mười năm 1990 của Giáo Hội (xin xem Conference Report, tháng Mười năm 1990, 39–43; hoặc *Ensign*, tháng Mười Một năm 1990, 32–35).

TÌNH YÊU THƯƠNG HIỆN DIỆN CHUNG QUANH BÀN ĂN

Anh Cả LeGrand R. Curtis

Thuộc Nhóm Túc Số Thầy Bảy Mười

Có nhiều điều đã được viết về tầm quan trọng của mái gia đình. Anh Cả Marion G. Romney đã cho chúng ta biết rằng “ở giữa một xã hội bệnh hoạn chết người là sự thiếu ổn định của gia đình.”¹ Chúng ta nhận biết rằng có một số ngôi nhà thì to lớn, được trang bị lịch sự, ngay cả sang trọng. Có các ngôi nhà khác thì rất nhỏ và khiêm tốn với đồ đạc không nhiều. Tuy nhiên, mỗi “nhà có thể là một thiên thượng trên thế gian khi lòng chúng ta tràn đầy tình yêu thương, . . . nơi mà chúng ta muốn sống,” như một trong số các bài thánh ca yêu dấu của chúng ta đã nhắc nhở chúng ta.²

Một trong các thứ đồ đạc quan trọng hơn trong đa số nhà là cái bàn ăn. Giờ đây, nó có thể nhỏ, nó có thể lớn, hoặc trong một hình thức của một cái quầy nhỏ chỉ vừa đủ chỗ để thức ăn và vật dụng để ăn. Chức năng chủ yếu của nó dường như là làm một chỗ cho nhiều người khác nhau trong gia đình nhận thức ăn.

Vào dịp đặc biệt này, tôi mong muốn các anh chị em chú tâm đến một chức năng sâu xa, quan trọng hơn của cái bàn ăn nơi mà chúng ta có thể nhận được nhiều điều khác hơn chỉ là thực phẩm cho sự an lạc của cơ thể chúng ta.

Thảo Luận Phúc Âm chung quanh Bàn Ăn

Một gia đình thường có hai hoặc nhiều người hơn với số tuổi khác nhau, nhưng gia đình cần đáp ứng—tốt nhất là không chỉ ăn mà còn cần cầu nguyện, chuyện trò, lắng nghe, thuật chuyện, học hỏi và cùng nhau tăng trưởng. Chủ Tịch Gordon B. Hinckley đã nói rõ ràng về điều đó:

“Lời yêu cầu khẩn thiết của tôi—và tôi ước là tôi có được tài hùng biện hơn khi nói điều này—là lời này xin cứu các trẻ em. Có quá nhiều trẻ em sống đau đớn và sợ hãi, trong cô đơn và tuyệt vọng. Các trẻ em cần ánh nắng mặt trời. Chúng cần hạnh phúc. Chúng cần tình yêu thương và sự chăm sóc. Chúng cần sự tử tế, sự đổi mới và tình yêu mến. Mỗi mái gia đình, bất luận giá của căn nhà là bao nhiêu, đều có thể cung ứng một môi trường yêu thương mà sẽ là một môi trường cứu rỗi.”³

Đa số những người trong gia đình đều chịu ảnh hưởng của nhiều lực lượng từ thế giới bên ngoài gia đình, cũng như ảnh hưởng mạnh mẽ của đài phát thanh, đài truyền hình, băng video, và nhiều thứ khác mà chúng ta mang vào nhà mình.

Hãy hình dung một gia đình quây quần quanh cái bàn, có lẽ cái bàn ăn, nói về phúc âm, nói về các buổi lễ Tiệc Thánh, các sứ điệp, nói về số báo hiện hành *Liahona* hoặc *Sứ Điệp của Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn* của tháng đó, nói về trường học với tất cả các chi tiết phức tạp của nó, nói về đại hội trung ương, nói về các bài học trong Trường Chúa Nhật, nghe nhạc có giá trị tốt, nói về Chúa Giê Su Ky Tô và những điều giảng dạy của Ngài. Bản liệt kê có thể được nới rộng thêm. Không những cha mẹ mà tất cả những người trong gia đình sẽ khôn ngoan để chắc chắn rằng mỗi người hiện diện đều có đủ cơ hội nói chuyện và nhiều cơ hội tham gia.

Gia Đình Cùng Cầu Nguyện quanh Bàn Ăn

Hãy nghĩ về tiềm năng của một gia đình quỳ xuống quanh một cái bàn (mà không có máy truyền hình) cầu nguyện, cầu xin được giúp đỡ, cảm tạ Đức Chúa Cha về các phước lành—giảng dạy tất cả mọi lứa tuổi về tầm quan trọng của một Cha Thiên Thượng nhân từ. Gia đình cùng cầu nguyện với các trẻ nhỏ có thể phát triển tốt đối với những đứa lớn hơn để một ngày nào đó sẽ cầu nguyện với gia đình của chúng.

Anh Cả Thomas S. Monson đã nói điều đó rất rõ ràng:

“Chúa chỉ thị cho chúng ta phải cầu nguyện chung gia đình khi Ngài phán: ‘Hãy cầu nguyện cùng Đức Chúa Cha trong gia đình các ngươi, luôn luôn trong danh ta, để vợ con các ngươi được phước.’ (3 Nê Phi 18:21.)

“Xin các anh chị em cùng tôi xem một gia đình tiêu biểu của Thánh Hữu Ngày Sau dâng lời cầu nguyện lên Chúa. Người cha, người mẹ, và mỗi đứa con quỳ gối, cúi đầu xuống và nhắm mắt lại. Một tinh thần dịu dàng của tình yêu thương, sự đoàn kết và bình an đầy dẫy trong nhà. Khi [một] người cha nghe đứa con trai nhỏ của mình cầu nguyện lên Thượng Đế để cho cha của nó sẽ làm những điều đúng và biết vâng lời Chúa, thì các anh chị em nghĩ một người cha như vậy có thấy khó để tôn trọng lời cầu nguyện của đứa con trai yêu quý của mình không? Khi đứa con gái trong tuổi niên thiếu nghe người mẹ dịu dàng của nó cầu nguyện lên Chúa

để đứa con gái của mình sẽ được soi dẫn trong việc chọn người bạn đời của nó, để nó sẽ tự chuẩn bị cho lễ kết hôn trong đền thờ, thì các anh chị em không tin rằng một đứa con gái như vậy sẽ tìm cách tôn trọng lời cầu xin khiêm nhường, đầy khẩn nài của mẹ nó là người mà nó yêu thương tha thiết sao? Khi người cha, người mẹ và mỗi đứa con thành khẩn cầu nguyện để những đứa con trai ngoan ngoãn này trong gia đình sẽ sống xứng đáng để đến kỳ định chúng có thể nhận được sự kêu gọi để phục vụ với tư cách là những người đại diện của Chúa trong công việc truyền giáo của Giáo Hội, thì chúng ta không bắt đầu thấy cách mà những đứa con trai này lớn lên thành các thanh niên với một ước muốn tràn đầy để phục vụ với tư cách là những người truyền giáo sao?"⁴

Như nhiều người đã nói: "Làm thế nào các anh chị em có thể gửi cha mẹ và con cái mình ra thế gian mỗi ngày mà không cùng nhau quy tụ lại và thưa chuyện cùng Chúa?" Các bậc cha mẹ khôn ngoan sẽ xem xét lịch trình và kế hoạch của họ ít nhất một lần mỗi ngày để tụ họp gia đình lại cầu xin phước lành của sự cầu nguyện. Chẳng mấy chốc những đứa trẻ sẽ học cách tuân tự cầu nguyện và học biết các giá trị quý báu được tìm thấy trong việc gia đình cầu nguyện chung.

Làm Mái Gia Đình Thành Một Nơi Hạnh Phúc

Tôi có nói trước đây rằng "mái gia đình phải là một nơi hạnh phúc vì tất cả việc làm để giữ nó được như thế. Có người nói rằng hạnh phúc phát sinh từ nhà, và chúng ta phải cố gắng để làm cho mái gia đình của mình thành một nơi hạnh phúc và thú vị cho chúng ta và cho con cái chúng ta. Một căn nhà hạnh phúc là căn nhà đặt trọng tâm quanh những điều giảng dạy của phúc âm. Điều này cần có nỗ lực liên tục, chu đáo bởi tất cả những người liên hệ."⁵

Một đứa thiếu niên bận rộn trong một gia đình đông con đã phàn nàn về số thời gian bị chiếm mất bởi việc cầu nguyện chung gia đình. Khi người mẹ khôn ngoan cầu nguyện vào ngày hôm sau, bà đã cố tình bỏ quên đứa bé đó ra khỏi lời cầu nguyện của mình. Khi lời cầu nguyện được kết thúc, đứa con bận rộn nói: "Mẹ ơi, mẹ đã bỏ quên con trong lời cầu nguyện!" Người mẹ âu yếm giải thích rằng bà chỉ đáp ứng lời than phiền của nó mà thôi. Đứa con bận rộn kêu nài: "Đừng bỏ quên con trong lời cầu nguyện."

Học Hỏi Thánh Thư quanh Bàn Ăn

Hãy hình dung một gia đình quây quần chung quanh bàn ăn với thánh thư được mở ra, thảo luận về các lễ thật và các bài học để tiếp thu. Điều này quả thật là tình yêu thương hiện diện chung quanh bàn ăn!

Các nhà mô phạm đồng ý rằng các trẻ em cần phải đọc nhiều hơn bên ngoài trường học. Chúng ta có thể ban phước cho con cái của mình bằng cách đọc thánh thư với chúng trên cơ sở hằng ngày—tại bàn ăn.

Việc dành thời giờ cho gia đình họp mặt tại bàn ăn có thể cần nhiều thích nghi lớn và hoạch định kỹ càng, nhưng điều gì có thể quan trọng hơn tình đoàn kết trong gia đình, sự tăng trưởng thuộc linh của gia đình, nhịp cầu thông cảm xây đắp giữa những người trong gia đình khi họ nói chuyện, lắng nghe và trả lời, quây quần bằng tình yêu thương? Sự thành công lớn của chúng ta chỉ là cố gắng—mãi mãi.

Củng Cố Mối Ràng Buộc Gia Đình

Có nhiều lực lượng trên thế gian ngày nay đang tìm cách làm hại gia đình và mái nhà của chúng ta. Các bậc cha mẹ khôn ngoan sẽ cố gắng củng cố mối ràng buộc gia đình, gia tăng nếp sống thuộc linh trong nhà, và chú trọng đến Chúa Giê Su Ky Tô và sinh hoạt đền thờ. Chủ Tịch Howard W. Hunter đã cho chúng ta biết rằng:

"Tôi cầu nguyện rằng chúng ta có thể đối xử với nhau tử tế hơn, nhã nhặn hơn, khiêm nhường, kiên nhẫn và khoan dung hơn. . . .

"Thứ nhì, và cùng với tinh thần đó, tôi cũng mời gọi các tín hữu của Giáo Hội thiết lập đền thờ của Chúa làm biểu tượng cao quý cho vai trò tín hữu của họ và chôn cao trọng cho các giao ước thiêng liêng nhất của họ. Ước muốn sâu xa nhất của tôi là mỗi tín hữu của Giáo Hội được xứng đáng đi đền thờ."⁶

Lời hướng dẫn đưa ra bởi Chủ Tịch Hunter có thể được làm nổi bật một cách rõ rệt bởi điều xảy ra chung quanh bàn ăn.

Trong nhà của mình, chúng ta phải thực hành cách thức đối xử với những người khác. Như Goethe đã nói rất rõ ràng: "Nếu ta đối xử [một người] theo như con người hiện tại của người ấy thì người ấy sẽ luôn luôn như thế, nhưng nếu ta đối xử người ấy như thể người ấy có thể [và có khả năng] thì người ấy [sẽ trở thành con người mà người ấy có thể trở thành]."⁷

Làm Căn Nhà Thành Chỗ Thờ Phụng

Anh Cả Boyd K. Packer đã nói: “Việc mang một số điều của thiên thượng vào nhà là để bảo đảm rằng những người trong gia đình sẽ tiến đến việc tham dự nhà thờ. Dĩ nhiên, buổi họp tối gia đình thì lý tưởng nhất cho điều này—một buổi họp tại nhà mà có thể được tổ chức để phù hợp với nhu cầu của mọi người; và nó cũng giống như một buổi họp nhà thờ, hoặc có thể giống như các buổi họp tổ chức tại giáo đường.”⁸

Lời khuyên dạy này cũng phù hợp với điều mà Anh Cả Dean L. Larsen đã bảo chúng ta: “Nhà thờ của chúng ta không phải là những chỗ duy nhất nơi mà chúng ta có thể thờ phụng. Nhà của chúng ta cũng phải là chỗ thờ phụng. Là điều rất tốt nếu mỗi ngày

chúng ta có thể ‘đi về nhà thờ.’ Sẽ không có một chỗ nào khác mà Thánh Linh của Chúa được chào đón và được tìm đến dễ dàng bằng chính nhà của chúng ta.”⁹

Khi chúng ta cố gắng thực hiện tất cả những điều này trong nhà mình, thì chúng ta sẽ nhớ rất rõ lời nói quan trọng của Chủ Tịch Harold B. Lee: “Hãy nhớ rằng công việc quan trọng nhất của Chúa mà các anh chị em [và tôi] làm sẽ là. . . bên trong nhà của mình.”¹⁰

Lời khẩn nài của tôi ngày nay là mỗi người chúng ta sẽ nhìn kỹ nhà của mình và cái bàn ăn và tiếp tục cố gắng mang thiên thượng vào nhà mình và đến cùng Chúa Giê Su Ky Tô.

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Curtis tại đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Tư năm 1995 (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1995, 109–11; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1995, 82–83).

GHI CHÚ

1. “Scriptures As They Relate to Family Stability,” *Ensign*, tháng Hai năm 1972, 57.
2. “Home Can Be a Heaven on Earth,” *Hymns*, số 298.
3. Trong Conference Report, tháng Mười năm 1994, 74–75; hoặc *Ensign*, tháng Mười Một năm 1994, 54.
4. *Pathways to Perfection* (1973), 26–27.
5. Trong Conference Report, tháng Mười năm 1990, 13; hoặc *Ensign*, tháng Mười Một năm 1990, 12.
6. Trong “President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church,” *Ensign*, tháng Bảy năm 1994, 4–5.
7. Trong Emerson Roy West, *Vital Quotations* (1968), 171.
8. “Begin Where You Are—At Home,” *Ensign*, tháng Hai năm 1972, 71.
9. Trong Conference Report, tháng Mười năm 1989, 78; hoặc *Ensign*, tháng Mười Một năm 1989, 63.
10. *Strengthening the Home* (quyển cẩm nang, 1973), 7.

GIẢNG DẠY CÁC NGUYÊN TẮC PHÚC ÂM CHO CON CÁI

13

PHẦN 1

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Đọc Giáo Lý và Giao Ước 68:25-28. (Khi các anh chị em đọc, hãy nhận biết các nguyên tắc và các giáo lễ mà Chúa đã truyền lệnh cho các cha mẹ để giảng dạy con cái của họ. Hãy hoạch định một vài điều mà các anh chị em có thể làm để giảng dạy các nguyên tắc và giáo lễ này cho con cái hoặc các cháu nội/ngoại, các cháu họ của các anh chị em hoặc các trẻ em khác mà các anh chị em quen biết.
- Khi các anh chị em đọc bài sau đây, hãy chọn tập trung vào một hoặc hai đề nghị do Anh Cả Robert D. Hales đưa ra. Khi có các cơ hội khác nhau, hãy chú trọng vào các đề nghị khác từ bài này.

CHỈ ĐỊNH ĐỀ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

CÙNG CỐ GIA ĐÌNH:

BỔN PHẬN THIÊN LIÊNG CỦA CHÚNG TA

Anh Cả Robert D. Hales

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Thánh Linh Cùng Cố Gia Đình

Việc cùng cố gia đình là bổn phận thiêng liêng của chúng ta với tư cách là cha mẹ, con cái, thân bằng quyến thuộc, những người lãnh đạo, các giảng viên, và mỗi tín hữu của Giáo Hội.

Tầm quan trọng của việc cùng cố phần thuộc linh của gia đình được giảng dạy rõ ràng trong thánh thư. Tổ Phụ A Đam và Tổ Mẫu Ê Va đã dạy phúc âm cho các con trai và các con gái của họ. Cửa lễ hy sinh của A Bê-n, là người đã được Chúa yêu mến, đã được Ngài chấp nhận. Ngược lại, Ca In “yêu mến Sa Tan hơn Thượng Đế” và phạm các tội lỗi trầm trọng. A Đam và Ê Va “khóc than trước mặt Chúa, vì Ca In và các anh em hắn,” nhưng họ không ngừng dạy con cái họ về phúc âm (xin xem Môi Se 5:12, 18, 20, 27; 6:1, 58).

Chúng ta phải hiểu rằng mỗi đứa con của chúng ta sinh ra với nhiều ân tứ và các tài năng khác nhau. Giống như A Bê-n, một số người lúc sinh ra dường như được ban cho các ân tứ đức tin. Những người khác vất vả với mỗi quyết định mà họ chọn. Với tư cách là cha

mẹ, chúng ta đừng bao giờ để sự tìm tòi và phấn đấu của con cái chúng ta làm cho chúng ta nao núng hoặc mất đức tin của chúng ta nơi Chúa.

An Ma Con, khi “khốn khổ với cực hình . . . [và] ray rứt bởi sự hồi tưởng tới bao tội lỗi của mình,” nhớ lại đã nghe cha của ông dạy về sự giảng lâm của “Chúa Giê Su Ky Tô, tức là Vị Nam Tử của Thượng Đế, để chuộc tội lỗi cho thế gian” (An Ma 36:17). Những lời của cha ông đưa đến sự cải đạo của ông. Tương tự như thế, lời giảng dạy và chứng ngôn của chúng ta sẽ được con cái chúng ta ghi nhớ.

Hai ngàn chiến sĩ trẻ trong đạo quân của Hê La Man làm chứng rằng những người mẹ ngay chính của họ đã giảng dạy một cách hùng hồn về các nguyên tắc phúc âm cho họ (xin xem An Ma 56:47-48).

Vào lúc tìm kiếm phần thuộc linh, Ê Nót đã nói: “Những lời mà tôi thường nghe cha tôi nói về cuộc sống vĩnh cửu . . . in sâu vào tim tôi” (Ê Nót 1:3).

Trong Giáo Lý và Giao Ước, Chúa phán rằng cha mẹ phải dạy con cái “biết giáo lý về sự hồi cải, đức tin nơi Đấng Ky Tô, Vị Nam Tử của Thượng Đế hằng sống, và về phép báp têm và ân tứ Đức Thánh Linh bởi phép đặt tay, khi lên tám tuổi. . . .

“Và họ cũng phải dạy con cái mình biết cầu nguyện, và bước đi ngay thẳng trước mặt Chúa” (GLGƯ 68:25, 28).

Việc Giảng Dạy Phúc Âm Sẽ Củng Cố Gia Đình

Khi chúng ta giảng dạy phúc âm cho con cái mình qua lời nói và tấm gương, thì gia đình của chúng ta được củng cố và thêm sức về phần thuộc linh.

Những lời nói của các vị tiên tri tại thế thì rất rõ ràng về bốn phận thiêng liêng của chúng ta để củng cố gia đình mình về phần thuộc linh. Năm 1995, Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn và Hội Đồng Mười Hai Vị Sứ Đồ đã công bố một bản tuyên ngôn cùng thế giới, nói rằng “gia đình là trọng tâm kế hoạch của Đấng Sáng Tạo dành cho số mệnh vĩnh cửu của con cái Ngài. . . . Người chồng và người vợ có một trách nhiệm trọng đại là phải yêu thương và chăm sóc lẫn nhau và cho con cái của mình. Cha mẹ có bốn phận thiêng liêng là nuôi nấng con cái mình trong tình thương và sự ngay chính, cung cấp những nhu cầu vật chất và thuộc linh cho chúng, dạy dỗ chúng biết yêu thương và phục vụ lẫn nhau, tuân giữ các giáo lệnh của Thượng Đế” (“Gia Đình: Bản Tuyên Ngôn cùng Thế Giới,” *Liahona*, tháng Mười năm 1995, 102).

Vào tháng Hai năm nay, Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn đã đưa ra một lời kêu gọi cho tất cả các cha mẹ “phải dành hết nỗ lực của họ cho việc giảng dạy và nuôi nấng con cái của họ trong các nguyên tắc phúc âm mà sẽ giúp họ gần với Giáo Hội. Mái gia đình là căn bản của một cuộc sống ngay chính, và không có một phương tiện nào khác có thể thay thế nó hoặc làm tròn những chức năng thiết yếu của nó trong việc thi hành trách nhiệm này mà đã được Thượng Đế giao cho.”

Trong thư viết vào tháng Hai, Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn đã dạy rằng qua việc giảng dạy và nuôi nấng con cái trong các nguyên tắc phúc âm, cha mẹ có thể bảo vệ cho gia đình mình khỏi các nguyên tố có hại. Họ còn khuyên dạy cha mẹ và con cái “phải đặt ưu tiên cao nhất cho việc cầu nguyện chung gia đình, buổi họp tối gia đình, học hỏi và chỉ dạy phúc âm, và các sinh hoạt gia đình lành mạnh. Tuy nhiên bất luận những nhu cầu hay sinh hoạt khác có thể xứng đáng và thích hợp như thế nào đi nữa thì chúng cũng không được phép thay thế các bốn phận đã được Thượng Đế quy định mà chỉ có cha mẹ và gia đình mới có thể thực hiện một cách thích đáng” (Thư của Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn, ngày 11 tháng Hai năm 1999; được trích dẫn trong *Church News*, ngày 27 tháng Hai năm 1999, 3).

Với sự giúp đỡ của Chúa và giáo lý của Ngài, tất cả các ảnh hưởng có hại từ những thử thách mà một gia đình có thể gặp thì có thể hiểu và khắc phục được. Bất luận nhu cầu nào của những người trong gia đình có

thể có, chúng ta vẫn có thể củng cố gia đình mình khi chúng ta tuân theo lời khuyên dạy của các vị tiên tri.

Điều then chốt để củng cố gia đình mình là có được Thánh Linh của Chúa vào nhà của chúng ta. Mục tiêu của gia đình chúng ta là phải ở trên con đường chật và hẹp.

Các Ý Kiến để Củng Cố Gia Đình

Có vô số những việc cần phải được thực hiện bên trong nhà của chúng ta để củng cố gia đình. Tôi xin được chia sẻ một vài ý kiến mà có thể giúp nhận ra những lãnh vực cần được củng cố trong gia đình mình. Tôi đưa ra những ý kiến này trong tinh thần khích lệ, vì biết rằng mỗi gia đình—và mỗi người trong gia đình—thì mỗi khác.

Mái Gia Đình Phải Là một Chỗ An Toàn

- Làm cho nhà của mình thành một chỗ an toàn nơi mà mỗi người trong gia đình cảm thấy được tình yêu thương và cảm giác thuộc vào. Hãy nhận biết rằng mỗi đứa con có được các ân tứ và các khả năng khác nhau; mỗi đứa là một cá nhân cần đến tình yêu thương và chăm sóc đặc biệt.
- Hãy nhớ rằng “lời đáp êm nhẹ làm nguôi cơn giận” (Châm Ngôn 15:1). Khi người yêu của tôi và tôi được làm lễ gắn bó trong Đền Thờ Salt Lake, Anh Cả Harold B. Lee cho chúng tôi một lời khuyên dạy khôn ngoan: “Khi anh chị lớn tiếng giận dữ, thì Thánh Linh sẽ rời khỏi nhà của anh chị.” Chúng ta chớ bao giờ vì tức giận mà khóa cửa nhà hay cửa lòng mình lại đối với con cái của mình. Giống như đứa con trai hoang phí, con cái của chúng ta cần biết rằng khi chúng tỉnh ngộ thì chúng có thể quay trở về với chúng ta để có được tình yêu thương và lời khuyên bảo.
- Dành thời giờ riêng với con cái của mình, để cho chúng chọn sinh hoạt và đề tài nói chuyện. Loại bỏ những điều làm xao lãng.

Dạy Con Cái Cầu Nguyện, Đọc Thánh Thư và Nghe Nhạc Thích Đáng.

- Khuyến khích tư cách đạo đức riêng của con cái chúng ta, chẳng hạn sự cầu nguyện riêng cá nhân, đọc thánh thư riêng và nhịn ăn vì những nhu cầu cụ thể. Đo lường sự tăng trưởng thuộc linh của chúng bằng cách quan sát thái độ, lời lẽ và cách cư xử của chúng đối với những người khác.

- Cầu nguyện hằng ngày với con cái của chúng ta.
- Cùng đọc thánh thư chung. Tôi nhớ cha mẹ của tôi đọc thánh thư trong khi chúng tôi là con cái ngồi trên sàn nhà và lắng nghe. Đôi khi, họ hỏi: “Câu thánh thư đó có nghĩa gì đối với các con?” hoặc “Câu thánh thư đó làm cho các con cảm thấy như thế nào?” Rồi họ lắng nghe chúng tôi trả lời bằng lời riêng của mình.
- Đọc những lời của các vị tiên tri tại thế và những bài đây soi dẫn khác dành cho trẻ em, giới trẻ và những người lớn trong các tạp chí Giáo Hội.
- Chúng ta có thể làm nhà mình đầy dẫy tiếng nhạc thích đáng khi chúng ta cùng hát chung từ quyền thánh ca và *Thánh Ca* và *Các Bài Ca Thiếu Nhi*.

Tổ Chức Buổi Tối Họp Mặt Gia Đình và Các Buổi Họp Gia Đình

- Tổ chức buổi họp tối gia đình mỗi tuần. Là cha mẹ, đôi khi chúng ta quá nhút nhát không giảng dạy hoặc làm chứng với con cái mình. Tôi đã cảm thấy có tội về điều đó trong chính cuộc sống của tôi. Con cái của chúng ta cần chúng ta chia sẻ những cảm nghĩ thuộc linh với chúng và giảng dạy chúng và làm chứng với chúng.
- Tổ chức các buổi họp gia đình để thảo luận về các kế hoạch và những mối quan tâm của gia đình. Một số buổi họp gia đình hữu hiệu nhất là riêng với mỗi người trong gia đình. Giúp con cái của chúng ta biết rằng ý kiến của chúng thì rất quan trọng. Hãy lắng nghe chúng và học hỏi từ chúng.

Chia Sẻ Phúc Âm, Hỗ Trợ Các Vị Lãnh Đạo Giáo Hội và Tham Gia với tư cách là một Gia Đình

- Mời những người truyền giáo giảng dạy các bạn bè kém tích cực hoặc ngoại đạo tại nhà của chúng ta.
- Cho thấy rằng chúng ta tán trợ và hỗ trợ các vị lãnh đạo Giáo Hội.
- Ăn chung với nhau khi có thể được, và có những cuộc thảo luận đầy ý nghĩa trong giờ ăn.
- Làm việc chung với nhau như là một gia đình, mặc dù có thể tự mình làm thì có thể nhanh chóng và dễ dàng hơn. Nói chuyện với các con trai và các con gái của mình khi chúng ta làm việc chung với nhau. Tôi đã có cơ hội đó vào mỗi thứ Bảy với cha tôi.

Dạy Con Cái Làm Người Bạn Tốt và Chuẩn Bị cho Tương Lai

- Giúp con cái của chúng ta học cách xây đắp tình bạn tốt đẹp và làm cho bạn bè của chúng cảm thấy được chào đón ở nhà của chúng ta. Hãy làm quen với cha mẹ của bạn bè của con cái chúng ta.
- Dạy con cái của chúng ta bằng tấm gương cách thức hoạch định thời giờ và tiền bạc. Giúp chúng học cách tự túc và tầm quan trọng của việc chuẩn bị cho tương lai.

Chia Sẻ Di Sản và Truyền Thống Gia Đình

- Dạy con cái của chúng ta về lịch sử của tổ tiên chúng ta và lịch sử của gia đình chúng ta.
- Xây đắp các truyền thống gia đình. Hoạch định và thực hiện những chuyến đi nghỉ hè chung với nhau, xem xét các nhu cầu, tài năng và khả năng của con cái chúng ta. Giúp chúng tạo ra các kỷ niệm vui, trau dồi các tài năng của chúng và xây đắp những cảm nghĩ về lòng tự trọng của chúng.

Giảng Dạy Tầm Quan Trọng của Việc Tuân Theo Các Giáo Lệnh và Tiếp Nhận Các Giáo Lễ

- Bằng lời nói và tấm gương, hãy giảng dạy các giá trị đạo đức và sự cam kết để tuân theo các giáo lệnh.
- Sau lễ báp têm và lễ xác nhận của tôi, mẹ tôi kéo tôi ra một bên và hỏi: “Con cảm thấy như thế nào?” Tôi có hết sức mô tả cảm giác ấm áp, đầy bình an, an ủi và hạnh phúc mà tôi đã có. Mẹ giải thích rằng điều tôi cảm thấy chính là ân tứ mà tôi vừa nhận được, ân tứ Đức Thánh Linh. Mẹ bảo tôi rằng nếu tôi sống xứng đáng, tôi sẽ có ân tứ đó với tôi liên tục. Đó là một giây phút giảng dạy mà đã sống với tôi suốt đời.

Dạy con cái của chúng ta ý nghĩa của phép báp têm và lễ xác nhận, việc tiếp nhận ân tứ Đức Thánh Linh, việc dự phần Tiệc Thánh, việc kính trọng chức tư tế và việc lập và tuân giữ các giao ước đền thờ. Chúng cần biết tầm quan trọng của việc sống ngay chính với một giấy giới thiệu đi đền thờ và chuẩn bị cho hôn lễ trong đền thờ.

- Nếu các anh chị em chưa được làm lễ gắn bó trong đền thờ với người phối ngẫu hay con cái mình, thì hãy cố gắng nỗ lực chung với gia đình để nhận các phước lành của đền thờ. Hãy đặt ra các mục tiêu về đền thờ chung với gia đình.

- Thừa các anh em, hãy xứng đáng với chức tư tế mà các anh em nắm giữ và sử dụng chức tư tế ấy để ban phước cho cuộc sống của gia đình các anh em. . . .

Hãy Lưu Ý đến Các Sinh Hoạt của Cộng Đồng, Trường Học và Giáo Hội

Các tài liệu đều có sẵn ở bên ngoài nhà. Việc sử dụng khôn ngoan các tài liệu đó sẽ củng cố gia đình của chúng ta.

- Khuyến khích con cái của chúng ta phục vụ trong Giáo Hội và cộng đồng.
- Nói chuyện với các giáo viên, các huấn luyện viên, các cố vấn, những người chỉ bảo và các vị lãnh đạo Giáo Hội về các mối quan tâm của chúng ta và nhu cầu của con cái chúng ta.
- Biết điều mà con cái của chúng ta đang làm trong thời gian rảnh rỗi của chúng. Chi phối sự chọn lựa của chúng về phim ảnh, chương trình truyền hình và băng video. Nếu chúng đang ở trên Mạng Lưới Internet, thì hãy biết chúng đang làm gì. Giúp chúng thấy được tầm quan trọng của sự giải trí lành mạnh.
- Khuyến khích các sinh hoạt học đường có giá trị. Biết con cái chúng ta đang học gì. Giúp chúng làm bài tập ở nhà. Giúp chúng nhận biết tầm quan trọng của học vấn và chuẩn bị cho công việc làm và sự tự túc.
- Các em thiếu nữ: Hãy tham dự Hội Phụ Nữ khi các em đến sinh nhật lần thứ 18 của mình. Một số các em có thể miễn cưỡng để thực hiện sự chuyển tiếp đó. Các em có thể sợ rằng mình sẽ không thích hợp với Hội Phụ Nữ. Các em thân mến, không phải như vậy. Có nhiều điều trong Hội Phụ Nữ cho các em. Đó có thể là một phước lành cho các em trong suốt cuộc đời của các em.
- Các em thiếu niên: Hãy làm vinh danh Chức Tư Tế A Rôn. Đó là chức tư tế dự bị, chuẩn bị các em cho Chức Tư Tế Mên Chi Xê Đéc. Hãy trở nên hoàn toàn tích cực trong nhóm túc số các anh cả khi các em được sắc phong Chức Tư Tế Mên Chi Xê Đéc. Tình anh em, sự chỉ dạy trong nhóm túc số và các cơ hội phục vụ những người khác sẽ ban phước cho các em và gia đình các em trong suốt cuộc đời của các em.

Nói Theo Tấm Gương Yêu Thương của Chúa

Mỗi gia đình có thể được củng cố bằng cách này hoặc cách khác nếu Thánh Linh của Chúa được mang

vào trong nhà của chúng ta và chúng ta giảng dạy bằng tấm gương của Ngài.

- Hãy hành động với đức tin; đừng phản ứng với sự sợ hãi. Khi các đứa con tuổi niên thiếu của chúng ta bắt đầu thử nghiệm các giá trị của gia đình thì cha mẹ cần phải tìm đến Chúa để có được sự hướng dẫn cho các nhu cầu cụ thể của mỗi người trong gia đình. Đây là lúc để thêm vào tình yêu thương và sự hỗ trợ và để củng cố những điều giảng dạy của các anh chị em về cách chọn lựa. Thật là điều kinh hoàng khi cho phép con cái chúng ta học hỏi từ những lỗi lầm mà chúng có thể mắc phải, nhưng sự sẵn lòng của chúng để chọn đường lối của Chúa và các giá trị của gia đình thì quan trọng khi sự chọn lựa đến từ bản thân của chúng hơn là chúng ta cố gắng áp đặt các giá trị đó lên trên chúng. Đường lối yêu thương và chấp nhận của Chúa thì tốt hơn đường lối ép buộc và áp đặt của Sa Tan, nhất là trong việc dạy dỗ lứa tuổi niên thiếu.
- Hãy nhớ đến những lời của Tiên Tri Joseph Smith: “Không có điều gì suy tính trước để dẫn dắt người khác từ bỏ tội lỗi bằng cách nắm tay họ và trông nom họ với sự dịu dàng. Khi có những người ít biểu lộ lòng tử tế và tình yêu thương đối với tôi, thì ôi quyền năng nào tác động tâm trí của tôi, trong khi cách khác thì có khuynh hướng làm đau đớn với những ý nghĩ chua chát và làm nản lòng” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, do Joseph Fielding Smith tuyển chọn [1976], 240).

Con Cái Đi Sai Đường Sẽ Trở Về Nào Ngay

- Mặc dù chúng ta có thể thất vọng, sau khi chúng ta có thể làm hết mọi điều, khi mà một số con cái của mình đi ra khỏi con đường ngay chính, nhưng những lời của Orson F. Whitney có thể an ủi chúng ta: “Mặc dù một số chiên có thể lạc đường, nhưng đôi mắt của Đấng Chăn vẫn theo dõi chúng, và sớm muộn gì thì chúng cũng sẽ nhận được tấm lòng dịu dàng xót thương của Thượng Đế tìm đến chúng và mang chúng trở về bầy. Hoặc trong cuộc sống này hoặc trong cuộc sống mai sau, chúng sẽ trở về. Chúng sẽ phải trả nợ của chúng đối với công lý; chúng sẽ chịu đau đớn vì tội lỗi của mình; và có thể bước đi trên con đường gai góc; nhưng cuối cùng nếu nó dẫn chúng đến, giống như Đứa Con Hoang Phí đã hối cải, một tấm lòng yêu thương và khoan dung của cha mẹ và mái gia đình, thì kinh nghiệm đau đớn đó sẽ không phải là vô ích. Hãy cầu nguyện cho các con

cái lơ đễnh và ngộ nghịch của chúng ta; hãy kiên trì đối với chúng với đức tin [của chúng ta]. Hãy hy vọng, hãy tin cậy cho đến khi các anh chị em thấy được sự cứu rỗi của Thượng Đế” (trích Joseph Smith, trong Conference Report, tháng Tư năm 1929, 110).

Những Người Thành Niên Độc Thân và Thân Bằng Quyển Thuộc Có Thể Góp Sức Vào

- Nếu các anh chị em độc thân hoặc không được ban phước để có con cái thì sao? Các anh chị em có cần phải quan tâm đến lời khuyên dạy về gia đình không? Có. Đó là một điều mà tất cả chúng ta đều cần để học hỏi trong cuộc sống trên thế gian. Những người thành niên độc thân thường có thể góp sức đặc biệt cho gia đình, trở nên một nguồn hỗ trợ, chấp nhận và yêu thương đáng kể cho gia đình họ và các gia đình chung quanh họ.
- Có nhiều người thành niên trong thân tộc đóng vai trò cha mẹ trong vòng quyền hạn của họ. Ông bà, cô chú bác, cậu dì, anh chị em, cháu gái, cháu trai, anh chị em họ và những người khác trong gia đình cũng có thể có ảnh hưởng lớn đến gia đình. Tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn của mình đối với thân bằng quyến thuộc của tôi mà đã hướng dẫn tôi qua tấm gương và chứng ngôn của họ. Đôi khi những người trong thân tộc cũng có thể nói những điều mà cha mẹ không thể nói mà không phải bắt đầu một cuộc tranh luận. Sau một cuộc thảo luận tâm tình với mẹ mình, một thiếu nữ đã nói: “Thật là kinh khủng để nói cho cha mẹ biết là con đã làm một điều sai. Nhưng nó còn tệ hại hơn để nói cho Dì Susan biết. Con không thể làm cho Dì ấy thất vọng được.”

Không Có Gia Đình Nào Là Toàn Hảo

Khi biết được rằng chúng ta đang sống trên trần thế để học hỏi và phát triển đức tin của mình, thì chúng ta nên hiểu rằng cần phải có sự tương phản trong mọi sự việc. Trong một buổi họp gia đình trong nhà của tôi, vợ tôi đã nói: “Khi ta có thể nghĩ rằng một người nào đó có được một gia đình toàn hảo, thì ta chưa quen biết rõ họ.”

Sắp Xếp Nhà Cửa và Gia Đình cho có Trật Tự

Thưa các anh chị em, là cha mẹ chúng ta phải lưu tâm đến lời khuyên bảo, ngay cả lời khiển trách, do Chúa ban cho Joseph Smith và các vị lãnh đạo của Giáo Hội vào năm 1833 để “sắp xếp nhà mình cho có trật tự” (GLGÚ 93:43). “Ta đã truyền lệnh cho các người phải nuôi nấng con cái mình trong sự sáng và lẽ thật” (GLGÚ 93:40). “Sắp xếp gia đình mình cho có trật tự, và xem xét chắc chắn rằng họ được siêng năng hơn và biết lo lắng hơn trong gia đình, và luôn luôn cầu nguyện, bằng không thì họ sẽ phải bị loại trừ ra khỏi vị thế của họ” (GLGÚ 93:50).

Các vị tiên tri trong thời chúng ta đã đưa ra lời khuyên bảo và cảnh cáo tương tự cho các cha mẹ phải sắp xếp gia đình mình cho có trật tự. Cầu xin cho chúng ta được ban phước với sự soi dẫn và tình yêu thương để đối phó với sự chống đối bằng đức tin trong gia đình mình. Rồi chúng ta sẽ biết rằng những thử thách của mình là để mang chúng ta đến gần Chúa hơn và đến gần nhau hơn. Cầu xin cho chúng ta nghe theo tiếng nói của vị tiên tri và sắp xếp nhà cửa chúng ta cho có trật tự (xin xem GLGÚ 93:41–49). Gia đình được củng cố khi chúng ta đến gần Chúa, và mỗi người trong gia đình được củng cố khi chúng ta nâng đỡ và củng cố cùng yêu thương và chăm sóc cho nhau. “Anh nâng đỡ tôi và tôi nâng đỡ anh, và chúng ta sẽ cùng nhau thăng tiến” (Châm ngôn của đạo Quaker).

Cầu xin cho chúng ta có thể chào đón và duy trì Thánh Linh của Chúa trong nhà mình để củng cố gia đình mình. Tôi cầu nguyện rằng mỗi người trong gia đình của chúng ta có thể ở trên “con đường chật và hẹp ấy, tức là con đường dẫn đến cuộc sống vĩnh cửu” (2 Nê Phi 31:18).

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cá Hales tại đại hội trung ương của Giáo Hội vào tháng Tư năm 1999 (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1999, 39–44; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1999, 3234).

GIẢNG DẠY CÁC NGUYÊN TẮC PHÚC ÂM CHO CON CÁI

14

PHẦN 2

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc nhiều đề nghị này:

- Với tính cách là gia đình, hãy hoạch định một sinh hoạt mà trong đó các anh chị em sẽ cùng phục vụ.
- Làm công việc nhà với một trong số những đứa con của các anh chị em hoặc với một đứa cháu nội/ngoại, cháu họ hoặc một đứa trẻ khác trong gia đình của các anh chị em. Hãy nói chuyện với đứa con này trong khi các anh chị em làm việc. Hãy lợi dụng các cơ hội giảng dạy này mà không có vẻ chỉ trích các nỗ lực giúp đỡ của đứa con.
- Đọc những đoạn sau đây trong quyển cẩm nang *Cho Sức Mạnh của Giới Trẻ* (34285): “Phương Tiện Truyền Thông Đại Chúng: Phim Ảnh, Truyền Hình, Truyền Thanh, Băng Video, Sách Vở và Tạp Chí” (các trang 11–12), “Âm Nhạc và Khiêu Vũ” (các trang 13–14), và “Sự Trinh Khiết về Tình Dục” (các trang 14–16). Sau khi các anh chị em đã xem lại tài liệu đó, hãy quyết định đứa con nào của mình sẽ được lợi ích từ việc đọc và thảo luận tài liệu này với các anh chị em.

CHỈ ĐỊNH ĐỀ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

DẠY DỠ CON CÁI

Chủ Tịch Boyd K. Packer

Quyền Chủ Tịch Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Con số những người tụ họp nơi đây và tại các địa điểm khác cho thấy niềm khao khát không thể dẫn được cho lẽ thật mà kèm theo vai trò tín hữu trong Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Ky Tô.

Khi tôi cầu nguyện về điều gì sẽ có giá trị nhất đối với các anh chị em, thì tôi chợt nhận ra rằng trong ba tuần nữa sẽ là sinh nhật lần thứ 75 của mình và tôi sẽ đi vào cái tuổi mà tôi chọn để gọi là *tuổi trung niên cao hơn*.

Tôi đã là thầy giáo trong hơn 50 năm. Chắc chắn là điều mà tôi đã học hỏi được thì sẽ hữu ích cho các anh chị em.

Tôi đã học được điều này từ kinh nghiệm. Đời sẽ dạy cho chúng ta một số điều mà chúng ta không nghĩ rằng chúng ta muốn biết. Những bài học cứng rắn này có thể là những bài học đáng giá nhất.

Tôi học được một điều khác về việc học hỏi khi tôi đang vào *cái tuổi trung niên cao hơn*. Hãy suy xét câu chuyện này giữa một bác sĩ và một bệnh nhân:

Bác sĩ: “Tôi có thể giúp gì cho ông đây? Ông có vấn đề gì?”

Bệnh nhân: “Thưa bác sĩ, trí nhớ của tôi. Tôi đọc một điều gì đó và tôi không thể nhớ nổi điều đó. Tôi không thể nhớ tại sao tôi vào một căn phòng. Tôi không thể nhớ tôi để đồ của mình nơi đâu.”

Bác sĩ: “Vậy thì, xin cho tôi biết, tình trạng này đã quấy rầy ông trong bao lâu rồi?”

Bệnh nhân: “Tình trạng gì đã quấy rầy tôi trong bao lâu?”

Đấy, nếu điều đó làm các anh chị em cảm thấy buồn cười, thì các anh chị em hoặc là dưới 60 tuổi hoặc các anh chị em đang cười mình đấy.

Dạy Dỗ Con Cái Trong Khi Chúng Còn Nhỏ

Khi lớn tuổi hơn, các anh chị em không thể học hỏi, ghi nhớ hoặc học tập giống như khi các anh chị em còn trẻ. Có thể vì vậy mà tiên tri An Ma đã khuyên dạy:

“Hãy học sự thông sáng trong tuổi thanh xuân của con; phải, hãy học tập tuân giữ các lệnh truyền của Thượng Đế trong tuổi thanh xuân của mình?”¹

Càng ngày càng khó cho tôi để nhớ các câu thánh thư và những dòng thơ. Khi còn nhỏ, tôi đã có thể lặp lại một điều gì một hai lần và nhớ được. Nếu tôi lặp lại nhiều lần, nhất là nếu tôi viết nó xuống, thì nó ghi khắc vào tâm trí tôi khá lâu.

Tuổi thanh xuân là lúc dễ học. Chính vì thế mà các vị lãnh đạo Giáo Hội đã rất quan tâm đến các giảng viên của trẻ em và giới trẻ từ ngay lúc ban đầu.

Việc giảng dạy các bài học phúc âm và đời sống cho trẻ em và giới trẻ là một điều cực kỳ quan trọng.

Chúa đã đặt trách nhiệm đầu tiên lên cha mẹ và cảnh cáo họ:

“Và lại nữa, nếu những bậc cha mẹ trong Si Ôn, . . . có con cái đã lên tám tuổi mà không dạy chúng biết giáo lý về sự hối cải, đức tin nơi Đấng Ky Tô, Vị Nam Tử của Thượng Đế hằng sống, và về phép báp têm và ân tứ Đức Thánh Linh bởi phép đặt tay, thì tội lỗi sẽ trút lên đầu những bậc cha mẹ ấy.”²

Mục tiêu cơ bản của Giáo Hội này là giảng dạy giới trẻ: trước hết là ở nhà và rồi ở nhà thờ.

Chất Chứa Kiến Thức

Một điều khác nữa tôi đã học được mà liên quan đến việc ghi nhớ điều chúng ta học được khi chúng ta còn nhỏ. Kiến thức được chứa trong tâm trí trẻ trung thì có thể chờ đợi nhiều năm cho đến lúc mà nó có thể được cần đến.

Tôi xin được minh họa như sau. Tôi rất quan tâm đến việc các tín hữu có khuynh hướng coi thường lời khuyên dạy của vị giám trợ hoặc, ngược lại, quá lệ thuộc vào ông.

Tôi quyết định nói chuyện tại đại hội trung ương về vị giám trợ.

Tôi thành tâm chuẩn bị và một cuộc chuyện trò từ 50 năm qua chợt đến với tâm trí tôi. Nó hữu ích cho nhu cầu của tôi với tư cách là một giáo viên—hoàn toàn hữu ích. Giờ đây tôi xin trích dẫn câu chuyện đó cũng giống như tôi đã làm trong đại hội trung ương:

“Nhiều năm trước đây, tôi đã phục vụ trong hội đồng thầy thượng phẩm giáo khu với Emery Wight. Emery đã phục vụ với tư cách là giám trợ của Tiểu Giáo Khu Harper ở vùng nông thôn trong 10 năm. Vợ của

anh ấy, Lucille, trở thành chủ tịch Hội Phụ Nữ giáo khu của chúng tôi.

“Lucille kể cho tôi nghe rằng vào một buổi sáng mùa xuân nọ, một người hàng xóm đến nhà của chị và xin được gặp Emery. Chị nói với người ấy rằng anh ấy đang cày xới ngoài đồng. Rồi người hàng xóm nói với về lo lắng nhiều. Sáng sớm hôm đó, người ấy đi ngang qua cánh đồng và thấy cặp ngựa của Emery đứng trong luống cày đang dở dang với dây cương vắt ngang cái cày. Emery thì chẳng thấy đâu cả. Người hàng xóm chẳng nghĩ ngợi gì về điều đó cho đến một hồi lâu sau khi người ấy đi ngang qua cánh đồng lần nữa, và cặp ngựa vẫn không nhúc nhích. Người ấy trèo qua hàng rào và băng ngang cánh đồng đến chỗ cặp ngựa đang đứng. Emery thì chẳng thấy đâu cả. Người ấy vội vàng chạy đến nhà để kiểm lại với Lucille.

“Lucille bình tĩnh trả lời: ‘Ồ, đừng lo lắng. Chắc chắn là có một người nào đó đang gặp rắc rối và tìm đến giám trợ đó mà.’

“Hình ảnh của cặp ngựa đứng hàng giờ trong cánh đồng biểu tượng cho sự tận tâm của các vị giám trợ trong Giáo Hội và của các vị cố vấn là những người đứng bên cạnh các giám trợ. Mỗi vị giám trợ và mỗi vị cố vấn, nói theo nghĩa bóng, bỏ đàn gia súc của mình đứng trên luống cày dở dang khi có một người nào đó cần giúp đỡ.”³

Tôi chưa bao giờ dùng kinh nghiệm đó trong bài nói chuyện—chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy.

Tôi muốn ghi nhớ câu chuyện đó trong tâm trí mình trước khi nói về câu chuyện đó trong đại hội nên tôi tìm ra một người con gái của Emery Wight. Cô ấy ứng thuận gặp tôi tại căn nhà cũ của họ và chỉ cho tôi thấy cánh đồng mà cha của cô ấy cày vào ngày đó.

Một đứa con trai của tôi đưa tôi đến đó sáng sớm Chúa Nhật. Nó chụp một số ảnh.

Đó là một buổi sáng mùa xuân thật đẹp. Cánh đồng mới vừa được cày cũng giống như nhiều năm trước đó. Các con chim hải âu đang kiếm ăn trên chỗ đất mới vừa cày xong.

Ký ức đầy rộn ràng đó, khi nhớ lại cuộc chuyện trò đó, thì không khác thường đối với tôi. Nó xác nhận một lần nữa lẽ thật của câu thánh thư—một câu thánh thư mà ngẫu nhiên tôi ghi nhớ từ khi còn niên thiếu—“Các ngươi cũng chớ nên nghĩ ngợi trước về những gì các ngươi sẽ nói; nhưng hãy luôn luôn tích trữ trong tâm trí mình những lời nói về cuộc sống, rồi chính

trong giờ phút ấy các người sẽ được ban cho phần đó là phần sẽ thích hợp cho từng người.”⁴

Tiếp theo đó là lời hứa cho những người biết trân quý áp ú kiến thức:

“Và kẻ nào tiếp nhận các người thì ta cũng sẽ ở đó, vì ta sẽ đi trước mặt các người. Ta sẽ ở bên tay mặt các người và ở bên trái các người, và Thánh Linh của ta sẽ ở trong trái tim các người, và các thiên sứ của ta sẽ vây quanh các người để nâng đỡ các người.”⁵

Đó là một bài học tốt cho tôi nhưng bài học của tôi không kết thúc ở đó.

Tôi đã làm một số công việc về sơn và chạm trổ gỗ khi còn niên thiếu. Phần lớn là tôi tự học. Trong khi các con tôi đang khôn lớn, thời giờ của tôi được dành để dạy dỗ chúng những điều mà tôi đã học về cuộc sống và về chạm trổ và sơn khi tôi còn nhỏ.

Sau khi chúng đã lớn khôn, tôi lấy việc chạm trổ làm phương tiện giải trí. Tôi chạm trổ hình chim chóc và bỏ ra nhiều giờ để chạm trổ. Khi được hỏi: “Anh mất bao nhiêu giờ để chạm trổ cái này?” Tôi luôn luôn đáp: “Tôi không biết. Nếu biết được chắc tôi sẽ nghĩ không làm nữa.”

Trong những giờ làm việc đó với đôi tay của mình, tôi suy ngẫm về những điều kỳ diệu của sự sáng tạo và sự soi dẫn mà sẽ trút xuống. Trong khi chạm trổ, thì tôi cũng nghĩ ra các bài nói chuyện.

Chạm trổ là giải trí đối với tôi. Thỉnh thoảng tôi cảm thấy hơi căng thẳng và khó chịu thì vợ tôi thường nói: “Thôi, anh nên bắt đầu chạm trổ một cái gì nữa đi.”

Tôi thiết tưởng nếu ký ức của *tuổi trung niên cao hơn* của tôi tự nó nhạy bén một chút thì tôi có thể chỉ một trong những bức tượng chạm trổ đó và cho biết nó tiêu biểu cho bài nói chuyện nào. Tôi biết được rằng trong những giây phút yên tĩnh đó tôi đã có thể làm hai công việc trong một lúc.

Gặt Hái từ Việc Dạy Dỗ

Tôi không còn có thể làm những công việc chạm trổ đó nữa. Công việc đó quá tinh xảo đối với tôi giờ đây phải đeo kính lão ba tròng và các khớp xương ngón tay thì hơi hóa cứng vì bệnh bại liệt khi còn thơ ấu. Ngoài ra, áp lực ngày càng gia tăng của sự kêu gọi của tôi giới hạn thời giờ mà tôi có thể dành cho việc chạm trổ và chuẩn bị bài nói chuyện.

Phần lớn khả năng chạm trổ giờ đây đã mất nơi tôi nhưng không nơi con cái của chúng tôi. Chúng tôi đã dạy dỗ chúng khi chúng còn nhỏ.

Hình ảnh của cặp ngựa đứng trên cánh đồng đã ở lại tâm trí tôi. Tôi nghĩ rằng có lẽ tôi có thể vẽ bức tranh của cặp ngựa của vị giám trợ đứng trên cánh đồng với dây cương quàng qua cái cày.

Tôi do dự bởi vì đã chín năm kể từ khi tôi vẽ bức tranh đó. Hai người bạn với tài năng khác thường và sự soi dẫn đã đề nghị giúp tôi vẽ cặp ngựa của vị giám trợ, và tháng Bảy là tháng nghỉ ngơi không phải hành trình, nên tôi đã bắt đầu.

Tôi học được rất nhiều từ hai người bạn đó và thật sự họ đã góp phần vào bức tranh của tôi. Nhưng tôi đã nhận được nhiều sự giúp đỡ hơn từ hai đứa con trai của tôi. Một đứa chụp hình cánh đồng đã được cày xới, vì tôi cố gắng luôn luôn được chính xác khi mô tả một điều gì bất luận là bằng chạm trổ gỗ hoặc bằng tranh hay bằng lời nói.

Đó là một bài học khác. Tôi có thể lấy lại từ các con tôi một điều gì mà chúng đã học khi chúng còn nhỏ.

Đứa con trai khác quyết định làm một tác phẩm điêu khắc về cặp ngựa của vị giám trợ để đúc đồng nhằm sánh đôi với bức tranh của tôi. Chúng tôi bỏ ra nhiều giờ bỏ ích để giúp đỡ lẫn nhau.

Nó lấy từ chuồng ngựa của chúng tôi hai bộ yên cương cũ mà đã được treo lên không ai đụng đến hơn 50 năm. Nó phủ bụi hai bộ yên cương đó và mang chúng về nhà. Nó đặt một bộ yên cương lên trên lưng một con ngựa rất kiên nhẫn. Con vật đứng yên trong khi đứa con tôi sắp xếp bộ yên cương cho đúng và vẽ phác thảo chi tiết của nó.

Người hàng xóm của nó đã đi thu lượm một số cái cày cũ. Trong số đó có một cái cày thời xưa mà nó cũng vẽ phác thảo.

Và như thế điều mà chúng tôi đã cho hai đứa con đó lúc chúng còn nhỏ giờ đây đã được trả lại. Cũng như vậy đối với các đứa con khác của chúng tôi, chúng đã cải tiến điều mà với tư cách là cha mẹ, chúng tôi đã dạy dỗ chúng khi chúng còn rất nhỏ. Và nếu cuộc sống của chúng tôi có được kéo dài thêm trên thế gian thì sẽ đến một mùa thu hoạch thứ nhì—các cháu nội/ngoại của chúng tôi—và có lẽ còn có mùa thu hoạch thứ ba.

Đánh Thức Các Tài Năng Đang Ngủ

Tôi học lại một điều gì khác nữa. Trước đây có lần tôi đã vẽ một bức tranh được soi dẫn bởi những lời góp ý mà tôi nghe được khi tôi còn nhỏ. Bức tranh mô tả Willard Peaks. Tôi nghe những người lớn tuổi ám chỉ chúng là *Chú Tịch Đoàn*. Ba đỉnh núi khổng lồ vững

chắc này cao chọc trời tiêu biểu cho các vị lãnh đạo của Giáo Hội.

Đó là cách đây chín năm. Con trai của tôi đã đưa tôi đến Willard, Utah, và chụp ảnh các đỉnh núi đó. Chúng tôi trở lại lần thứ nhì khi có nhiều bóng và điểm tương phản hơn.

Sau những năm đó, tôi đã phải đánh thức điều mà tôi đã để cho ngủ quên. Thoạt tiên là một sự phấn đấu khủng khiếp. Có vài lần tôi đã dọa nghỉ vẽ. Một trong số các bạn của tôi khấn nài tôi bằng cách nói: “Cứ nghỉ đi! Luôn luôn có thiếu gì chỗ ở dưới đây.”

Tôi đã không nghỉ vẽ, chỉ vì vợ tôi không cho phép tôi làm như vậy. Giờ đây, tôi hài lòng là tôi đã không nghỉ vẽ. Có lẽ, giờ đây tôi trở lại với hội họa lần nữa, tôi sẽ vẽ một bức tranh khác một lúc nào đó—ai biết được.

Tôi thiết tưởng việc cố gắng trở lại với hội họa cũng giống như một người không tích cực trong Giáo Hội trong nhiều năm và quyết định trở lại với Giáo Hội. Có thời kỳ phấn đấu đó để cảm thấy điều mà đã nằm im thì thật sự không mất. Và nó giúp để có được một hai người bạn.

Đó là một nguyên tắc học hỏi khác—rút tĩa bài học từ kinh nghiệm thông thường trong đời.

Bức tranh vẽ *Cặp Ngựa của Vị Giám Trợ* sắp hoàn tất. Tác phẩm điêu khắc của con trai tôi đang được đúc đồng ở tại lò đúc.

Ngẫu nhiên, tác phẩm điêu khắc của nó hay hơn bức họa của tôi nhiều. Điều đó phải là như thế. Những ngón tay và trí óc trẻ trung của nó đáp ứng dễ dàng hơn của tôi.

Khi tiến đến gần *tuổi trung niên cao hơn* thì chúng ta biết rằng xương già không uốn cong dễ dàng, khớp xương già không xê dịch nhanh nhẹn. Không phải là điều dễ dàng để cột dây giày của mình một khi ta đã ở giữa tuổi 60—mặc dù sàn nhà đã được hạ thấp hơn.

Thì lại là bài học đó nữa: “Hãy học sự thông sáng trong tuổi thanh xuân của con; phải, hãy học tập tuân giữ các lệnh truyền của Thượng Đế.”⁶

“Vinh quang của Thượng Đế là tri thức, hay nói cách khác, là sự sáng và lẽ thật.”⁷

“Ta đã truyền lệnh cho các người phải nuôi nấng con cái mình trong sự sáng và lẽ thật.”⁸

Ấn tử siêu việt của Đức Thánh Linh được ban cho con cái chúng ta khi chúng chỉ tám tuổi.

“Đấng An Ủi, tức là Đấng Thánh Linh mà Cha sẽ nhân danh ta sai xuống, Đấng ấy sẽ *dạy dỗ* các người *mọi sự*, nhắc lại cho các người *nhớ mọi điều* ta đã phán cùng các người.”⁹

Hãy lưu ý đến chữ *dạy dỗ* và *nhớ*.

Việc dạy dỗ con cái mang đến phần thưởng của riêng nó. Các anh chị em có biết rằng khi các anh chị em dạy thì các anh chị em học thêm từ sự giảng dạy nhiều hơn là các con cái của các anh chị em học được không?

Rút Tĩa Các Ký Ức Thuộc Linh

Có một sự khác biệt giữa việc đạt được kiến thức trên thế gian với việc đạt được kiến thức thuộc linh. Các học viên biết được điều đó vào ngày thi. Rất khó để nhớ một điều gì mà các anh chị em đã không học từ đầu.

Điều đó đúng với kiến thức trên thế gian, nhưng về phương diện thuộc linh chúng ta có thể rút tĩa ký ức mà đi ngược lại thời trước khi sinh ra đời. Chúng ta có thể phát triển một tính nhạy cảm về những điều mà không thể hiểu được khi chúng ta còn nhỏ.

Thi sĩ Wordsworth đã cảm thấy một điều gì về cuộc sống tiền dương thế khi ông viết:

Sự sinh ra đời của chúng ta chỉ là một giấc ngủ và một sự quên lãng;

Linh hồn chỗi dậy với chúng ta, là Vì Sao của cuộc sống chúng ta,

Đặt bối cảnh của nó ở một nơi nào đó,

Và đến từ xa:

Không ở trong sự quên lãng hoàn toàn,

Và cũng không ở trong sự trần trụi hoàn toàn,

Nhưng chúng ta đến từ các đám mây vinh quang

Từ Thượng Đế là nhà của chúng ta.¹⁰

Tôi rút tĩa các dòng chữ đó từ ký ức của mình nơi mà tôi cất giữ chúng trong một lớp tiếng Anh trong những ngày học đại học của tôi.

Các bài học quan trọng nhất đến từ các sự kiện thông thường trong đời sống.

Một số người chờ đợi những kinh nghiệm thuộc linh đặc biệt để xác nhận chứng ngôn của họ. Điều đó không tác động như vậy mà là những thúc giục âm thầm và những ấn tượng về những điều thông thường mà cho chúng ta sự bảo đảm về lai lịch của chúng ta là con cái của Thượng Đế. Chúng ta sống ở dưới mức xa hơn các đặc ân của mình khi chúng ta tìm kiếm những dấu hiệu và nhìn “xa quá điếm nhắm”¹¹ các sự kiện kỳ diệu.

Chúng ta là con cái của Thượng Đế vì chúng ta đã sống với Ngài trong tiền dương thế. Thỉnh thoảng bức màn che được vén lên và gọi cho chúng ta biết chúng ta là ai và nơi chốn của chúng ta trong kế hoạch vĩnh cửu của những sự việc. Hãy gọi điều đó là ký ức hay kiến thức thuộc linh, đó là một trong số các chứng ngôn rằng phúc âm của Chúa Giê Su Ky Tô là chân chính. Những điều mặc khải như vậy sẽ đến khi chúng ta giảng dạy.

Có lần tôi đã nghe Chủ tịch Marion G. Romney (1897–1988) nói: “Tôi luôn luôn biết khi tôi đang nói dưới ảnh hưởng của Đức Thánh Linh vì tôi luôn luôn học được một điều gì từ điều tôi đã nói.”

Chúa đã phán bảo cùng các anh cả:

“Các người không phải được phái đi để được giảng dạy, nhưng để giảng dạy cho con cái loài người biết những điều ta đã trao vào tay các người qua quyền năng của Thánh Linh ta;

“Và các người phải được giảng dạy từ trên cao. Hãy tự thánh hóa mình, rồi các người sẽ được ban cho quyền năng, để các người có thể ban phát như ta đã nói.”¹²

Ngay cả khi việc gặt hái kết quả của sự giảng dạy người cải đạo không thành công lắm đối với những người truyền giáo nhưng một quyền năng thuộc linh cũng đến với họ và đến với Giáo Hội vì họ học hỏi được qua sự giảng dạy của họ.

Chủ tịch của nhóm tức số các thầy trợ tế là phải ngồi họp và giảng dạy các thầy trợ tế đồng bạn của mình.¹³ Chủ tịch của nhóm tức số các anh cả là phải giảng dạy các thành viên trong nhóm tức số của mình theo các giao ước.¹⁴

Phao Lô đã bảo Ti Mô Thê: “Những điều con đã nghe nơi ta ở trước mặt nhiều người chứng, hãy giao phó cho mấy người trung thành, cũng có tài dạy dỗ kẻ khác.”¹⁵

Ông giải thích trong mười bốn chữ cách thức giảng dạy đã trở thành phần thưởng riêng của nó:

“Vậy người dạy dỗ kẻ khác mà không dạy dỗ chính mình người sao! Người giảng rằng chớ nên ăn cắp, mà người ăn cắp!

“Người nói rằng chớ nên phạm tội tà dâm, mà người phạm tội tà dâm!”¹⁶

Hãy Là một Người Sẵn Lòng Học Hỏi

Một ngày nọ tôi nhận được một bức thư xin lỗi mà tôi thường có nhiều dịp như thế. Lá thư này do một người nào đó mà tôi không biết gửi đến. Lá thư này cho biết người tín hữu đó đã cảm thấy phẫn uất và tức giận biết bao trong một thời gian dài đối với tôi vì một bài nói chuyện mà tôi đã đưa ra. Lá thư đó hỏi xin sự tha thứ.

Tôi là người dễ tha thứ. Tôi chỉ là tác nhân trong việc đưa ra bài nói chuyện và có lòng tha thứ.

Các câu thánh thư chứa đựng nhiều điều tham khảo cho thấy là “khó khăn”¹⁷ biết bao để mang lấy những điều giảng dạy của các vị tiên tri và các sứ đồ cho dân Y Sơ Ra Ên và cho dân Nê Phi. Rất dễ dàng để chống lại lời giảng dạy và phẫn nộ đối với giảng viên. Đó là số phận của các vị tiên tri và các sứ đồ từ lúc ban đầu.

Một trong các Lời Chúc Phúc đã dạy rằng:

“Khi nào vì cố ta mà người ta mắng nhiếc, bắt bớ, và lấy mọi điều dữ nói vu cho các người thì các người sẽ được phước. .

“Hãy vui vẻ, và nức lòng mừng rỡ vì phần thưởng các người ở trên trời sẽ lớn lắm; bởi vì người ta cũng từng bắt bớ các đấng tiên tri trước các người như vậy.”¹⁸

Diễn hình các bức thư xin lỗi đó viết: “Tôi không thể hiểu lý do tại sao ông cảm thấy cần phải làm cho tôi cảm thấy rất khó chịu và đây tội lỗi.” Rồi, từ sự phẫn đấu của họ nảy sinh một sự hiểu biết, sự soi dẫn, sự am hiểu về các nguyên nhân và hậu quả. Cuối cùng họ tiến đến việc thấy và hiểu lý do tại sao là như thế đó.

Tôi đề cập đến một trong số nhiều đề tài. Một chị phụ nữ có thể cuối cùng tiến đến việc thấy lý do tại sao chúng tôi nhấn mạnh đến tầm quan trọng của những người mẹ ở nhà với con cái của mình. Chị ấy hiểu rằng không có một sự phục vụ nào sánh bằng sự tinh xảo tôn cao đến từ tình mẫu tử vị tha. Cũng như chị ấy không cần phải từ bỏ sự tinh xảo trí thức, văn hóa hay giao tế. Những điều đó ăn khớp vào—trong thời gian thích đáng—vì chúng đi kèm theo đức hạnh trường cửu đến từ việc giảng dạy con cái.

Không có sự giảng dạy nào sánh bằng, thỏa mãn về phần thuộc linh, hoặc tôn cao hơn sự giảng dạy của một người mẹ cho con cái của mình. Một người mẹ có thể cảm thấy thiếu khả năng về sự uyên bác thánh thư bởi vì người ấy bận rộn với việc giảng dạy gia đình mình. Người ấy sẽ không nhận được một phần thưởng kém hơn.

Chủ Tịch Grant Bangerter đã có một cuộc nói chuyện về giáo lý với Chủ Tịch Joseph Fielding Smith, là người đi tham quan phái bộ truyền giáo của ông ở Brazil (Ba Tây). Chị Bangerter đã lắng nghe và cuối cùng nói: “Thưa Chủ Tịch Smith, tôi dạy dỗ con cái và đã không có thời giờ để trở thành một chuyên viên về thánh thư như anh ấy. Tôi sẽ đến được thượng thiên giới với Grant không?”

Chủ Tịch Smith điềm tĩnh suy nghĩ một lát rồi nói: “Vâng, có lẽ được nếu chị làm cho anh ấy một cái bánh nướng.”

Một người đàn ông sẽ cảm thấy thúc giục để sánh kịp với mức độ tinh xảo thuộc linh đó mà đồ dòn một cách tự nhiên đến người vợ của mình khi người vợ ấy dạy dỗ con cái của họ. Và nếu người đàn ông ấy hiểu được phúc âm, thì người ấy biết rằng mình không thể được tôn cao nếu không có người vợ của mình.¹⁹ Hy vọng lớn nhất của người ấy là hướng dẫn với tư cách là một người bạn đời chu đáo, biết trách nhiệm trong việc dạy dỗ con cái của họ.

Các Phước Lành cho Những Người Giảng Dạy

Giờ đây, hãy suy ngẫm lời hứa này:

“Các người hãy siêng năng giảng dạy lẫn nhau, rồi ân điển của ta sẽ ở với *các người*, [người giảng dạy], để các người [người giảng dạy, người mẹ, người cha] có thể được chỉ dẫn một cách hoàn hảo hơn về lý thuyết, về nguyên tắc, về giáo lý, và về luật pháp của phúc âm, về tất cả mọi sự việc liên quan đến vương quốc của Thượng Đế, là các điều mà các người [người mẹ, người cha] cần hiểu rõ.”²⁰

Hãy lưu ý rằng lời hứa là dành cho người giảng dạy hơn là cho người học.

“Các người hãy siêng năng giảng dạy lẫn nhau, rồi ân điển của ta sẽ ở với các người, [là những người dạy dỗ con cái mình hoặc Hội Thiếu Nhi, Trường Chúa Nhật, Hội Thiếu Nữ và Hội Thiếu Niên, chức tư tế, lớp giáo lý, Hội Phụ Nữ],” là các điều mà các anh chị em có thể tiến đến việc hiểu biết:

“Về những việc ở trên trời, lẫn ở trên thế gian, và phía dưới trái đất; những việc trong quá khứ, những việc trong hiện tại, những việc sẽ phải xảy đến trong tương lai gần đây; những việc ở trong nước, những việc ở hải ngoại; những cuộc chiến tranh cùng những việc rối ren của các quốc gia, và những sự đoán phạt trong xứ; cùng sự hiểu biết về các xứ và về các vương quốc—

“Để các người [là những người giảng dạy] có thể được sẵn sàng về mọi phương diện khi ta lại phái các người đi để làm vinh hiển chức vụ mà ta đã chỉ định cho các người, cùng sứ mệnh mà ta đã giao phó cho các người.”²¹

Phao Lô đã nói tiên tri cùng người thanh niên Ti Mô Thê rằng “trong ngày sau rốt, sẽ có những thời kỳ khó khăn.”²² Ông nói: “Những người hung ác, kẻ giả mạo thì càng chìm đắm luôn trong điều dữ, làm lầm lạc kẻ khác mà cũng lầm lạc chính mình nữa.”²³

Nhưng chúng ta vẫn có thể được an toàn. Sự an toàn của chúng ta nằm trong việc dạy dỗ con cái:

“Hãy dạy cho trẻ thơ con đường nó phải theo; đầu khi nó trở về già, cũng không hề lìa khỏi đó.”²⁴

Phao Lô đã khuyên dạy Ti Mô Thê:

“Về phần con, hãy đứng vững trong những sự con đã đem lòng tin chắc mà học và nhận lấy, vì biết con đã học những điều đó với ai;

“Và từ khi con còn *thơ ấu đã biết kinh thánh* vốn có thể khiến con khôn ngoan để được cứu bởi đức tin trong Đức Chúa Giê Su Ky Tô.”²⁵

Đây là Giáo Hội của Chúa Giê Su Ky Tô. Đây là Giáo Hội của Ngài. Ngài là Đấng Gương Mẫu, Đấng Cứu Chuộc của chúng ta. Chúng ta được truyền lệnh phải “như chính mình Chúa là công bình.”²⁶

Ngài dạy dỗ trẻ con. Ngài đã truyền lệnh cho các môn đồ của Ngài tại Giê Ru Sa Lem “hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn trở; vì nước thiên đàng thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy.”²⁷

Trong câu chuyện về giáo vụ của Đấng Cứu Rỗi ở giữa dân Nê Phi, chúng ta có thể thấy tận trong tâm hồn Ngài có lẽ hơn bất cứ nơi nào khác:

“Và chuyện rằng, Ngài truyền lệnh cho họ hãy đem các trẻ nhỏ lại.

“Vậy nên họ đem các trẻ nhỏ lại và đặt chúng xuống đất quanh Ngài, và Chúa Giê Su đứng ở giữa, rồi đám đông lui ra để cho tất cả trẻ nhỏ được đem lại bên Ngài. . . .

“ . . . Ngài khóc, và đám đông đã làm chứng cho chuyện đó, rồi Ngài bồng từng đứa trẻ một và ban phước cho chúng, rồi cầu nguyện cùng Đức Chúa Cha cho chúng.

“Và khi làm như vậy xong, Ngài lại khóc;

“Và Ngài phán cùng đám đông và bảo họ rằng: Hãy nhìn xem các con trẻ của các người.

“Và khi đưa mắt nhìn lên trên trời, họ thấy các tầng trời mở ra, và họ trông thấy các thiên sứ từ trời hạ xuống như đang ở giữa một đám lửa. Rồi các vị này giáng xuống bao quanh các trẻ nhỏ, khiến chúng như được bao vây giữa đám lửa; và các thiên sứ phục sự chúng.

“Và đám đông đã thấy, nghe, và làm chứng; và họ biết rằng điều làm chứng của họ là đúng sự thật vì tất cả đám đông ai cũng được thấy và nghe.”²⁸

Tôi biết rằng điều làm chứng này là đúng sự thật. Tôi làm chứng về Ngài và ban phước cho tất cả các anh chị em là những người dạy dỗ trẻ em trong tôn danh của Ngài.

Từ bài nói chuyện tại buổi họp đặc biệt devotional trong Tuần Lễ Giáo Dục của trường Brigham Young University (Brigham Young Education Week) vào ngày 17 tháng Tám năm 1999 (xin xem *Ensign*, tháng Hai năm 2000, 10–17).

GHI CHÚ

1. An Ma 37:35.
2. Giáo Lý và Giao Ước 68:25.
3. “The Bishop and His Counselors,” *Ensign*, tháng Năm năm 1999, 57.
4. Giáo Lý và Giao Ước 84:85.
5. Giáo Lý và Giao Ước 84:88.
6. An Ma 37:35.
7. Giáo Lý và Giao Ước 93:36.
8. Giáo Lý và Giao Ước 93:40.
9. Giảng 14:26; những chữ nghiêng được thêm vào.
10. “Ode: Intimations of Immortality,” đoạn thơ 5.
11. Gia Cốp 4:14.
12. Giáo Lý và Giao Ước 43:15–16.
13. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 107:85.
14. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 107:89.
15. 2 Ti Mô Thê 2:2.
16. Rô Ma 2:21–22; những chữ nghiêng được thêm vào.
17. Xin xem Giảng 6:60; 1 Nê Phi 16:2; 2 Nê Phi 9:40; Hê La Man 14:10.
18. Ma Thi Ố 5:11–12; xin xem thêm Lu Ca 21:12; Giảng 15:20; 3 Nê Phi 12:12.
19. Xin xem Giáo Lý và Giao Ước 131:1–4, 132:19–21.
20. Giáo Lý và Giao Ước 88:78; những chữ nghiêng được thêm vào.
21. Giáo Lý và Giao Ước 88:79–80.
22. 2 Ti Mô Thê 3:1.
23. 2 Ti Mô Thê 3:13.
24. Châm Ngôn 22:6.
25. 2 Ti Mô Thê 3:14–15; những chữ nghiêng được thêm vào.
26. 1 Giảng 3:7.
27. Ma Thi Ố 19:14.
28. 3 Nê Phi 17:11–12, 21–25.

HƯỚNG DẪN CON CÁI KHI CHÚNG CHỌN CÁC QUYẾT ĐỊNH

15

Ý KIẾN ĐỀ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Trong phần chỉ định để đọc sau đây, Anh Cả M. Russell Ballard đưa ra bốn đề nghị để giúp chúng ta “xây dựng một pháo đài đức tin trong nhà của mình và . . . chuẩn bị cho giới trẻ của chúng ta được trong sạch, trong trắng và trinh khiết, hoàn toàn xứng đáng để vào đền thờ.” Hãy xem lại những đề nghị của ông và lập ra những kế hoạch cụ thể để tuân theo những đề nghị này trong nhà của các anh chị em.
- Hãy nghĩ về những quyết định mà mỗi đứa con trong gia đình của các anh chị em có thể phải chọn trong trường học, tại nhà và trong những bối cảnh khác. Hãy suy xét điều gì các anh chị em có thể làm để giúp chuẩn bị cho mỗi đứa con chọn các quyết định ngay chính.

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận bài này với người phối ngẫu của mình.

GIỐNG NHƯ MỘT NGỌN LỬA KHÔNG THỂ DẬP TẮT

Anh Cả M. Russell Ballard

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Niềm Vui của Hôn Lễ Đền Thờ

Thỉnh thoảng tôi có được đặc ân để hành lễ trong đền thờ khi hai người trẻ tuổi xứng đáng được kết hôn và làm lễ gắn bó trong nhà của Chúa. Đây luôn luôn là những lúc đặc biệt cho gia đình và bạn bè. Cảm tưởng vào những lúc như vậy là sự hòa lẫn tuyệt vời và thỏa mãn của hạnh phúc trên thế gian với niềm vui vĩnh cửu được thấy trong đôi mắt đầy lệ của những người mẹ mà đã hết lòng cầu nguyện cho ngày này. Các anh chị em thấy điều đó trong mắt của những người cha là những người, lần đầu tiên trong nhiều tháng, đang nghĩ về một điều gì đó ngoài cách thức trả mọi tồn phí. Nhưng phần lớn là các anh chị em thấy điều đó trong đôi mắt của cô dâu và chú rể doan chính là những người đã sống đúng theo những điều giảng dạy của phúc âm, lánh xa cám dỗ của thế gian. Có một cảm tưởng đặc biệt, không thể phủ nhận dành cho những người vẫn luôn luôn trong sạch, trong trắng và trinh khiết.

Các Tiêu Chuẩn Đạo Đức Là Tuyệt Đối

Có rất nhiều thanh niên thiếu nữ của chúng ta đang chịu thua các áp lực của thế gian tràn ngập với những thông điệp xấu xa và tư cách vô luân. Lu Xi Phe đang tiến hành một cuộc chiến tranh đầy tội lỗi cho linh hồn của những người trẻ tuổi cũng như lớn tuổi, và con số thương vong đang gia tăng. Các tiêu chuẩn của thế gian đã thay đổi giống như cát sa mạc bị gió cuốn thổi đi. Điều mà chưa từng nghe thấy hoặc không được chấp nhận trước đây thì bây giờ lại là chuyện thông thường. Viễn ảnh của thế gian đã bị thay đổi đột ngột đến nỗi những người đã chọn tôn trọng triệt để các tiêu chuẩn truyền thống về đạo đức đã bị xem là lập dị, hầu như họ phải biện minh cho ước muốn của họ để tuân giữ các giáo lệnh của Thượng Đế.

Nhưng một điều chắc chắn là: các lệnh truyền đã không thay đổi. Đừng hiểu sai về điều đó. Điều đúng vẫn là đúng. Điều sai vẫn là sai, bất luận nó được đội lốt là đúng đắn hay chính xác theo thế gian. Chúng ta tin vào sự trinh khiết trước khi kết hôn và sự chung thủy sau đó mãi mãi. Tiêu chuẩn đó là một tiêu chuẩn tuyệt đối của lẽ thật, không phải lệ thuộc vào cuộc thăm dò ý kiến của công chúng hoặc tùy thuộc vào tình huống

hay hoàn cảnh. Không cần phải tranh luận về điều đó hoặc các tiêu chuẩn khác của phúc âm.

Xây Dựng Pháo Đài Đức Tin trong Nhà

Nhưng có một nhu cầu to lớn cho cha mẹ, các vị lãnh đạo và các giảng viên để giúp giới trẻ của chúng ta học để hiểu biết, yêu thương, trân quý và sống theo các tiêu chuẩn phúc âm. Cha mẹ và giới trẻ phải đứng chung với nhau để chống giữ lại kẻ nghịch thù thông minh và thủ đoạn. Chúng ta cũng phải tận tâm, hữu hiệu và kiên quyết trong các nỗ lực của mình để sống theo phúc âm giống như kẻ nghịch thù trong các nỗ lực của nó để hủy diệt phúc âm—và chúng ta.

Thử thách trước mặt chúng ta rất gay go. Linh hồn bất diệt của những người mà chúng ta yêu thương đang có nguy cơ gặp nguy hiểm. Tôi xin đề nghị bốn cách thức mà chúng ta có thể xây dựng một pháo đài đức tin trong nhà mình và nhất là giúp chuẩn bị giới trẻ của chúng ta được trong sạch, trong trắng và trinh khiết, hoàn toàn xứng đáng để vào đền thờ.

Giảng Dạy Các Trẻ Em về Phúc Âm

Điều đầu tiên là kiến thức về phúc âm. Kiến thức quan trọng nhất, thay đổi cuộc sống mà tôi biết được là sự hiểu biết rằng chúng ta thật sự là con cái của Thượng Đế Đức Cha Vĩnh Cửu của chúng ta. Điều này không những là đúng về phương diện giáo lý mà còn là điều thiết yếu về phương diện thuộc linh. Đấng Cứu Rỗi đã nói trong lời cầu nguyện đầy quyền năng thay cho chúng ta: “Và, sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Chúa Giê Su Ky Tô, là Đấng Cha đã sai đến” (Giăng 17:3). Việc biết Cha Thiên Thượng và hiểu mối quan hệ của chúng ta với Ngài là Đức Chúa Cha và Thượng Đế của chúng ta là tìm ra được ý nghĩa trong cuộc sống này và hy vọng vào cuộc sống mai sau. Gia đình của chúng ta cần phải biết rằng Ngài có thật, rằng chúng ta thật sự là các con trai và các con gái của Ngài và là những người thừa hưởng tất cả những gì Ngài có, bây giờ và mãi mãi. Khi yên tâm với sự hiểu biết đó, những người trong gia đình có lẽ sẽ hướng đến sự tà ác ít hơn và tìm đến Thượng Đế nhiều hơn để sống (xin xem Dân Số Ký 21:8).

Sống theo Giao Ước, Chứ Không Sống theo Sự Thuận Tiện

Bằng cách nào đó, chúng ta cần phải truyền dẫn vào lòng mình chứng ngôn mạnh mẽ về phúc âm của Chúa

Giê Su Ky Tô giống như các tổ phụ tiền phong của chúng ta. Hãy nhớ lúc Nauvoo sụp đổ vào tháng Chín năm 1846 và những tình trạng vượt quá sức chịu đựng của Các Thánh Hữu trong các trại nghèo nàn. Khi tin tức đến Winter Quarters, Brigham Young đã lập tức tập hợp các anh em tín hữu lại. Sau khi giải thích tình trạng đó và nhắc họ nhớ đến giao ước lập trong Đền Thờ Nauvoo rằng không một người nào mà muốn đến nhập bọn, cho dù họ có nghèo khó đến đâu đi nữa, cũng không bị bỏ lại, ông đã đưa ra cho họ thử thách đáng kể này:

Ông nói: “Giờ đây là thời gian để lao nhọc. *Hãy để cho ngọn lửa giao ước mà các anh em lập trong Nhà của Chúa, bùng cháy trong lòng các anh em, giống như ngọn lửa không thể dập tắt được*” (Cùng Hội Đồng Thượng Phẩm tại Council Point, ngày 27 tháng Chín năm 1846, Brigham Young Papers, Văn Khố của Sở Lịch Sử, Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Ky Tô, 1; những chữ nghiêng được thêm vào). Trong vòng có mấy ngày, mặc dù các tình trạng hầu như cơ cực tại Winter Quarters, nhưng nhiều xe kéo đã lăn bánh hướng về miền đông để cứu giúp Các Thánh Hữu trong các trại nghèo khó dọc theo con sông Mississippi.

Chúng ta thường nghe nỗi đau khổ và sự hy sinh mà Các Thánh Hữu thời xưa đã gánh chịu, và chúng ta tự hỏi, Họ đã làm điều đó như thế nào? Điều gì đã cho họ sức mạnh như vậy? Một phần của câu trả lời nằm trong những lời hùng hồn của Chủ Tịch Young. Các Thánh Hữu Ngày Sau thời xưa đã lập các giao ước với Thượng Đế, và các giao ước đó mãnh liệt giống như ngọn lửa không thể nào dập tắt trong lòng họ.

Đôi khi chúng ta bị cám dỗ để cuộc sống của mình bị chi phối bởi sự thuận tiện hơn là bởi giao ước. Không phải luôn luôn tiện lợi để sống theo các tiêu chuẩn phúc âm và bên vực lẽ thật và làm chứng về Sự Phục Hồi. Thường thường không phải là điều tiện lợi để chia sẻ phúc âm với những người khác. Không phải luôn luôn là điều tiện lợi để đáp ứng một sự kêu gọi trong Giáo Hội, nhất là một sự kêu gọi mà tận dụng các khả năng của chúng ta. Các cơ hội để phục vụ những người khác trong những cách thức đầy ý nghĩa, như chúng ta đã lập giao ước để làm, thì rất hiếm để xảy ra trong những lúc thuận tiện. Nhưng sẽ không có quyền năng thuộc linh trong việc sống theo sự thuận tiện. Quyền năng đến khi chúng ta tuân giữ các giao ước của mình. Khi nhìn vào cuộc sống của Các Thánh Hữu thời xưa, thì chúng ta thấy rằng các giao ước của họ là sức mạnh chính yếu trong cuộc sống của họ. Tầm gương và chứng

ngôn của họ đều đủ mạnh mẽ để ảnh hưởng đến nhiều thế hệ của con cái họ.

Dạy Dỗ Con Cái về Đạo Đức

Khi con cái lớn lên, chúng cần sự dạy dỗ bởi các cha mẹ một cách trực tiếp và rõ ràng hơn về điều nào thì thích đáng và điều nào thì không thích đáng. Cha mẹ cần phải dạy dỗ con cái tránh bất cứ hình ảnh hoặc truyện khiêu dâm nào. Trẻ em và giới trẻ cần phải biết từ cha mẹ rằng bất cứ loại hình ảnh sách báo khiêu dâm nào đều là khí cụ của quỷ dữ; và nếu bất cứ người nào lớn vồn với nó thì nó có quyền năng để làm cho người ấy. Chúng cần phải được dạy không sử dụng lời lẽ thô bỉ và chớ bao giờ lấy tên Chúa làm chơi. Những câu nói đùa thô tục mà nghe lóm được thì chớ bao giờ được lặp lại. Hãy dạy những người trong gia đình không nghe nhạc ca tụng sự khoái lạc. Hãy thẳng thắn nói chuyện với họ về tình dục và sự giảng dạy của phúc âm liên quan đến luật trinh khiết. Hãy để điều giảng dạy này đến từ cha mẹ trong nhà trong một cách thức thích đáng. Tất cả những người trong gia đình đều cần phải biết các quy tắc và phải được củng cố phần thuộc linh để họ có thể tuân giữ các quy tắc này. Và khi đã phạm lỗi, thì Sự Chuộc Tội kỳ diệu của Chúa Giê Su Ky Tô phải được hiểu và chấp nhận để qua tiến trình hối cải hoàn toàn và đôi khi khó khăn mà sự tha thứ và hy vọng tiếp tục cho tương lai có thể đạt được. Chúng ta chớ bao giờ từ bỏ sự tìm kiếm cuộc sống vĩnh cửu của cá nhân và của gia đình mình.

Tiếc thay, có rất nhiều cha mẹ trên thế gian ngày nay đã từ bỏ trách nhiệm giảng dạy các giá trị này và các giáo lý khác của Giáo Hội cho gia đình họ, vì tin rằng những người khác sẽ làm việc đó: nhóm bạn bè, nhà trường, các vị lãnh đạo Giáo Hội và các giảng viên, hoặc ngay cả giới truyền thông đại chúng. Mỗi ngày con cái chúng ta đều học hỏi, nhét đầy tâm trí chúng với những kinh nghiệm và sự nhận thức mà ảnh hưởng sâu xa đến hệ thống giá trị cá nhân.

Củng Cố Lẫn Nhau để Chống Lại Sự Tà Ác

Thưa các anh chị em, chúng ta cần phải chỉ dạy lẫn nhau và truyền dẫn đức tin sâu xa hơn vào lòng mình để tự củng cố với sự can đảm nhằm tuân giữ các lệnh truyền trong một thế giới ngày càng gia tăng sự tà ác. Chúng ta cần trở nên cái đạo sâu xa với phúc âm của Đấng Ky Tô đến mức mà lửa giao ước sẽ bùng cháy trong lòng chúng ta giống như ngọn lửa không thể dập

tắt được. Và với loại đức tin đó chúng ta sẽ làm điều cần thiết để luôn luôn được trung thành và xứng đáng.

Nói Chuyện Cởi Mở với Con Cái

Thứ nhì là sự truyền đạt. Không có điều gì quan trọng đối với mối quan hệ giữa những người trong gia đình bằng sự truyền đạt cởi mở, thành thật. Điều này đặc biệt đúng với cha mẹ mà đang cố gắng dạy các nguyên tắc phúc âm và các tiêu chuẩn cho con cái họ. Khả năng dạy bảo giới trẻ của chúng ta—và có lẽ quan trọng hơn là thật sự lắng nghe về các mối quan tâm của chúng—là nền tảng mà trên đó mối quan hệ thành công được xây đắp. Thường thường điều mà mắt chúng ta thấy và cảm giác chúng ta có trong lòng sẽ truyền đạt hữu hiệu hơn là điều mà chúng ta nghe hay nói. Một lời khuyên cho các em là con cái trong gia đình: Chớ bao giờ bất kính đối với cha mẹ của mình. Các em cũng phải học cách lắng nghe, nhất là lời khuyên dạy của cha mẹ mình và những sự thúc giục của Thánh Linh. Chúng ta cần phải canh chừng và chộp lấy những giây phút giảng dạy đặc biệt mà thường xuyên xảy đến trong vòng mối quan hệ gia đình của chúng ta, và chúng ta cần phải quyết tâm từ bây giờ để tổ chức buổi họp tối gia đình vào mỗi tối thứ Hai.

Có những giây phút truyền đạt hữu hiệu qua sự thường xuyên cầu nguyện chung gia đình và qua việc học thánh thư chung gia đình. Thánh thư sẽ giúp định rõ các giá trị và các mục tiêu của gia đình, và cùng nói chuyện với nhau về các giá trị và các mục tiêu này sẽ giúp những người trong gia đình học cách trở thành một cá nhân có được sự yên tâm, vững mạnh về phần thuộc linh và tự lực. Điều này đòi hỏi thời gian, và vì thế chúng ta cần phải hội ý với nhau về việc cho phép bao nhiêu thời giờ để xem truyền hình, bao nhiêu thời giờ để xem phim ảnh, băng video, trò chơi video, thời giờ trên Mạng Lưới Internet, hay các sinh hoạt bên ngoài nhà.

Cần Có Sự Can Thiệp của Cha Mẹ và Các Vị Lãnh Đạo

Thứ ba là sự can thiệp. Cha mẹ có bốn phận để can thiệp khi họ thấy có sự lựa chọn sai. Điều đó không có nghĩa là cha mẹ lấy đi ân tứ tự quyết quý báu của con cái. Vì quyền tự quyết là một ân tứ được Thượng Đế ban cho, nên cuối cùng việc chọn làm điều chúng sẽ làm, cách mà chúng sẽ cư xử, và điều mà chúng sẽ tin thì sẽ luôn luôn thuộc về chúng. Nhưng là cha mẹ, chúng ta cần phải chắc chắn rằng chúng hiểu biết hành

vi thích đáng và những hậu quả của các hành vi đó nếu chúng theo đuổi hướng đi sai. Hãy nhớ rằng không có một điều nào như là sự kiểm duyệt bất hợp pháp trong nhà. Phim ảnh, tạp chí, truyền hình, băng video, Mạng Lưới Internet, và các phương tiện truyền thông khác ở đó với tư cách là khách và chỉ được hoan nghênh khi nào chúng thích hợp với sự ưa thích của gia đình. Hãy làm cho nhà của các anh chị em thành một nơi trú ngụ bình an và ngay chính. Đừng để cho ảnh hưởng tà ác làm nhơ bẩn môi trường thuộc linh đặc biệt của các anh chị em. Hãy nhân từ, hãy suy nghĩ chính chắn, dịu dàng và chu đáo trong điều mà các anh chị em nói và cách mà các anh chị em đối xử với nhau. Rồi các mục tiêu của gia đình dựa trên các tiêu chuẩn phúc âm sẽ làm cho việc chọn các quyết định tốt được dễ dàng hơn.

Cũng nguyên tắc đó áp dụng cho các anh chị em là giám trợ, giảng viên và các vị lãnh đạo khác trong Giáo Hội khi các anh chị em cố gắng phụ giúp các gia đình. Các anh chị em chớ thờ ơ trong khi những người mà các anh chị em trông coi có sự lựa chọn thiếu đạo đức. Khi một người trong giới trẻ của chúng ta đứng phân vân trước ngã ba đường đạo đức trong đời, thì hầu như luôn luôn có một người nào đó—người cha, người mẹ, người lãnh đạo, người giảng viên—là những người có thể tạo ra sự khác biệt bằng cách can thiệp vào với tình yêu thương và lòng nhân từ.

Hãy Nêu gương Tốt cho Các Trẻ Em

Thứ tư là tấm gương. Cũng khó khăn như một người thủy thủ mới mệt để tìm ra phương hướng của mình ngang qua đại dương chưa được thám hiểm mà không có sự giúp đỡ của cái la bàn, các trẻ em và giới trẻ cũng hầu như khó có thể tìm ra con đường của chúng qua biển đời mà không có ánh sáng dẫn dắt của một tấm gương tốt. Chúng ta không thể kỳ vọng chúng tránh được những điều không thích đáng nếu chúng thấy cha mẹ chúng thỏa hiệp các nguyên tắc và không sống theo phúc âm.

Là cha mẹ, các giảng viên và các vị lãnh đạo, bổn phận trọng đại của chúng ta là nêu ra một tấm gương cá nhân có tác động mạnh về sức mạnh ngay chính, lòng can đảm, sự hy sinh, sự phục vụ không vị kỷ và sự tự chủ. Đây là những đặc điểm mà sẽ giúp cho giới trẻ của chúng ta nắm chặt lấy thanh sắt phúc âm và luôn luôn ở trên con đường thẳng và hẹp.

Việc Sống theo Phúc Âm Giúp Tránh Những Lỗi Lầm

Tôi ước gì có thể nói cho các anh chị em biết rằng việc chú trọng đến điều giảng dạy, truyền đạt, can thiệp và tấm gương sẽ luôn luôn đưa đến kết quả là một gia đình toàn hảo với con cái toàn thiện là những đứa con không bao giờ rời xa các tiêu chuẩn phúc âm. Tiếc thay, điều đó không đúng như vậy. Nhưng gia đình mà hiểu biết, giảng dạy và sống theo các nguyên tắc phúc âm và các tiêu chuẩn thì có khả năng hơn để tránh được cho họ nỗi đau đớn của việc phạm lỗi nặng. Khi các mẫu mực truyền đạt rõ ràng và tấm gương trung tín chiếm ưu thế, thì là điều dễ dàng hơn nhiều để khuyên bảo nhau về các vấn đề cá nhân và cố gắng qua những thay đổi cần thiết mà sẽ ban phước cho mỗi người trong gia đình.

Hãy nghe lời khuyên dạy đầy ý nghĩa của Vua Bên Gia Mìn:

“Tôi không thể kể hết tất cả những điều mà bởi đó các người có thể phạm tội được; vì có nhiều đường lối và nhiều cách thức khác nhau, nhiều đến nỗi tôi không thể đếm được.

“Nhưng tôi có thể nói tóm tắt với các người rằng, nếu các người không tự kiểm soát lấy mình, cùng tư tưởng, lời nói và việc làm của mình, và tuân giữ các lệnh truyền của Thượng Đế, và kiên trì trong đức tin về những gì mình đã nghe nói về sự hiện đến của Chúa chúng ta, cho đến ngày cuối cùng của mình, thì các người sẽ phải bị diệt vong. Và giờ đây, hỡi loài người, hãy ghi nhớ và đừng để cho mình phải bị diệt vong.” (Mô Si A 4:29–30).

Thưa các anh chị em, cầu xin Thượng Đế ban phước cho mỗi người chúng ta để ngọn lửa giao ước của chúng ta có thể bùng cháy trong lòng mình giống như một ngọn lửa không thể dập tắt được. Cầu xin cho chúng ta luôn được sẵn sàng về phần thuộc linh để tái lập các giao ước thiêng liêng của mình mỗi tuần khi chúng ta dự phần Tiệc Thánh. Cầu xin cho chúng ta sẽ tôn vinh Chúa và chúng ta sẽ thiết tha làm phần vụ của mình trong những ngày phấn khởi và trọng đại này, để xây đắp Giáo Hội của Ngài bằng cách củng cố gia đình mình là lời cầu nguyện khiêm nhường của tôi.

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Ballard trong đại hội trung ương tháng Tư năm 1999 của Giáo Hội (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1999, 111–15; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1999, 85–87).

CẦU NGUYỆN CHUNG GIA ĐÌNH, HỌC THÁNH THƯ CHUNG GIA ĐÌNH, VÀ BUỔI HỌP TỐI GIA ĐÌNH

16

Ý KIẾN ĐỂ ÁP DỤNG

Tùy theo những nhu cầu và hoàn cảnh riêng của các anh chị em, hãy theo một hoặc cả hai đề nghị này:

- Nếu gia đình của các anh chị em thường xuyên cầu nguyện chung gia đình, học thánh thư chung gia đình và có buổi họp tối gia đình, thì hãy thành tâm suy xét những cách thức mà các anh chị em có thể cải tiến trong một hoặc nhiều bối cảnh này. Nếu gia đình của các anh chị em không làm những việc này, thì hãy suy xét xem điều gì các anh chị em sẽ làm để giúp thiết lập các sinh hoạt này trong nhà mình.
- Với tính cách là một gia đình, hãy hoạch định một sinh hoạt mà các anh chị em có thể cùng làm chung với nhau.
- Xem lại tài liệu ở các trang 00 [137–39] của *Sự Giảng Dạy, Không Có Sự Kêu Gọi Quan Trọng Nào Bằng* (36123).

CHỈ ĐỊNH ĐỂ ĐỌC

Hãy nghiên cứu các bài sau đây. Nếu các anh chị em đã kết hôn, hãy đọc và thảo luận các bài này với người phối ngẫu của mình.

CÁC PHƯỚC LÀNH CỦA VIỆC CẦU NGUYỆN CHUNG GIA ĐÌNH

Chủ Tịch Gordon B. Hinckley
Đệ Nhất Cố Vấn trong Đệ Nhất Chủ Tịch Đoàn

Sứ Đồ Phao Lô đã nói cùng Ti Mô Thê:

“Hãy biết rằng sau ngày sau rốt, sẽ có những thời kỳ khó khăn.

“Vì người ta đều tư kỹ, tham tiền, khoe khoang, xác xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội bạc, không tin kính,

“Vô tình, khó hòa thuận, hay phao vu, không tiết độ, dữ tợn, thù người lành,

“Lường thầy phản bạn, hay nóng giận, lên mình kiêu ngạo, ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Đức Chúa Trời” (2 Ti Mô Thê 3:1–4).

Cần phải có sự nhấn mạnh mới về sự lương thiện, chí khí và sự liêm khiết trong thời kỳ của chúng ta. Chỉ khi nào chúng ta xây đắp lần nữa vào cấu trúc của cuộc sống mình các đức tính mà là cốt lõi của nền văn minh chân chính thì mẫu mực thời kỳ của chúng ta mới thay

đổi. Câu hỏi đặt ra cho chúng ta là chúng ta sẽ bắt đầu từ nơi đâu?

Tôi cảm thấy hài lòng rằng nó phải bắt đầu với sự nhận biết Thượng Đế là Đức Cha Vĩnh Cửu của chúng ta, về mối quan hệ của chúng ta với Ngài với tư cách là con cái của Ngài, với sự giao tiếp với Ngài trong sự nhận biết vị trí tối cao của Ngài, và với lời khẩn cầu hằng ngày xin sự hướng dẫn của Ngài trong các việc làm của chúng ta.

Tôi xin trình bày rằng một sự trở về với mẫu mực cũ của sự cầu nguyện, sự cầu nguyện chung gia đình trong nhà của các tín hữu, là một trong số những phương thuốc cơ bản mà sẽ ngăn chặn tệ nạn kinh khiếp đang soi mòn đặc tính của xã hội chúng ta. Chúng ta không thể kỳ vọng một phép lạ trong một ngày, nhưng chúng ta sẽ có được một phép lạ trong một thế hệ.

Cách đây một hai thế hệ, việc cầu nguyện chung gia đình trong nhà của những người Ky Tô hữu trên khắp thế giới là một phần sinh hoạt hằng ngày giống như ăn uống. Khi sự thực hành đó giảm bớt thì sự suy đồi đạo đức mà đã được Sứ Đồ Phao Lô thảo luận đã tiếp theo sau.

Tôi cảm thấy hài lòng rằng không có một sự thay thế thích đáng nào cho sự thực hành việc cùng quỳ chung buổi sáng và buổi tối—cha mẹ và con cái. Điều này, còn hơn cả những tấm thảm mềm mại, hơn cả những tấm màn rủ ở cửa, hơn cả cách bố trí màu sắc hài hòa một cách khéo léo, là điều mà sẽ làm cho căn nhà tốt hơn và xinh đẹp hơn.

Có một điều gì đó trong chính tư thế quỳ mà trái ngược với các thái độ đã được Phao Lô mô tả: “kiêu căng . . . hay nóng giận, lên mình kiêu ngạo.”

Có một điều gì đó trong chính sự thực hành việc quỳ xuống chung với nhau của cha mẹ và con cái mà tiêu trừ những điều trái ngược với các đức tin mà ông đã mô tả: “nghịch cha mẹ, . . . vô tình.”

Có một điều gì đó trong hành động thừa nhận cùng Thượng Đế mà bù đắp khuynh hướng lộng ngôn và trở thành những người ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Thượng Đế.

Khuynh hướng không tin kính, như Phao Lô đã mô tả, vô ơn, được xóa bỏ khi những người trong gia đình cùng nhau cảm tạ Chúa về cuộc sống và sự bình an và tất cả những gì mà họ có. Và khi họ cảm tạ Chúa cho nhau, thì một sự biết ơn, kính trọng, tình yêu thương mới cho nhau sẽ được phát triển.

Thánh thư dạy rằng: “Các người phải tạ ơn Chúa Thượng Đế của các người về mọi việc” (GLGƯ 59:7). Và một lần nữa: “Và loài người không xúc phạm Thượng Đế trong bất cứ việc gì, hay Ngài cũng không nổi giận với ai, ngoại trừ những kẻ không chịu thú nhận có bàn tay của Ngài trong mọi sự việc” (GLGƯ 59:21).

Khi trước mặt Chúa, cùng nhau nhớ đến người nghèo khó, người túng thiếu, người bị áp bức, thì một tình yêu thương, không nhận thức được nhưng thực tiễn, đối với những người khác hơn bản thân mình, một sự kính trọng những người khác, một ước muốn phục vụ nhu cầu của những người khác sẽ được phát triển. Một người không thể cầu xin Thượng Đế giúp đỡ một người lảng giềng mà không cảm thấy được thúc đẩy để tự làm một điều gì đó nhằm giúp đỡ người lảng giềng đó. Các phép lạ nào sẽ xảy ra trong cuộc sống của các con cái trên thế gian nếu họ chịu từ bỏ sự ích kỷ của mình và dẫn mình vào sự phục vụ những người khác. Hạt giống mà từ cái cây che bóng mát và sai quả này có thể mọc lên được trồng và chăm sóc tốt nhất trong những lời khẩn cầu hằng ngày của gia đình.

Tôi không biết có một cách nào tốt hơn để phát triển tình yêu thương cho xứ sở hơn cách mà cha mẹ

cầu nguyện trước con cái họ cho xứ sở mà họ đang sống, cầu khẩn các phước lành của Đấng Toàn Năng trút xuống xứ sở đó để xứ sở đó được bảo tồn trong sự tự do và hòa bình. Tôi không biết có một cách nào tốt hơn để xây đắp trong lòng của con cái chúng ta một sự kính trọng rất cần thiết đối với giới thẩm quyền hơn là nhớ đến, trong những lời khẩn cầu hằng ngày của gia đình, các vị lãnh đạo của riêng từng xứ sở của chúng ta là những người có trách nhiệm nặng nề trong chính quyền.

Tôi nhớ có thấy trên một tấm bảng yết thị lời phát biểu rằng: “Một quốc gia biết cầu nguyện là một quốc gia có hòa bình.” Tôi tin điều này là đúng.

Tôi không biết một điều nào mà sẽ giúp giảm bớt những căng thẳng trong gia đình, mà trong một cách thức tinh vi sẽ mang đến sự kính trọng cha mẹ nhằm dẫn đến sự vâng lời, mà sẽ tác động đến tinh thần hối cải mà sẽ xóa bỏ đa số tai họa của những gia đình đổ vỡ, hơn việc cùng nhau cầu nguyện, cùng nhau thú nhận những yếu kém trước Chúa, và cầu khẩn các phước lành của Chúa trút xuống mái gia đình và những người ở đó.

Từ lâu tôi đã cảm kích trước một lời nói của một người đã qua đời từ lâu. James H. Moyle đã viết cho các cháu nội, ngoại của mình về sự cầu nguyện chung gia đình trong nhà của ông. Ông nói: “Chúng tôi không đi ngủ trước khi quỳ xuống cầu nguyện để cầu khẩn sự hướng dẫn và sự chấp thuận thiêng liêng. Những sự khác biệt có thể xảy ra trong những gia đình được cai quản tốt nhất, nhưng chúng sẽ bị xua tan bởi . . . tình thần cầu nguyện. . . . Tâm lý của nó là nhằm thúc đẩy cuộc sống ngay chính hơn giữa loài người. Nó nhắm vào tình đoàn kết, tình yêu thương, sự tha thứ, sự phục vụ.”

Vào năm 1872 Đại Tá Thomas L. Kane, người bạn cao quý của các tín hữu của chúng ta trong những ngày khốn cùng của họ ở Iowa và vào lúc mà quân đội tiến vào Thung Lũng Salt Lake, đã đi về phía tây một lần nữa với vợ và hai đứa con trai của ông. Họ hành trình đến St. George với Brigham Young, mỗi đêm đều ngừng lại ở nhà của các tín hữu Giáo Hội trên đường đi. Bà Kane viết một loạt thư cho cha của bà còn ở lại Philadelphia. Trong một trong số các lá thư này, bà nói:

“Ở mỗi một nơi mà chúng con lưu lại trong cuộc hành trình này thì chúng con cầu nguyện ngay lập tức sau bữa ăn tối, và cầu nguyện lại trước khi bữa ăn sáng. Không một ai được miễn . . . Những người Mặc Môn . . .

quỳ xuống cùng một lúc, trong khi người gia trưởng, hay một người khách danh dự cầu nguyện lớn tiếng. . . Họ không nói nhiều về lời tán tụng Thượng Đế mà cầu xin điều họ cần, và cảm tạ Ngài về những gì mà Ngài đã ban cho. . . [Họ] cho là Thượng Đế biết rõ tên tuổi, danh hiệu của chúng ta và sẽ cầu xin một phước lành cho [đích danh một người đặc biệt nào đó], . . . Con thấy thích điều này khi con cảm thấy quen thuộc với nó.”

Ôi, chúng ta là một dân tộc có thể trau dồi trọn vẹn sự thực hành mà rất quan trọng đối với các tổ phụ tiên phong của chúng ta. Việc cầu nguyện chung gia đình là một phần của sự thờ phượng của họ như là những buổi họp được triệu tập trong Đại Thính Đường. Với đức tin đến từ những lời cầu nguyện hằng ngày đó, họ đã xới đất nhỏ cỏ, dẫn nước vào đất khô cằn, làm cho sa mạc nở hoa, quản trị gia đình họ trong tình yêu thương, sống hòa thuận với nhau, và làm cho tên của họ bất diệt khi họ đắm mình trong sự phục vụ Thượng Đế.

Gia đình là đơn vị cơ bản của xã hội. Gia đình biết cầu nguyện là hy vọng của một xã hội tốt lành hơn. “Hãy tìm kiếm Đức Giê Hô Va đang khi mình gặp được” (Ê Sai 55:6).

Chúng ta có thể làm cho nhà của mình xinh đẹp hơn không? Có thể được, qua việc hướng sự chú tâm của chúng ta với tư cách là gia đình đến Nguồn Gốc

của mọi vẻ xinh đẹp đích thực. Chúng ta có thể cùng cố xã hội và làm cho nó thành một nơi tốt đẹp hơn để sống không? Có thể được, bằng cách cùng cố đức hạnh của cuộc sống gia đình mình qua việc cùng quỳ xuống với nhau và khẩn cầu Đấng Toàn Năng trong tôn danh của Vị Nam Tử Yêu Dấu của Ngài.

Sự thực hành này, một sự trở lại thờ phượng của gia đình, lan rộng trong xứ và trên khắp thế gian, trong một thế hệ sẽ đập tan hầu hết tai họa đang hủy diệt chúng ta. Nó sẽ phục hồi tình trạng toàn vẹn, sự tương kính, và tinh thần biết ơn trong lòng của con người.

Đức Thầy đã phán: “Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ, cửa sẽ mở cho” (Ma Thi Ô 7:7).

Tôi đưa ra lời chứng của tôi với các anh chị em rằng nếu các anh chị em chân thành áp dụng sự cầu nguyện chung gia đình, thì các anh chị em sẽ nhận được phần thưởng của mình. Những sự thay đổi có thể chưa được thấy rõ ràng. Chúng có thể cực kỳ tinh tế. Nhưng chúng sẽ có thật vì Thượng Đế “là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm kiếm Ngài” (Ê Bơ Rơ 11:6).

Cầu xin cho chúng ta luôn được trung tín trong việc nêu gương cho thế gian trong sự thực hành này và khuyến khích những người khác cũng làm như vậy.

Trích từ *Ensign* tháng Hai năm 1991, các trang 2-5.

“NÊN [TÔI] ĐƯỢC DẠY DỠ”

Anh Cả L. Tom Perry

Thuộc Nhóm Túc Số Mười Hai Vị Sứ Đồ

Cha Mẹ Tốt

Sách Mặc Môn bắt đầu với những lời này: “Tôi, Nê Phi, nhờ sinh trưởng trong một gia đình nề nếp nên được dạy dỗ dựa trên một phần lớn những kiến thức của cha tôi” (1 Nê Phi 1:1). Sẽ là một thế giới khác hẳn nếu các nhật ký cá nhân của mỗi người con của Cha Thiên Thượng có thể bắt đầu với câu nói tương tự—sinh trưởng trong một gia đình nề nếp và được cha mẹ dạy dỗ.

Chúng ta sống trong một thời kỳ đặc biệt trong lịch sử, một thời kỳ mà phúc âm của Chúa đã được phục hồi trọn vẹn. Lực lượng truyền giáo của chúng ta đang gia tăng về phẩm và về lượng; do đó, phúc âm đang

được giảng dạy bằng nhiều ngôn ngữ hơn cho nhiều quốc gia hơn và con số những người nghe cũng nhiều hơn bao giờ hết. Trong khi các tiểu giáo khu và giáo khu đang được thiết lập trong hầu hết các phần đất trên thế giới, các óc sáng tạo đã được soi dẫn để phát triển những phương tiện thông tin mà có thể mang những lời chỉ dạy của các vị tiên tri đến cho rất nhiều người nghe hơn. Tin lành của phúc âm giờ đây có thể rao truyền nhanh chóng hơn để mang đến hy vọng và bình an trường cửu cho tâm hồn nhân loại.

Cuộc Sống Gia Đình trong Cơ Khủng Hoảng

Một trong các sứ điệp trọng đại của phúc âm là giáo lý về tính chất vĩnh cửu của đơn vị gia đình. Chúng ta tuyên bố với thế gian về giá trị và tầm quan trọng của cuộc sống gia đình, nhưng chúng ta thấy có nhiều sự hỗn loạn và khó khăn trên thế gian ngày nay phát sinh từ sự suy sụp của gia đình. Những kinh nghiệm trong

gia đình nơi mà con cái được dạy dỗ và rèn luyện bởi các bậc cha mẹ đầy lòng nhân từ đang giảm bớt.

Cuộc sống gia đình nơi mà con cái và cha mẹ cùng nhau truyền đạt trong sự học hỏi, nô đùa và làm việc đã được thay thế bởi một bữa ăn tối nhanh vội, riêng rẽ, được hâm lại trong lò vi ba (microwave) và bởi một buổi tối ngồi trước máy truyền hình. Vào năm 1991 National Association of Counties (Hội Các Quận Hạt Toàn Quốc) nhóm họp tại Thành Phố Salt Lake, đã nghĩ rằng sự thiếu vắng ảnh hưởng của mái gia đình đã lên đến mức trở thành một cơn khủng hoảng trong quốc gia của chúng ta và đã dành thời giờ trong các buổi họp của họ để thảo luận về các mối quan tâm của họ. Họ đã nhận ra năm khái niệm cơ bản mà có thể gia tăng cơ hội thành công cho mỗi gia đình.

Thứ nhất, củng cố mối quan hệ qua các sinh hoạt gia đình; thứ nhì, thiết lập những quy luật và những điều kỳ vọng hợp lý; thứ ba, xây đắp sự tự trọng; thứ tư, đặt ra những mục tiêu có thể thực hiện được; và thứ năm, đánh giá sức mạnh và nhu cầu của gia đình theo định kỳ.

Đột nhiên tiếng nói đầy khẩn nài và cảnh cáo của các vị tiên tri của chúng ta từ lúc ban đầu trở nên xác đáng một cách đặc biệt. Khi được khuyến bảo và khuyến khích, chúng ta phải lưu tâm đến gia đình mình và xúc tiến nỗ lực truyền giáo của chúng ta để mang những người khác đến một sự hiểu biết về lẽ thật và tầm quan trọng của đơn vị gia đình.

A Đam và Ê Va Học Các Bỏn Phận của Cha Mẹ

Vào lúc ban đầu, những lời chỉ dẫn của Chúa cho A Đam và Ê Va đã cho thấy rõ các trách nhiệm của họ với tư cách là cha mẹ. Các vai trò của họ đã được định rõ. Sau khi họ nhận được những chỉ dẫn từ Chúa, chúng ta thấy họ đã tuân theo lời khuyến bảo của Ngài và nói điều này:

“Và vào ngày đó A Đam chúc phước Thượng Đế và ông được đầy đầy, và bắt đầu nói tiên tri về tất cả các gia đình trên thế gian, với lời rằng: Phước thay danh của Thượng Đế, vì sự phạm giới của tôi nên mắt tôi được mở ra, và trong đời này tôi sẽ có được niềm vui, và một lần nữa trong xác thịt tôi sẽ trông thấy Thượng Đế.

“Và Ê Va, vợ của ông, đã nghe tất cả những lời này, và rất vui sướng mà nói rằng: Nếu không có sự phạm giới của chúng ta thì chúng ta không bao giờ có dòng dõi, và sẽ không bao giờ biết được điều thiện và điều ác, và hưởng niềm vui của sự cứu chuộc của chúng ta, cùng

cuộc sống vĩnh cửu mà Thượng Đế ban cho tất cả những ai biết vâng lời.

“Và A Đam và Ê Va chúc phước danh của Thượng Đế, và họ bày tỏ tất cả mọi điều cho các con trai và các con gái của họ biết” (Môi Se 5:10–12).

Giáo Dục và Dạy Dỗ Con Cái

Vâng, từ lúc ban đầu, trách nhiệm của cha mẹ để dạy dỗ con cái là trong số những chỉ thị của Chúa ban cho hai bậc cha mẹ đầu tiên của chúng ta trên thế gian.

Những mặc khải nhận được khi Giáo Hội được phục hồi trong thời kỳ này một lần nữa khuyến nhủ cha mẹ trong bốn phận của họ để giáo dục và dạy dỗ con cái của họ. Trong tiết chín mươi ba của Giáo Lý và Giao Ước, chúng ta thấy rằng Chúa đã khiển trách một số anh em đã không lưu tâm đến các trách nhiệm trong gia đình họ. Thánh thư dạy rằng:

“Nhưng ta đã truyền lệnh cho các người phải nuôi nấng con cái mình trong sự sáng và lẽ thật . . .

“Người đã không dạy dỗ con cái mình biết sự sáng và lẽ thật, đứng theo các giáo lệnh; và kẻ tà ác đó vẫn còn có quyền hành đối với người, và đây là nguyên nhân của nỗi thống khổ của người.

“Và giờ đây, ta ban cho người một lệnh truyền—nếu người muốn được giải thoát thì phải sắp xếp nhà mình cho có trật tự, vì trong nhà người có nhiều điều không phải” (GLGƯ 93:40, 42–43).

Tầm Quan Trọng của Buổi Họp Tối Gia Đình

Cách đây nhiều năm, Giáo Hội đã khuyến nhủ tất cả cha mẹ phải tổ chức các buổi họp tối gia đình hằng tuần. Ngày nay, lời khuyến nhủ đó đã được biến thành tập tục trong nhà của các tín hữu Giáo Hội. Buổi tối thứ Hai đã được dành ra làm buổi tối cho gia đình cùng sinh hoạt chung với nhau. Không được hỗ trợ các sinh hoạt của Giáo Hội hoặc các cuộc hẹn giao tế nào vào buổi tối này. Chúng ta được hứa các phước lành lớn lao nếu gia đình của chúng ta sống trung tín về khía cạnh này.

Chủ Tịch Harold B. Lee đã có lần khuyến dạy chúng ta:

“Giờ đây hãy nhớ điều này; khi sứ mệnh của Ê Li đã được hiểu trọn vẹn, thì đó là lòng con cái sẽ trở lại cùng cha và lòng cha sẽ trở lại cùng con cái. Điều này áp dụng ở bên này bức màn cũng như ở bên kia bức màn. Nếu chúng ta xao lãng gia đình mình nơi đây mà không

có buổi họp tối gia đình và chúng ta không làm tròn trách nhiệm của mình nơi đây, thì thiên thượng sẽ trông như thế nào nếu chúng ta đánh mất một số người trong gia đình mình vì sự xao lãng của chúng ta? Thiên thượng sẽ không phải là thiên thượng cho đến khi chúng ta đã làm hết mọi điều mà chúng ta có thể làm để cứu rỗi những người mà Chúa đã gửi qua dòng dõi của chúng ta.”

Rồi ông nói tiếp:

“Như vậy, lòng của các anh chị em là những người cha mẹ phải trở lại cùng con cái của mình *ngay bây giờ*, nếu các anh chị em có được tinh thần đích thực của Ê Li, và không nghĩ rằng điều này chỉ áp dụng cho những người bên kia bức màn. Hãy để cho lòng của các anh chị em trở lại cùng con cái mình, và dạy dỗ con cái của các anh chị em; nhưng các anh chị em phải làm điều đó khi chúng còn đủ nhỏ để được giáo dục một cách thích đáng. Và nếu các anh chị em xao lãng buổi họp tối gia đình của mình, thì các anh chị em đang xao lãng sự khởi đầu của sứ mệnh của Ê Li cũng chắc chắn như các anh chị em đang xao lãng công việc tiến hành nghiên cứu về gia phả của mình” (trong *Relief Society Courses of Study, 1977-78* [1977], 2; những chữ nghiêng được thêm vào).

Tôi thường nghĩ về những lúc vui vẻ mà chúng tôi có khi con cái của chúng tôi còn nhỏ và còn sống ở nhà. Tôi đã lục lọi trong trí mình về những ngày đó và cân nhắc về những thay đổi mà tôi sẽ làm trong việc tổ chức và điều hành gia đình của chúng tôi nếu chúng tôi có được cơ hội để sống lại thời kỳ đó một lần nữa. Có hai lãnh vực mà tôi quyết định sẽ cải tiến nếu đặc ân đó được ban cho tôi để có được các con nhỏ trong nhà chúng tôi một lần nữa.

Thứ nhất là sẽ dành nhiều thời giờ hơn với tư cách là vợ chồng trong một buổi họp ủy ban chấp hành của gia đình để học hỏi, truyền đạt, hoạch định và tổ chức nhằm chu toàn tốt hơn vai trò làm cha mẹ.

Ước muốn thứ nhì của tôi là nếu tôi có thể có lại được những năm tháng đó, thì tôi sẽ dành nhiều thời giờ hơn cho gia đình. Điều này gồm có các buổi họp tối gia đình thường xuyên và có ý nghĩa hơn.

Giới Trẻ Đóng Góp cho Sự Thành Công

Gánh nặng của việc hoạch định và chuẩn bị cho các buổi họp tối gia đình không phải chỉ cho cha mẹ không mà thôi. Tôi đã chứng kiến những buổi họp

thành công nhất là khi giới trẻ trong gia đình dự phần một cách tích cực.

Tôi kêu gọi các em trai, là các thầy trợ tế, thầy giảng và thầy tư tế xuất sắc, các em gái, là các em trong lớp Beehive (lứa tuổi 12 đến 13), Mia Maids (lứa tuổi 14 đến 15), và Laurels (lứa tuổi 16 đến 17), hãy góp phần quan trọng trong sự thành công của các buổi họp tối gia đình của các em. Trong nhiều nhà, các em có thể là lương tâm của gia đình. Xét cho cùng, các em có được phần lớn lợi ích nhất từ kinh nghiệm này. Nếu các em muốn sống trong một thế giới có sự bình an, an toàn và đầy cơ hội, thì gia đình mà các em đóng góp vào có tăng thêm sự an lạc, đúng vậy, cho ngay cả toàn thể thế giới.

Tôi nhớ một ví dụ về điều này đã xảy ra trong những ngày lễ Giáng Sinh của một năm nọ khi chúng tôi có các cháu nội của mình đi chơi với chúng tôi. Để có được một kinh nghiệm của cảm giác hòa hợp êm ấm thật sự, chúng tôi đã sắp xếp để có được một chiếc xe van để cùng đi chung. Trong chiếc xe van đó, có Ông Bà Nội và con trai của tôi và ba đứa con lớn của nó. Con dâu của tôi ở nhà với mấy đứa con nhỏ hơn trong gia đình. Đến phiên tôi ngồi vào tay lái, và vợ tôi ngồi cạnh tôi làm người chỉ đường. Từ phía sau chiếc xe van, tôi nghe Audrey, đứa con lớn nhất, hội ý với cha nó. Nó nói: “Cha ơi, một trong các mục tiêu của chúng ta năm nay là đọc xong Sách Mặc Môn trong phần học hỏi của gia đình mình. Đây là ngày cuối cùng của năm. Tại sao bây giờ chúng ta không đọc xong hết để chúng ta sẽ làm đúng theo lịch trình?”

Thật là một kinh nghiệm đặc biệt để lắng nghe con trai tôi và ba đứa con của nó, thay phiên nhau đọc lớn các chương cuối của Mô Rô Ni và hoàn tất mục tiêu đọc hết Sách Mặc Môn của chúng. Hãy nhớ rằng đó là một thiếu nữ mà đã đưa ra lời đề nghị này, chứ không phải là người cha hay mẹ.

Lời Yêu Cầu cho Giới Trẻ

Các em là một thế hệ được chọn lựa—dành cho thời kỳ đặc biệt này trong lịch sử nhân loại. Các em có rất nhiều điều để ban phát để làm tăng thêm sự lớn mạnh và phát triển của gia đình mà các em thuộc vào. Tôi yêu cầu các em hãy tiến bước trong đơn vị gia đình của mình với tinh thần đặc biệt, hăng hái của tuổi trẻ nhằm làm cho phúc âm thật sự sống động trong nhà của các em. Hãy nhớ đến lời khuyên dạy của Chủ Tịch Joseph F. Smith khi ông nói:

“Tôi muốn con cái của tôi, và tất cả trẻ em trong Si Ôn, biết rằng không có một điều gì trên thế gian này

mà có giá trị nhiều như vậy đối với chúng bằng sự hiểu biết về Phúc Âm mà đã được phục hồi trên thế gian trong những ngày sau này qua Tiên Tri Joseph Smith. Không có một điều gì mà có thể đền bù cho việc để mất nó. Không có một điều gì trên thế gian mà có thể so sánh với sự tuyệt luân của việc hiểu biết về Chúa Giê Su Ky Tô. Do đó, tất cả các cha mẹ trong Si Ôn hãy trông chừng con cái mình, và dạy cho chúng các nguyên tắc của Phúc Âm, và cố gắng càng nhiều càng tốt để giúp cho chúng làm tròn bổn phận của chúng—không phải một cách máy móc, bởi vì chúng bị thúc giục để làm bổn phận đó, mà cố gắng làm cho lòng chúng thấm nhuần tinh thần của lẽ thật và sự ưa thích lâu dài Phúc Âm, để chúng không những có thể làm bổn phận của chúng bởi vì điều đó làm hài lòng cha mẹ chúng, mà bởi vì điều đó cũng làm chúng hài lòng” (trong Brian H. Stuy, biên soạn, *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 tập [1987–92], 5:436).

Khởi Dậy Buổi Họp Tối Gia Đình

Buổi họp tối gia đình là cho mọi người, cho dù đó là mái gia đình có cha lẫn mẹ, mái gia đình chỉ có một người cha hay mẹ, hoặc trong một đơn vị gia đình chỉ có một người. Các thầy giảng tại gia, chúng tôi kêu gọi các anh em trong những lần viếng thăm đều đặn của mình phải khuyến khích và khởi dậy việc tổ chức các buổi họp tối gia đình.

Vị tiên tri hiện nay của chúng ta, Chủ Tịch Ezra Taft Benson, đã nhắc nhở chúng ta một lần nữa về sự cần thiết của việc tổ chức buổi họp tối gia đình và những điều tạo ra một buổi họp gia đình thành công. Ông đã nói:

“Nhằm củng cố và bảo vệ gia đình, chương trình buổi họp tối [gia đình] của Giáo Hội thiết lập một buổi tối mỗi tuần dành riêng cho cha mẹ tụ họp các con trai và các con gái của mình lại quanh họ trong nhà. Lời cầu nguyện được dâng lên, những bài thánh ca và các bài ca khác được hát lên, thánh thư được đọc lên, các

đề tài về gia đình được thảo luận, tài năng được phô ra, các nguyên tắc phúc âm được giảng dạy, và các trò chơi thường được chơi và những đồ ăn thức uống làm ở nhà được dọn ra” (trong Conference Report, Philippine Islands Area Conference 1975, 10).

Chúng tôi hy vọng rằng mỗi người trong các anh chị em có thể viết xuống mỗi đề nghị trong số các đề nghị đó của vị tiên tri về điều mà một buổi họp tối gia đình phải có.

Rồi ông nói tiếp: “Bây giờ, đây là các phước lành đã được hứa bởi một vị tiên tri của Thượng Đế cho những người sẽ tổ chức các buổi họp tối [gia đình]: ‘Nếu Các Thánh Hữu tuân theo lời khuyên dạy này thì chúng tôi hứa rằng các phước lành lớn lao sẽ theo sau. Tình yêu thương trong nhà và sự vâng lời cha mẹ sẽ gia tăng. Đức tin sẽ được phát triển trong lòng của giới trẻ Y Sơ Ra Ên và họ sẽ đạt được quyền năng để chống lại các ảnh hưởng xấu xa và các cám dỗ vây quanh họ’” (trong Conference Report, Philippine Islands Area Conference 1975, 10; xin xem thêm *Improvement Era*, tháng Sáu năm 1915, 734).

Chúng tôi khuyến khích mỗi anh chị em hãy tuân theo lời khuyên dạy của vị tiên tri chúng ta. Trong tất cả các đơn vị gia đình trong khắp Giáo Hội, hãy đánh giá lại sự tiến bộ mà các anh chị em đang có trong việc thường xuyên tổ chức các buổi họp tối gia đình. Sự áp dụng chương trình này sẽ là một tấm khiên che và sự bảo vệ các anh chị em chống lại những điều tà ác của thời kỳ chúng ta và sẽ mang đến cho các anh chị em, riêng cá nhân và chung tập thể, niềm vui lớn hơn và dồi dào hiện nay và trong thời vĩnh cửu mai sau.

Cầu xin Thượng Đế ban phước cho chúng ta để chúng ta có thể khởi dậy và củng cố chương trình cực kỳ quan trọng này khi chúng ta cùng nhau bàn bạc với tư cách là những người trong gia đình.

Trích từ bài nói chuyện của Anh Cả Perry tại đại hội trung ương tháng Tư năm 1994 của Giáo Hội (xin xem Conference Report, tháng Tư năm 1994, 47–51; hoặc *Ensign*, tháng Năm năm 1994, 36–38).

GIÁO HỘI
CÁC THÁNH HỮU NGÀY SAU CỦA
CHÚA GIÊ SU KỶ TÔ

VIETNAMESE

4 02363 57435 6

36357 435